

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Junkova_Lydie-Par_povidek.PDB

PDB Name: Junkova_Lydie-Par_povidek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.2005
Modification Date: 16.8.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková
Pár povídek

Dívka mohla žít

Byl to smutný příběh a váhám, zda ho mám vůbec vyprávět... Posedával jsem tehdy, v polovině září, na nízké zídce, lemuující zarostlou zahradu před hustým smrkovým lesíkem. Klátil jsem nohama, paty rytmicky narážely do polorozpadlého zdiva. Nudil jsem se. Avšak pouze do chvíle, než se objevila v zatáčce po mé pravé ruce. Sjížděla z mírného kopečku, nijak zvlášť rychle, ale vlasy jí vlály jako hnědočervený příval. Už z dálky vyhlížela pohledně; a což teprve zblízka! Až se mi zatajil dech, když mírně přibrzdila a stočila ke mně nakrátko sametový pohled mandlových očí. Líbila se mi, a jak, ale neseskočil jsem ze zidky, nevrhl se před kolo, nepadl jí k nohám. Místo abych podlehl náhlému popudu, jen jsem trpně přihlížel, jak znovu šlápla do pedálů, jak se ode mne vzdaluje. V podvečerním slunci ještě naposled zazářily mahagonové vlasy. Na rozloučenou... Nebýt mé zbabělé ostýchavosti, mé neschopnosti se rychle rozhodnout a jednat, mohla dodnes žít...

"Kolik bylo hodin, když projížděla kolem vás?" zeptal se stroze mladý, subtilně vyhlížející poručík. Stáli jsme oba před zídkou, já celý skleslý, on pozorný a podezíravý.

"Kolik? Asi půl sedmé, tak nějak," odpověděl jsem.

"Co jste tady vůbec dělal?"

"Co by! Někdy sem chodím, jen tak, na procházku."

"Sám!" štěkl poručík.

"A proč bych nemohl?"

"Viděl vás tady někdo?"

"Kdy?" Začínal mi jít na nervy s tou svou mladickou horlivostí.

"Ten večer!" Zřejmě pomalu ztrácel trpělivost, pokud vůbec nějakou měl.

"Nevím o nikom."

"Takže jste tu seděl sám, díval jste se jak to děvče přijíždí na kole a nechal jste ji projet. Ani jste se, podle vás, nehnul z místa!"

Byl skutečně protivný. "Co je na tom divného? Vy myslíte, že se vrhnu na každou hezkou dívku, která mi čirou náhodou přijde do cesty?"

"Takže vás nikdo neviděl. A vy kromě toho děvčete také nikoho."

Zavrtěl jsem už jenom hlavou. Unavoval mě. Najednou

jsem pocítil neuvěřitelnou tíseň, hrbila mi ramena, shýbala hlavu k zemi. Koutkem oka jsem zahlédl poručíkův upřený pohled.

"Uškrtil jste ji?" zašeptal sugestivně.

Podíval jsem se mu do očí, plály jakýmsi studeným, nazelenalým světlem, šla z nich až hrůza, z ničeho nic jsem měl pocit, že usínám...

"Takže ona jela kolem, neodolatelně vás přitahovala, vyskočil jste, běžel za ní, chytil řídítka..."

Jako bych tu scénu někde viděl: dívka seskočí s kola, já ji popadám za paži, pokouším se ji obejmout, ona se brání, ale má chtivost je silnější, táhnu ji pod smrček, stále bojuje, dá se do křiku. Chci ji umlčet, ale zaslechnu nějaký zvuk...

"Přiznáváte se?" syčí mi poručík do ucha a chytí mě za paži. V prstech má nečekanou sílu.

To neměl dělat. Tím stiskem mě vrátil do skutečnosti. Vytrhnu se mu. A náhle si jasně uvědomuji ten zvuk. "Slyšel jsem, že jede motorka!" vykřiknu.

"Najednou!" řekne poručík.

"Když mi ta dívka zmizela z dohledu, přelezl jsem zídku a"

"A pročpak?"

"Prostě tamtudy vždycky chodím!"

"A dál?"

"Sotva jsem ušel pár metrů, zavrčela ta motorka." Pohlédl jsem vítězně na toho protivu. "A potom najednou zhasla."

Nakonec jsem jel s ním, abych podepsal výpověď. "Tím to ovšem pro vás nekončí!" ubezpečil mě.

To měl tedy pravdu. Teď jsem se konečně vzchopil a vrátil jsem se k zídce. Na místo činu. Věděl jsem, že dívku našli v

lesíku pár metrů od cesty. Jak to, že si nevšimli stop motorky? Prohlížel jsem si ten osudný smrček, dvě větve byly zlomené a visely zplihle k zemi. Kdo tady v okolí vlastní motorku? Horečně jsem přemýšlel. Napadli mě hned dva: jednak pošťák, ale to byl takový dobrácký starší strejda, vůbec nevypadal na to, že by přepadal osamělé dívky. A ten druhý? Nějaký mladík, který pracoval poblíž na statku, jinak jsem o něm nic nevěděl. Proč si neověřili jejich alibi? Poblíž zapraskaly větve, podíval jsem se tím směrem, ale nic jsem neviděl. Nějaké zvíře se asi prodíralo křovím. Znovu jsem se sklónil, popošel jsem pár kroků, někde tu přece musí být stopy motorky! Už jsem tak věřil té své verzi, že jsem se spustil na všechny čtyři, abych propátral měkkou lesní půdu. Tady byly nějaké rýhy...

Něco těžkého mi prudce dopadlo na rameno, otočil jsem se, v šeru nade mnou obličej, stažený zuřivostí. "Co tady čucháš! Myslíš si, že mě udáš?"

Silná paže mě zvedla do výšky a opět pustila na zem. Sotva jsem stál, jak se mi klepaly nohy. V tom obličejí byl vztek, ale taky strach a zoufalství, ty byly nebezpečnější.

"Já nikomu nic neřeknu!" kvíkl jsem zbaběle. Pokoušel jsem se jakž takž udržet ve vzpřímené poloze

"To ti akorát věřím!" Zvedl teď obě ruce, zrudně velké prsty se křečovitě stahovaly, blížily se k mému krku.

"Ne!" vykřikl jsem. Ona asi také křičela, a proto musela umřít... "Ne!" zaječel jsem ze všech sil.

Neposlouchal mě. Prsty mě popadly za krk, vešel se do nich bez potíží, cítil jsem, jak se stahují, snažil jsem se je odtrhnout, ale neměl jsem šanci. Před očima mi zběsile zakroužila barevná kola, ztrácel jsem vědomí.

Probral mě ostrý výkřik, pak tupé bouchnutí. Sáhl jsem si na krk, prsty na něm nebyly. Otevřel jsem oči, mladík ležel na zemi, napůl omámený, poručík mu nasazoval pouta. "Můžete vstát?" zeptal se mě.

Bože, jak milý měl najednou hlas! Nabral jsem ztěžka dech a zachrčel.

"Máte štěstí, že jsem vám nevěřil," řekl a skoro se usmíval. "A že jsem se vám pověsil na paty."

Chtěl jsem mu poděkovat, ale nejdřív jsem ze sebe nevysoukal ani slovo. Zkusil jsem to znovu. "Stejně cítím vinu, že jsem ji nechal ujet," zasípal jsem s námahou..

Pohlédl na mě udiveně nazelenalýma očima, potom potřásl hlavou. "To bychom si mohli všichni vyčítat spoustu věcí," řekl. "Počítejte s tím, že vás ještě pozveme jako svědka. Flašku mi nenoste!" uculil se. Pak odjel se svou kořistí a já jsem šel a přešel zídku. Věděl jsem, že už se na ni nikdy neposadím..

Kartářka

Kartářka bydlela na samém okraji města; domek v bujně porostlé zahradě byl starší, ale dobře udržovaný, nová běloskvoucí omítka, moderní střešní krytina. V staromódně zařízeném pokoji ležely na malém oválném stolku rozhozené karty. Žena se podívala na hodinky a v té chvíli se ozval zvonek.

"Jste přesný jako vždy!" Sledovala, jak si návštěvník odkládá v předsíni svrchník, sundává tmavé brýle a zastrkuje je do náprsní kapsy. "Dnes mám pro vás specialitu!" řekla.

"Něco příjemného?" zeptal se nedočkavě.

Vytáhla ze zásuvky prádelníku bílou obálku a podala mu ji. Usadila se do plyšové lenošky a přihlížela, jak muž spěšně otvírá obálku, jak vytřeštil oči, jak mu rudne obličej. Ušklíbala se. Vůbec nepostřehla, jak náhle zvedl paži a bleskově švihl rukou. Za okamžik seděla zhrouceně v lenošce, bradu na krku, hlavu trochu nakloněnou k jedné straně.

"Asi mu vyložila, že ho podvádí manželka," usoudil poručík. "Rozzuřilo ho to k nepřítelnosti a tak ji jednoduše praštil."

"Nebud' zase cynický," napomenul ho kapitán. "Raději si poslechni, co konstatuje lékařský nález:... lehce prokrvácené měkké tkáně, zlomená štítná chrupavka... lze soudit na zhmoždění tupým předmětem, případně malíkovou stranou ruky... příčinou smrti je srdeční zástava při zhmoždění bloudivého nervu."

"To vypadá na karate! Úder přes krk a je po všem."

"Musíme zjistit, kdo všechno k ní chodil," řekl stroze kapitán. "Ale karatista mi k těm kartám nějak nepasuje."

Dcera, asi třicetiletá, nepřiliš pohledná blondýna, na ně zírala bezvýraznýmá bledýmá očima. "Já nic nevím, máma nechtěla, abych o tom všem něco věděla."

"O čem všem?" zeptal se poručík.

"No přece o těch kartách!" Hlas se jí třásl. Lítosti? Nechutí? "Nevedla si nějakou evidenci?"

"Na co? Máma měla výbornou paměť! A tolik lidí k ní zase nechodilo." Zarazila se, vytáhla kapesník a utřela si oči.

"Asi jí dávali dost peněz," nadhodil kapitán.

Škubla sebou. "O tom už vůbec nic nevím."

Nevedlo to k ničemu. Podle toho, jak byl celý domek vybaven, musely karty opravdu hodně vynášet. Nikde však nenašli žádné záznamy, jména, zhola nic.

"Jako by si její zákazníci přáli zůstat v naprosté anonymitě," usuzoval kapitán. "Takže k ní asi sotva chodily jenom babky z okolí."

Kartářčin domek stál poměrně stranou, částečně skryt v hustém porostu; ani nejbližší sousedé o ničem nevěděli, alespoň to tvrdili. Kartářka zřejmě neměla zájem se s nimi stýkat.

"Ty dvě žily jenom pro sebe," potvrdila jim listonoška. "Však jste viděli tu mladou no, ona není vdaná a matka ji asi chtěla zabezpečit, až tu nebude. Ale nevěřte, že by se tady o těch jejích kartách nevědělo! Takový věci se nedají utajit!"

"Měla živnostenskou koncesi," sdělili jim na místním úřadě. "A řádně platila daně. "Podle jejich výšky" úřednice zalistovala v papírech, "tak si musela dost vydělat. A kdoví, jestli přihlásila všechno, znáte lidi. I když tahle paní

vypadala docela seriózně."

"Nevyložila vám také, co vás nemine?" zeptal se poručík.

"Co vás to napadá!" naježila se úřednice. "Aby z toho byly řeči, ne?"

Řeči nakonec byly; tu a tam si přece jen někdo na něco vzpomněl a utrousil nějaké jméno možná ze snahy pomoci, možná z dodatečné zlomyslnosti či závisti takže se jim podařilo sestavit jakýs takýs seznam kartářčiných zákazníků.

"Aby jí nezavíděli!" mínil kapitán. "Její dcera zdědila kromě nemovitého majetku ještě několik milionů a hezkých pár výnosných dluhopisů."

"To je ale přitažlivá živnost!" podotkl obdivně poručík. "Já nevím, co hledám u policie."

"Lidi jsou pošetilí! Věří dneska kdejakému nesmyslu, jen když jim ho někdo šikovně naservíruje. Divím se, že všichni ti šarlatáni nemají ještě zastoupení v parlamentu," mračil se kapitán.

"Třeba mají!" uklidnil ho poručík.

Nastala fáze úporného, obtížného vyšetřování. Pouze několik lidí přiznalo bez okolků, že si nechávali věštit z karet, nic na tom přece není! Ostatní se všemožně vykrucovali, připustili, že u kartářky byli nejvýše jednou, zcela náhodou, nepamatovali si ani, kolik jí za to zaplatili, pokud rovnou nezapírali, že ji vůbec kdy viděli.

"Naštěstí se přece jen obávají, že měla nějaký seznam," podotkl poručík.

"Jak by na to přišli?" podivil se kapitán, avšak vzápětí pokýval hlavou: "Vlastně je to jasné, ty jsi někde vypustil bublinu "

"Jen jsem uvažoval nahlas před tou pošťáčkou. Zjevně to kolportovala s potěšením."

Kapitán vzdychl, sám by se k tomu byl nesnížil, jsa ze staré školy: na využívání jakékoliv formy provokace stále existovaly rozporuplné názory. Ale konec konců, proč měl mít kdejaký surovec zajištěna do puntíku lidská práva, která předtím sám drasticky pošlapal?

Rutinní policejní aparát se takovými jalovými úvahami nezatěžoval; postupoval neochvějně podle navykých regulí, podporován dostupnými technickými vymoženostmi.

"Koukněte se, kapitáne!" řekl muž sedící před obrazovkou počítače. "Tenhle pán by vás mohl zajímat: dvakrát trestaný za podvody, jednou byl podezřelý z krádeže starožitností, ačkoliv mu to nakonec neprokázali. A je to násilník!"

Kapitán se zamyslel nad přehrší informací; stály opravdu za to. Celé to však mělo zásadní vadu: ukázalo se, že dotyčný měl na inkriminovanou dobu neotřesitelné alibi: ležel v nemocnici s nohou v sádře.

Obdobně dopadli i s dalšími návštěvníky kartářčina domku: buď měli rovněž průkazné alibi, nebo vypadli ze seznamu podezřelých z jiných pádných důvodů. "Tihle by vůbec nedokázali vyvinout takovou sílu," ukázal poručík na několik jmen. "Samé padavky." U těch zbývajících se zatím zas marně pídili po jakémkoli motivu. "A není vyloučené, že k ní někdo docházel tajně. Třeba z obavy, aby se tím neznemožnil, kdyby to prasklo."

"Myslíš, že toho pachatele mohla vydírat?" řekl kapitán. "To by částečně vysvětlovalo ty milióny."

Jenomže ani usilovné pátrání tímto směrem nepřineslo kýžené výsledky: neobjevili nikoho, kdo by návštěvami u kartářky mohl ohrozit svoji kariéru, postavení, vlivné styky nebo vztahy, na kterých mu eminentně záleželo.

"Je vůbec otázka, zda takové věci dnes člověka degradují, spíš naopak," prohlásil skepticky známý policejní expert.

"Vůbec bych se nedivil, kdyby nějaký věstec nebo léčitel řídil některé ministerstvo, nebo hned celou vládu. Možná by to i prospělo."

"Musíme na to od lesa!" prohlásil neúnavný poručík. "Velice často se motiv vraždy dá najít v charakteru samé oběti."

A "

"Jak víš, že to byl vrah?" vpadl mu kapitán nevrle do řeči. "Co když ji třeba ani nechtěl zabít! A nezačnej mi zase s psychologii."

"Nevím, že bych takovou ranou chtěl někoho jenom poškádlit! Ale dobrá, nechejme na pokoji duši, vrhněme se na fakta. Požádal jsem kamarády, aby se trochu porozhlídli po kartářčině životě. A udělal jsem moc dobře..."

"Řekneš mi už konečně, co víš?" I kapitánova příslovečná trpělivost měla své meze.

"Stručně řečeno: minulost té paní byla dost pestrá. Kdysi začala studovat na právnické fakultě, což je snad překvapivé, ale o to nejde. Důležitější je informace, že ji, společně s jinými adeptkami na vysokoškolský diplom, vedl v evidenci recepční z jednoho hotelu. Domyslíš si asi, proč."

"Cože? Tak ona si takhle přivydělávala?"

"Zákazníci, kterým ji ten ochotný vrátný dohazoval, si ji údajně velice chválili. Zkrátka prý byla v sexuálních hrátkách jednička. Dnes by ovšem měla zdrcující konkurenci."

"A to je všecko?" Kapitán vytáhl z kapsy nepříliš elegantního baloňáku dýmku a naplnil ji tabákem. "Ostatně teď už asi tyhle služby neposkytovala, bylo jí skoro pětadesát."

"No neříkej, nějaký sadomasochista" nadhodil poručík. "Ale abych tě nenapínal: asi před deseti, dvanácti lety začala pronajímat pokoje různým dvojicím"

"Cože? Hodinový hotýlek v malém?" Kapitánovi se konečně podařilo zapálit si dýmku. "Co asi ten její domek všecko nezažil!"

"Jenže před nějakým rokem s tím už také přestala. Jednak vypukl jakýsi skandál, když jí tam přiletěla zatopit jedna podváděná manželka a jednak i tady zuří dnes těžký konkurenční boj." "Myslíš, že to mohlo dodatečně někoho tak namíchnout, že se přiběhl pomstít? To se mi moc nezdá."

"Máš pravdu," řekl poručík. "Ale co když o tom všem někdo věděl, nebo toho věděl dokonce až příliš?" "Chceš říct, že někdo mohl vydírat naopak ji? Že třeba už nechtěla platit a tak ji praštil?"

Chvilí tuto novou, možná slibnou verzi převraceli sem a tam.

Potíž byla v tom, že ať vydíraný, nebo vydírající, zatím se cudně skrýval. Nezbylo, než aby pátrali po nových svědcích: znovu zneklidňovali okolí, zpovídali kdekoho, včetně mladistvých přívrženců fotbalu, kteří se proháněli na travnatém

hříšti nedaleko domku.

Nakonec si jeden z nich vzpomněl, že několikrát zahlédl u domku tmavé auto, na beton to byl ford mondi, tvrdil suverénně.

"Takový se tu totiž v okolí nevyskytují víte? My jsme tu spíš vesnice, než kraj města," zašklibil se.

"Viděl jste řidiče?"

Mladík sraštíl čelo, zřejmě se mu přičilo někoho prásknout. Nakonec prohlásil s nechutí, kterou se ani nenamáhal skrýt: "No, já teda nikoho rozumíte. Ale přece jen, jestli ji ten chlap třeba zabil " Posléze se přece jen dověděli , že muž byl poměrně vysoký, ramenatý, že měl čepici naraženou až na nos a velké tmavé brýle.

"Kdy jste ho viděl naposled?" zeptal se kapitán.

"Jo tak to už je dost dlouho. Nejméně měsíc, ale spíš ještě dýl."

"Nevšímal jste si, jestli nechodil v určité dny?"

"Tak to vím na tuty: zahlídl jsem ho párkrát v sobotu, když jsem šel domů. Mohlo bejt tak kolem desátý, plus minus nějaká minuta. Já mám totiž přísný režim a musím bejt do desíti doma."

"Tak ti děkujeme. A nemusíš o tom, cos nám řekl, nikomu vyprávět."

"To mě ani nenapadne! Vy myslíte, že se budu chlubit, že jsem se vybavoval s policajtem?" opáčil s bezelstnou upřímností.

Informace to byla bezesporu zajímavá, neboť kartářka zemřela právě v sobotu večer, podle lékařského nálezu mezi desátou a jedenáctou. Navštívili znovu její dceru, ale ta trvala na svém, že o ničem neví: její pokoj má okna do zahrady, nikdy neviděla nikoho přicházet, ostatně chodí brzo spát, někdy už po deváté.

Dívala se na oba kriminalisty svými bezvýraznými bledými očima, ale nebylo těžké postřehnout, že v ní vře nenávist: z tónu jejího hlasu, nakrčených špičatých ramen, z celého hubeného těla jako by se valily vlny odporu. Možná, že nesměřoval jen vůči nim, že prostě nenáviděla celý svět.

"Zdá se, že měla své matky plné zuby, bez ohledu na to, že ta ji hleděla zaopatřit. Byla na ní do značné míry závislá.

Bůhvíproč nikde nepracuje! Je známo, že lidé mívají šílený odpor k svému dobrodinci "

"Zadrž," přerušil poručíka kapitán. "Ta ženská sice lže, jako když tiskne, ale mámu určitě nezabila . A zatím z ní víc nevypáčíme. Já se jí ani nedivím, že se jí nechce o ničem mluvit. Musela se tím třeba trápit, asi jí bylo z vlastní mámy špatně." "A potom, kdo psychologizuje," podotkl poručík.

Pohroužení v tyto úvahy došli až k lesu. Vystoupil před nimi z šera, tichý, temný, jako hradba, jako znamení jiného světa. Nikde se nic nehýbalo, jen slabý vítr lehce pohupoval větvemi rozložitých smrků, sahajícími místy až k zemi.

"Víš, že jsem vlastně chtěl být hajným?" prohodil kapitán. Opřel se ramenem o kmen stromu a zastrčil do kapsy dýmku, která mu stejně už dávno zhasla.

Poručík ohleduplně mlčel; do lesa chodil málokdy, měl raději holé skály, po kterých se dalo šplhat nebo putovat s batohem na zádech. Avšak musel si přiznat, že i na něj působí to ticho, ten vlídný klid, tady neměli žádní zabijáci místo. Najednou zaslechli podivné zvuky, někdo se pokoušel zanotovat husitský chorál. Vzápětí zarachotilo kamení na cestě a zpěv vystřídal nesrozumitelné zaklení. Proti světlému nebi se objevila postava, mírně se kymácela, pomalu se blížila. Fascinovaně přihlíželi, jak obratně vyrovnává nebezpečné prohřešky proti svislé ose.

"Nazdar!" pozdravil přichozí hlaholně. "To jsem nevěděl, že tu na mě čekáte, kluci!" Poté, co si oba kriminalisty prohlédli značně zblízka, přičemž je zahltil omamnými výpary alkoholu, zamumlal jakousi omluvu a chystal se zmizet do tmy.

"Počkejte!" oslovil ho v náhlém vnuknutí poručík. "My tady na vás opravdu čekáme!"

"Vážně? A pročpak?" podivil se mírně muž a nebezpečně se zapotácel. "Vy máte něco ostrého?" dodal oživeně.

"No uvidíme," řekl bezostyšně poručík. "Ale nejdřív nám povězte, co víte o těch návštěvách, které občas chodily ke zdejší kartářce!"

"Jo vy myslíte k tý, co ji zabili?" Muž zřejmě netrpěl žádnými zábrany, nebo prostě všechno převálcovala vidina dalšího truunku. "No já vím akorát to, že k ní chodil ten frajer. Jednou sem šel takhle z hospody a on zrovna vylez ven ale nějak se potácel či co, jako kdyby měl slabost v nohách.. On mě tenkrát neviděl. A podruhé, to sem k němu šel, jestli nemá kapku rumu, ale on se na mě vám osopil, celej byl bledej a zpocenej. Honem si nasadil černý brejle a taky se po mně ohnal! Sek vám tou rukou, jen tak tak sem

se uhnul. Tak sem vzal roha, šel z něj strach, to vám povídám." Opilec se otrásl. "Fuj. Eště teď mám husí kůži." Musela to být otrěsná vzpomínka, protože se najednou vzbudil a než se nadáli, propadl se do tmy.

Les rychle ztratil jakékoliv kouzlo, vydali se mlčky zpátky k vozu. V dále nad městem visela těžká černošedá mračna, převalovala se tak nízko , že hrozila pohltit shluk obludných betonových kvádrů na obzoru.

Dalšího rána se rozsypal pytel s dobrými zprávami..

"Na tom řetízku, co měla ta vaše vědma na krku, jsme našli kapičku krve," hlásili z laboratoře. "Nemá ale její krevní skupinu."

"To ovšem znamená, že zhmoždění tupým předmětem nepřichází v úvahu!" prohlásil poručík . "A ten karatista se při útoku na kartářku asi škrábl o její řetízek.. Zbývá tudíž jen zjistit, jestli je na něm jeho krev."

"Ale nejdřív ho musíš najít! A nezapomeň, že nějaké drobné poranění už se mu mohlo zahojit, " řekl kapitán.

"Naštěstí mám mezi karatisty dost známých, určitě mi pomůžou. A potom už musí zpracovat molekulární genetika."

Tak jednoduché to ovšem nebylo. Nejprve našli muže, který měl drobné poranění na ruce; tvrdil však, že si ho způsobil v práci. Ochotně souhlasil s odběrem krve a také se ukázalo, že nemá s případem nic společného.

"Je tu ještě jeden adept, " řekl poručík rozmrzle, " ale ten nechce dát krev. A přinutit ho nemůžeme! "

"To přece vůbec nevadí!" Expert se mírně ušklíbl. "Krev k tomu vůbec nepotřebujeme. Copak jsme upíři? Jenom nám pěkně otevře pusinku a my si trochu utřem."

"Ale čeho?"

"Sejmeme mu zvnitřku tváře trošičku sliznice stačí nám jenom pár buněk. A hned budeme vědět, s kým máme tu čest."
"Ta genetická analýza klobouk dolů!" řekl poručík o něco později kapitánovi.. "Ale já jsem také dostal nápad: v tom domku se našel fotografický aparát. Vlastně jsme to měli zkusit už dřív!"
Vývolané snímky nebyly sice příliš kvalitní, ale dostatečně výmluvné..
"Konečně máme motiv," řekl kapitán. "Ta holka na těch obrázcích je evidentně nedospělá. A ten chlap je naprosto nepochybně sadista."

Získané fotografie byly tak otřesné, že konečně rozvázaly jazyk i kartářčině dceři. Stála sice na svém, že o ničem nevěděla, ale váhavě přiznala, že k matce chodívala občas na návštěvu nějaká její nevlastní neteř. "Nemůže mít víc než třináct let," prohlásila skoro v šoku.

Najít dotyčnou dívku už nedalo příliš práce. Ukázalo se, že je sice tělesně vyspělá, ale duševně naprosto zaostalá. Když jí ukázali obrázky, začala se nejdříve hihňat. "A to jsem ještě musela lízt nahá po čtyřech!" řekla. Potom se náhle rozbředla. "Ale to už nebudu dostávat čokoládu a hezký šaty, když je teta mrtvá!" vzlykala srdceryvně. "On mě taky mlátil a svazoval mě a švihal mě přitom páskem, ale " popotáhla a upřela na poručíka usazené oči, " ale kde najdu někoho jinýho, kdo mi bude dávat dárky?"

"Tuhle chudinku si jako hodnověrného svědka dovedu stěží představit," zapochyboval poručík.

"Proč ne!" namítl kapitán. "Je sice slaboduchá, ale aspoň nefantazíruje, na to nemá. Jen škoda, že na žádné z těch fotografií není ten sadista k poznání. Tu jedinou povedenou asi dala kartářka jemu a proto tak dopadla."

Nebylo jí už ani zapotřebí. Analýza prokázala, že na řetízku mrtvé ženy se skutečně zachytila kapka krve podezřelého karatisty; veškeré zapírání bylo nyní marné.

"Kde se takoví sadisti berou!" vrtěl hlavou poručík. "Kluci mi tvrdili, že podle nich se vždycky choval úplně normálně!"

"Kdo ví," řekl kapitán. "Lidi si kolikrát nevšimnou ani toho, co je tluče přímo do nosu. Nebo na to prostě kašlou. A potom se křížují, když nastane katastrofa."

Neviditelná ruka grázlů

1.

Ženská postava se pohybovala neslyšně, nezřetelný stín v měsíčním mihotání. Z okraje temného lesa se ozval tremolem puštík, mezi větvemi mlází se něco mihlo, zapištělo, zmizelo. Keře lemující cestu se zdály být popelavé, se slabým nazelenalým nádechem. Za nimi se vysouval temný obrys přízemní chaty, hutný, nepřátelský; jen střecha se místy stříbřitě leskla.

Do ticha se náhle ozval cizorodý zvuk, snad vrzly dveře. Nemihlo se za oknem chaty světlo? Žena na okamžik zaváhala, rukou bezděčně stiskla kabelku. Jakoby si tím dodala odvahy, protáhla se vzápětí mezi keři, po třech schůdkách vystoupila tiše na verandu, další čtyři neslyšné kroky; sáhla na kliku dveří, nebylo zamčeno.

V chodbičce byla tma. Přidržovala se rukou stěny, zastavila se přede dveřmi pokoje. Zevnitř se nic neozývalo. Opatrně pootevřela.

Měsíční svit chabě ozařoval část místnosti. Proti otevřenému oknu uviděla vysokou postavu, široká ramena, hřívu hustých nazrzlých vlasů. Nepohnulo se něco u gauče za závěsem? Muž se ohlédl přes rameno, několik vteřin stál nehybně. V tichu bylo slyšet, jak dýchá. Slabě zakašlal. V tom okamžiku třeskl výstřel, ozval se výkřik, pak zasténání, tělo padlo těžce k zemi. Pak už bylo ticho.

Žena sebou škubla, prudce se otočila, zakolísala, proběhla zpátky chodbičkou, narazila do rámu dveří. Klopýtavě seběhla ze schůdků a jako zběsilá prchala k lesu. Pod vysokým smrkem se slabě zaleskl vůz. Někde opodál blikalo v lese malé světlo.

Utíkala teď ještě rychleji, padla na kapotu, vytáhla klíčky, třesoucí se rukou odemkla, svalila se na sedadlo; sípala námahou a zděšením. Konečně se jí podařilo nastartovat. Pomalu se rozjela. Nic neviděla, teprve po několika metrech si uvědomila, že zapomněla zapnout světla. Reflektory roztrhly tmu. Když zahýbala z lesní cesty, zhasl jí motor. Neozval se poblíž zvuk jiného vozu? Nevěnovala tomu pozornost. Za chvíli přešla dlouhý most nad dálnicí, přidala plyn.

2.

"Kde může být tak dlouho?" prohodila drobná, hubená žena a neklidně poslouchala zvuk hodin: odbíjely půlnoc.

"Snad to není poprvé, co se fláká někde po nocích! Už sis na to mohla zvyknout, sestřičko!" namítlá výsměšně pohledná černovláska, napůl ležící, napůl sedící na pohovce.

"Ale Evo, když chce zůstat přes noc pryč, vždycky mi zavolá!"

"To jistě! Jak nemá tátu doma, kašle už úplně na všechno. Neměl se ostatně Milan dnes vrátit?" Podívala se na sestru, zabořenou v křesle.: "Neslyšíš ?" zeptala se udiveně. "Ireno, co je s tebou? Není ti něco?" naléhala znepokojeně. Víc už nestačila.

Ozvala se rána, připomínající pumový útok, hlasitě zařvalo rádio, rozpoutal se přívál zvuků, zakončených kovovým třeskem, něco těžkého padlo na podlahu. Ve dveřích se objevil mladík v kožené bundě. "Jdu si lehnout!" ohlásil hádavě, jako by mu v tom někdo bránil.

"Nech ho být, Ireno!" rozkázala černovláska, když viděla, že sestra chce vstát. "Buď ráda, že vůbec našel, kde bydlí."

Zvedla se a otevřela malý bar. "Nechceš si trochu cvaknout?" zeptala se napůl ironicky, napůl soucitně. "Jenže ty se radši zas nadopuješ práškama. Jsi slaboch a beztoho je to dědičný,*" neodpustila si. Nalila si koňak a pomalu upíjela. Pátravě pozorovala svoji sestru, která se krčila v starožitném křesle, ruce sevřené na opěradle, zavřené oči.

3.

"Kdo je ten mrtvý, podporučíku?" zeptal se poručík Gall. Rozhlédl se po místnosti, ozářené teď světlem z proutěného lustru a stojací lampy. Za zpola odhrnutým závěsem bylo vidět gauč, postavený podél stěny.

"Doktor Milan Tichý. Ta chata mu patří," odpověděl tělnatý muž, který stál vedle doktora. "Je to ten proslulý advokát, asi jste už o něm slyšel" Podíval se na mrtvého a dodal: "O loupež viditelně a nešlo. Papír i peněženku měl na stole. A v ní hezkých pár tisíc!"

"Někdo ho zastřelil mezi devátou a jedenáctou," řekl lékař a s heknutím se zvedl. "Podrobnosti se doviš, Viktore. Ale musel být namísto mrtvý."

"Tak přesná rána potmě?" podivil se Viktor Gall.

"Buď profil, nebo náhoda," mnil podporučík Křížek. "Nábojnici máme, je z pistole, ale ta nám zatím chybí." . .

"Kdo nám vůbec zavolal?"

"Anonymní telefonát: oznámil že se tady v chatě se střílelo. A přesně popsal, kde ji najdeme. Mužský hlas, trochu chraptivý. Pak hned zavěsil."

Manželka zastřeleného nebyla schopna výslechu.

"U Ireny už byl náš doktor a píchl jí něco na uklidnění," vysvětlovala pohledná černovláska. "Já jsem její sestra, Eva Pátková." Měla příjemný hlas, slabě zastřený. Temnýma očima si se zájmem prohlížela poručíka. Drobnému kapitánovi v nepříliš pohledném baloňáku nevěnovala ani špetku pozornosti, dokud jí nepoložil otázku: "Vy jste tu byla večer s ní?"

"Ano," odpověděla způsobně. "Já tu občas bydlím, když přijedu do Prahy. "Včera jsme tu byly celý večer. Sestra mi říkala, že Milan, to je její manžel, jel někam na konferenci." Tvářila se neutrálně, ale v tmavých očích se zaleskl posměšek. "Jenže on měl zas poradu na chatě."

"Ta je tu naložená jako buřt v octě!" vyjádřila se k tomu o něco později sousedka. K buřtu měla ovšem rozhodně blíž než pohledná švagrová doktora Tichého. "Ona Evička s pánem moc dobře vycházela!" dodala významně a zamrkala "To víte, jeden si ledačehos všimne." Nic konkrétního z ní nevypáchli, ale i ty náznaky byly výmluvné.

"To je sice zajímavé," rozváděl to cestou ve voze kapitán, "ale obě mají alibi, takže jejich případné motivy si můžeme dát za klobouk."

"Mám plné zuby těchhle vražd :manželé, milenci a podobně." Poručík přidal plyn, jako by se od těch banalit chtěl distancovat.

"Proto se taky do smrti neoženíš," podotkl kapitán Doubek. "Z rodiny nám ještě zbývá ten jejich syn. Oskar Tichý, dvaadvacet let, údajně studuje. Křížek už stačil zjistit, že to musí být pěkné číslo."

"Další důvod, proč se neženit: vychovávat děti je trest boží."

Podporučík Křížek už je očekával. Vstal ze svého oblíbeného místa od psacího stroje a zeptal se: "Dáte si taky bylinky?" Nic si z toho zjevně nedělal, když oba přichozí odmítli. "S tím klukem jsem zatím nic nepořídil. Nevím, co všechno má v sobě, ale je pořád v limbu. Ten jejich rodinný felčar ho dal převízt do špitálu. Teda na psychiatrii. Už tam byl nejmíň třikrát."

"Nemohl si opatřit pistoli?" otázal se poručík Gall.

"Psychiatr se vyjádřil, že by se byl netrefil ani do stodoly, jak byl zkérovaný. Samozřejmě, kromě alkoholu také drogy. Léčil se z toho údajně už dvakrát, ale neúspěšně."

"Má na svědomí nějakou trestnou činnost?" zeptal se poručík Gall.

"Tuhle je to sepsaný," odpověděl podporučík Křížek. "Stručně: násilí, vykradené automobily, rvačky. Urážky veřejného činitele ani nepočítám."

"A tresty?"

"Nejdřív byl nezletilý a potom to všechno vyžehnil tatíček."

"Jak by ne," podotkl kapitán Doubek. "Vysekal kdejakého lumpa proč by se nepostaral o slibného potomka. Byl to člověk bez skrupulí a vydělával těžké prachy. Kromě té vily, kde rodina bydlí, mají ještě komfortní byt, chalupu, pozemky a nějakou haciendu v Krkonoších. O bankovních účtech nemluvě. Dědici mají nad smrti vystaráno."

"Takže si nahrabal a mohl pak platit za beztrestnost celý hromady potomků, natož toho jedináčka!" Křížek se zhluboka napil bylinek, jako by jimi chtěl spláchnout dusivou špinu světa.

"Našel se nějaký svědek?"

"Poblíž té Tichého chaty bydlí nějaký děda.. Jenže zatím s ním nemluvili. Hajný jim řekl, že je někde na houbách a může se vrátit až navečer."

"Zajedu za ním," řekl poručík Gall. "Bude to krásný výlet." Přivětivá, romantická podvečerní krajina na něj však marně plýtvala svými půvaby. Nadarmo mu pospíchaly vstříc topolové aleje, lesklé hladiny rybníků, oblé zalesněné vršky. Viktor Gall byl soustředěn na pruh šedého asfaltu, který před ním neúnavně ubíhal k obzoru. Konečně dlouhý most nad dálnicí, kus za ním odbočka mířící k lesu. Domek, ve kterém stařík bydlel, vyhlížel z povzdálí jako chaloupka z pohádek, ale zblízka spíš na spadnutí.

"Já odsud na tu chatu nevidím," řekl stařík. Houby, které vysypal z košíku, přímo omamně voněly. "Dal byste si smaženici?" Poručík, který od jednoho staršího případu s muchomůrkou zelenou houbou ze zásady nejedl, skoro s politováním odmítl.

"Ani jste si něčeho ten večer nevšiml?" přešel k věci.

"Pokavád myslíte, jestli jsem něco neviděl, tak to ne," odpověděl stařík. Vzal ze zásuvky nůž a začal houby čistit. "Ale něco jsem teda zaslechnul."

"A to?" povzbudil ho poněkud netrpělivě poručík. Vrásčitá ruka klesla na desku stolu. "Nějaký auto. Muselo přijet no podle rádia mohlo být tak devět. Potom tak asi za hodinu odjelo. A za chvíli po něm jsem slyšel ještě jedno. Jenže to už nevím, kolik bylo. Ale když jsem zaslechl tu ránu, nemohlo být víc než deset."

"Ránu?" ožil poručík Gall. "Jakou ránu?"

"Já nejsem odborník, ale z brokovnice ani z kulovnice to nebylo. Snad z nějaký pistole. To už jsem měl zhasnuto, ale v tu chvíli jsem vyletěl a rozsvítil. Vyběhnul jsem ven, ale už nebylo nic slyšet. Tak jsem si pomyslel, že se mi asi něco zdálo."

"Znal jste doktora Tichého?" zeptal se Viktor Gall.

"Jakpak ne! Celou rodinu! Ona s ním sem před lety jezdila i ta jeho paní. A potom tu byl párkrát "

"Se švagrovou?"

"Jak to víte?" podivil se stařík a bezděčně přivoněl k houbě, kterou vzal zase do ruky.

"A co jejich syn?"

"Ten?" Nůž ustrnul ve vzduchu. "No jezdil sem s nima, když byl malej. Ale potom ..." mávl rukou. "Měl už úplně jiný zájmy. Hlavně lumpárny. Viděl jsem ho, jak hází z mostu na dálnici kameny!"

"Měl jste to někomu ohlásit," řekl poručík.

"Vědí, já jsem chtěl," zamumlal stařík. * "Jenomže to nešlo."

"Snad vám doktor Tichý nezaplatil za mlčení?"

"Co vás nemá!" rozhořčil se starý muž. "Ale já jsem se ho bál. Vyhrožoval mi, že mě odsud dá vyhodit. A kam bych šel, prosím vás? Bude mi čtyřaosmdesát, nikoho nemám..."

4.

V mihotavém polostínu zahradní restaurace působila přitažlivě, mnohem víc, než když ji viděl poprvé. Černé husté vlasy, jemná hladká pleť, temné, neprůhledné zřítelnice ty jediné měla společně se svou sestrou.

"Tohle má být tajná schůzka?" zeptal se poručík Gall.

Zasmála se. "Svým způsobem máte pravdu. Irena o ní rozhodně neví."

"Takže máte před sestrou tajemství?"

"To je vzájemné." Její výraz se změnil, najednou připomínala lehce podrážděnou šelmu. Vzápětí to zas setřela úsměvem.

"Měl byste vědět, že my dvě na ten večer nemáme alibi," řekla jakoby s politováním. "Já jsem totiž přišla až k jedenácté, byla jsem v kině. Ačkoliv mi Irena nic neřekla, poznala jsem, že byla mezitím venku. To je mezi osmou a jedenáctou."

Zapomněla si uklidit plášť, boty také nebyly na svém místě a ona je jinak až pedantsky pořádná."

"Zeptala jste se jí, kde byla?"

"Nikoliv. A on potom také přišel Oskar. Byl v hrozném stavu."

Viktor Gall byl za léta u kriminálky zvyklý na nejrůznější překvapení, ale tento podraz byl skutečně nečekaný. Proč se tahle kráska snaží svoji sestru shodit? Že by chtěla odvrátit podezření od sebe? Kdyby se jí zeptal, určitě vytáhne vstupenku z kina a bude mu vyprávět, co hráli.

Byla tak bystrá, nebo měla tak špatné svědomí? "Myslete si klidně, co chcete," prohlásila tvrdě.

"A ještě vám povím, že Milan vlastnil dvě pistole. Jednu vozil s sebou, druhou měl v nočním stolku. A ta zmizela."

Zatím nenašli ani jednu. "Jaká to byla pistole?"

"Bohužel, o tom nemám tušení. Já se ve zbraních nevyznám."

"A vaše sestra?"

"Irena?" Na okamžik jakoby zaváhala, pak dodala zdánlivě neochotně: "No, švagr ji kdysi učil střilet do terče ale co o nich ví, na to se jí zeptejte sám."

Obývací pokoj s elegantním stylovým nábytkem pro ni byl příliš rozměrný, ani široké starožitné křeslo se k té drobné, hubené ženě nehodilo; nebo spíš ona k němu. V celém tom prostředí, šitém na míru honosné vile či snad její sestře? se Irena Tichá téměř ztrácela.

"Eva mě nenávidí," řekla znenadáni.

"Z jakého důvodu?" zachytil tu nečekanou přihrávku poručík Gall.

"Protože původně si měl vzít ji, ale on se oženil se mnou! To jsem ještě vypadala dobře," vzdychla bolestinsky. Zbývalo pouze, aby vytáhla album s fotografiemi.

"A vy jí máte za zlé, že se pak s vaším mužem zase sblížila."

"Víte, kolik žen bych musela proklínat?" zašeptala.

"Ale vy jste nenáviděla možná především svého muže!"

"Ne, to ne!" vykřikla a nadskočila v křesle. Vzápětí se však sesula do rohu, vyhlížela v něm jako zmačkaný hadřík. "Já vlastně nevím," koktala zmateně. "Já já jsem ho pořád ..."

"Vy jste v tu noc byla na vaší chatě "

"Já jsem ho nezabila!" vykřikla. "To udělal někdo jiný!" Začala se jí trást brada, roztřásla se celá.

"Jak by mohl? Vždyť vy jste byla u toho!"

"Někdo na něj střelil zvenčí!"

"Zjistili jsme, že rána byla vypálena zevnitř."

"Cože? On tam někdo byl?" zajíkla se.

"Copak vy jste ho nepostřehla?"

"Vlastně ano Něco se pohnulo vzadu u gauče!"

"Ale proč jste tam vůbec jela? Jak jste věděla, že tam váš muž bude?"

Pohlédla na něj temnýma, neprůhlednýma očima, jaké měla i její sestra. "Někdo mi zavolal. Nějaký mužský hlas. Řekl, že mám jet na chatu že manžel je tam s nějakou "

"Kam jste dala tu pistoli?" zeptal se poručík.

Škubla sebou. "Já já nevím... Asi jsem ji cestou někde vyhodila!"

"Ten hlas prý nepoznala, údajně nemá tušení, kdo to mohl být," referoval Viktor Gall kapitánu Doubkovi. "Musím si promluvit s tím jejich klukem. A potom se podívám na spisy."

Co se týkalo prvního úmyslu, příliš se nevydařil.

"Nic s ním nepořídíte," upozorňoval skepticky psychiatr. "Je stále úplně mimo, trpí abstinenčními příznaky a pokud něco řekne, jsou to samé nesmysly. Musíte na něj pomalu, nebo je to ztracené."

"A nemůže simulovat?"

"Ale jak ho chcete donutit, aby toho nechal?"

Oskar dřepěl na úzké pohovce, pohledný, silný kluk. Nohy měl způsobně u sebe, rukou se popotahoval za zlatou náušnici; musela vážit čtvrt kila. Nezdálo se, že by vnímal okolí. "Rád bych, abyste mi odpověděl na pár otázek," začal Viktor Gall mírně. Oskar nereagoval, fungovala jen ruka s náušnicí. "Slyšíte mě?"

Oskar zvedl pomalu, velice pomalu zrak, tvářil se otupěle, ale v očích mu zlostně blýsklo. "Proč nepřišel táta?" optal se. "Má přijít táta."

Na všechny další dotazy umíněně opakoval jen druhou větu. Jestli ten kluk simuloval, pak v tom uměl chodit. Psychiatr jen významně pokýval hlavou.

V kanceláři na stole zakrývala výhled hromada odpudivých lejšter.

"A to jsem vybral jenom pár," řekl konejšivě Křížek. "Hlavně ty případy, při kterých doktor

Tichý vysekal ze šlamastiky pár grázlů."

"Ale, ale!" pronesl Viktor Gall. "Snad nepochybujete o úsudku a čistých úmyslech našich soudců!"

Humor ho měl brzy přejít. Byla to četba, při které by se vám otvírala kudla v kapse, pokud byste v ní nějakou měli.

Ve tři ráno se Viktor Gall probojoval k poslednímu kousku Oskara Tichého. Týkal se dálnice pod mostem. Havaroval na ní vůz, do kterého pak narazilo několik dalších. ...Kámen vržený z mostu proletěl předním sklem vozu a rozbil řidičce hlavu, stálo ve spise. ...Anežka Hamanová byla na místě mrtvá. Nebylo však možno spolehlivě zjistit, kým byl hosen z mostu nad dálnicí kámen. Nebyl zjištěn žádný motiv činu... Otisky zajištěné na kameni nebyly nalezeny v kartotéce. Nebyli nalezeni svědkové, kteří by mohli identifikovat pachatele. Dva mladíci nalézající se v inkriminovanou dobu v blízkosti místa činu údajně nic neviděli... Původně obviněný Oskar Tichý

prokázal na inkriminovanou dobu alibi... Případ byl odložen pro nedostatek důkazů. Bylo skoro šest ráno, když se zmožený poručík dopotácel na gauč. Sotva zavřel oči, vyburcoval ho mobil. Potlačil chuť ho rozšlápnout a ohlásil se.

"Cože?" vykřikl vzápětí. "Vždyť jsem s ním dnes teda včera Jo, už jedu."

Oskar Tichý musel z léčebny zmizet během noci.

"Měli jsme ho vzít do vazby!" řekl Viktor Gall, "mám obavy o toho staříka."

Kapitán Doubek se podíval se na tachometr. "Zachráníme ho, pokud tam dojedeme živí," podotkl. Poté vyřukal na mobilu číslo Evy Pátkové.

Potvrdila, že Oskar není doma... "U známých? Kdepak, nikdo si ho nevezme na krk! Všichni vědí, že by je zatáhl do maléru."

"Čili žádné informace "

"Z garáže zmizela jeho motorka! Ještě včera odpoledne tam byla."

Policejní aparát se zatím rozhybal podle obvyklého rutinního programu. Popis Oskara Tichého dostala celá operativa, příslušníci měli podrobné instrukce, dopravní hlídky se vrhly na silnice. V zátahu záhy uvízlo pět řidičů pro požití alkoholických nápojů, jeden uprchlý vězeň a dokonce i jakýsi zatoulaný důchodce. Jenom po hledaném mladíkovi na motocyklu nebylo ani stopy.

Oskar Tichý počkal za skupinou vzrostlých keřů, až přejede dopravní hlídka, a poté vystrkal motorku zpátky na silnici. Bez problémů dojel až k mostu nad dálnicí, za ním odbočil na úzkou

asfaltku vedoucí k lesu. Všude bylo liduprázdno, jen z křoví vyběhl zajíc, taktak že ho nepřešel. To už projížděl kolem jejich chaty, té však nevěnoval pozornost. Vjel na stinnou lesní cestu; zdálky spatřil stříšku chalupy, která ho zajímala. Po pár desítkách metrů zastavil, motorku opřel o strom a vydal se dál pěšky. Dával pozor, aby mu pod nohou nezapraskala ani větvička. Starý muž něco montoval na zápraží, zády k němu; Oskar vytáhl z náprsní kapsy

pouzdro, z něj nůž. Udělal dva tři kroky. V tom okamžiku se ozval výstřel. Oskar vykřikl, zapotácel se, nůž mu vypadl z ruky. Rukáv bundy se mu rychle barvil krví.

Vyděšený stařík se k němu rozběhl. "Proboha, to jsi ty?" vykřikl.

Zapraskaly větve, za kmenem smrku se objevila hlaveň pušky.

"Honem!" vykřikl starý muž a táhl Oskara k chalupě, "musíme se schovat!" Druhý výstřel je těsně minul.

V té chvíli se na cestě objevil vůz. "Odhodte zbraň!" vykřikl kapitán. Ticho, nikdo se neozýval. Mezitím dorazily dva policejní vozy, z nich vyskákalo několik mužů s pistolemi v rukou. Vrhli s do lesa, kryjíce se za kmeny stromů.

"Mějte rozum!" volal hlasitě kapitán. "Nikam neutečete!"

Z lesa se vynořila ruka s puškou, za ní se soukala vysoká postava. Udělala pár kroků, sehnula se, položila zbraň na zem.

Poručík Gall zatím došel k chalupě. "Chtěl vás zabít!" řekl starému muži. "A vy " "Kde by mě napadlo!" Stařík se nyní třepotal rozčilením jako osika. "Bože, vždyť ho znám od dětství..." "Z toho vás teď už nikdo nevyseká!" obrátil se poručík k Oskarovi, který dřepěl zhrouceně na lavičce před chalupou a mačkal si paži; už mu nekrvácela. "Ani z toho hození kamenem. Ve spise jsou jména dvou mladíků, kteří si nyní určitě vzpomenu, jak to bylo. Tak jdeme!" "Vezměte ho a zajistěte mu ošetření," přikázal kapitán Doubek mladému policistovi. Oskar se vzpouzel, ale jen chabě. Nakonec dopadl na sedadlo a zavřel oči. "To simulování vám už nebude k ničemu," podotkl kapitán a zabouchl dveře vozu, který se vzápětí rozjel. Poručík Gall zamířil k zadrženému střelci. "Já vím, vy jste chtěl pomstít svoji ženu, pane Hamane," řekl muži, který trčel na cestě bez pohybu, se svěšenými rameny. "Zabil Anežku za volantem. Čekali jsme dítě," zašeptal muž. "A nikdo ho nepotrestal. Díky jeho otci..." Napřimil se. "Ano, zastřelil jsem doktora Tichého! Vyčíhal jsem si ho na chatě. A chtěl jsem zastřelit i toho jeho grázla. Protože není žádná spravedlnost." "Proč jste zavolał Ireně Tiché, aby přijela na chatu?" "Chtěl jsem, abyste na mě nepřišli. Ale ono je to jedno. Stejně mi už na životě nezáleží." "Doufám, že soud přihlédne k polehčujícím okolnostem. Měli by zvážit i vinu soudní instance," prohlásil poručík, když se vracel. Vyjel na most nad dálnicí, zpomalil, zastavil úplně. "Stačilo jen konat podle zákona." Pod mostem svítily reflektory aut jedoucích pod nimi. "Ty máš v sobě něco ze svého dědy, toho evangelického faráře," podotkl kapitán. "Pošetilou víru, že svět lze spasit." Vytáhl z kapsy dýmku a zase ji zastrčil. "A jed' už! Viš přece, že na mostě se nemá stát."

Poručík a duchové

"Obchod s lidskou hloupostí je ohromný kšeft!" pronesl poručík Kos s vážnou tváří. "Je výnosnější než obchod se zbraněmi a" Kapitán mu přisunul přes stůl hlášení. "Než se pustíš do globálních problémů, přečti si tohle!" Poručík přelétl pár řádek. "Už zase! Proč na mně vždycky vyjdou samý prkotiny!" řekl otráveně. "To abych já měl klidné spaní!" odušil kapitán. "Viš, jak to dopadlo posledně. Málem mě degradovali." Poručík Kos se zastavil před nízkým přízemním domkem. Za sklem malých oken kvetly růžové pelargónie. Na zápraží stála úhledná lavička, z komína se slabě kouřilo. Droboučká stará paní, která se objevila na prahu, se k tomu obrázku hodila jako vyšitá. "Copak vám ukradli?" zeptal se poručík, když za sebou zavřel dveře. "Zastřelili mi psa!" zabědovala. "Tak jde o psa nebo o krádež?" "Takový krásný vlčák, jmenoval se Rek!" Teď už se dala do pláče. "Proč teda nehlídali?" zeptal se poručík; připadal si přítom jako surovec. "Bylo mu třináct let a nemohl už pořádně na nohy! Lehával tuhle pod postelí," mávla ochable rukou. "A skoro pořád spal." "Ale co vám vlastně ukradli?" "Copak vám to syn neřekl? Přece sbírku známek! Měla velkou, moc velkou cenu." "A kde jste ji měla?" Stará paní opět ukázala na postel. "V peřinách!" vydechl poručík Kos. "To byste tomu dali!" ohradila se stařenka. "Přece pod postelí! Vkrabici. A Rek ji hlídá. Proto ho taky " "Vkrabici po starých škrpálech měla celé jmění!" rozčiloval se poručík Kos. "Takhle si lidi hlídají cennosti! A pak se mám dostat k pořádnému případu." K tomu se kapitán nevyjádřil. "Našly se nějaké otisky?" zeptal se. "Jenom té staré paní a jejího syna. Moment !" Poručík náhle ožil. "Co když ty známky odnesl on? " "A zastřelil mámě psa!" namítl kapitán. "Už jsi s ním vůbec mluvil?" "S ním ne, ale s jeho bývalou manželkou. Tvrdila mi, že měl samé dluhy a kvůli penězům že byl schopen všeho. Jenže on má, zdá se, alibi: už měsíc je někde v zahraničí. Údajně za obchodem." "Tak to máme všichni štěstí: jinak bys ho už přivlekl v poutech," zabručel s úlevou kapitán. "A co překupníci a známé firmy?" "Nikde ani stopy. Ani můj informátor nic neví." "Jaký zas informátor?" vyletěl kapitán. "Řekl jsem ti přece, že nemůžeš jen tak " "Ale to není oficiální! Občas navštívím jednu starou drbnu tvrdí o sobě, že je senzibil. Donesu jí čokoládu a ona se rozpovídá. Jenomže tentokrát nic," řekl poručík Kos. "Ale ten syn je mi stejně podezřelý: mohl si třeba najít komplice!" Než se kapitán vzmohl na slovo, vhrnul se do dveří mladý strážmistr. "Nesu hlášení!" oznámil dramaticky. "Vykradli další domek." Poručík Kos se urychleně zvedl. "Počkej!" přikázal kapitán a přelétl pár řádek. "A zase nějaká stará paní! Tentokrát zmizely starožitné šperky." "Měla je snad taky pod postelí?" otázal se ironicky poručík Kos.

"Jdi a zeptej se jí!" rozhodl kapitán. "Možná, že najdeš nějaké styčné body těch dvou případů."
"Cože?" vyštěkla stará dáma. "Děláte si legraci?" Otevřela starobylý sekretář a stiskla po straně skrytý knoflík. "Na tohle vy byste nepřišel!" dodala s despektem. "Tohle je totiž tajná zásuvka."
"Kdo o ní věděl?" zeptal se poručík nerozvážně. Vzápětí se mu dostalo patřičného poučení.
"Myslíte, že patřím do cvokhausu?" zaječela. Nedalo se pochybovat o tom, koho by tam poslala ona sama..
"Trochu se tady rozhlédnou," řekl pevně poručík. Nebránila mu, ale byla mu na každém kroku v patách.
"Na nic jste nepřišel, pochopitelně!" podotkla nakonec jízlivě a zabouchla za ním dveře.
"Syna nemá?" otázal se poťouchle kapitán.
"Ne. A soused mi řekl, že je to stará čarodějnice!" odpověděl poručík. "Prý ji navštěvují dvě staré babky a vyvolávají pak všechny tři duchy mrtvých. Viděl to škvírou v zácloně."
"Duchy jsme tu ještě neměli," poznamenal kapitán neklidně. "A co ty dvě?"
"Už jsem za nimi zašel, ale ony to popřely. Tvářily se hrozně uraženě."
"Tak to zas přijde stížnost!"
"Kdepak! Já jsem, se totiž vydával za senzibila a nabídl jsem jim své služby. Ta starší mě chtěla vzít berlí, ale její přítelkyně ji zarazila, že prý by to mohlo být zajímavé."
"Jak to, že ty dvě nepodezříváš?"
"Jedna sotva chodí a ta druhá skoro nevidí. Nechápu, jak může vidět ty duchy?" hloubal poručík.
"To je všechno?" chtěl vědět kapitán.
"Kdepak! Dověděl jsem se něco zajímavého: na ty duchařské seance párkrát přišel nějaký Arnold Burák. Prý aby jim pomohl vyvolat manžela té staré čarodějnice. Ten už s ní asi nechce nic mít ani jako duch."
"Mluvil jsi s ní o tom?"
"Zkoušel jsem to. Jenže ona celou dobu ječela, že mi do toho nic není, že to tak nenechá. Nakonec si to ale přece jen rozmyslela, když si vzpomněla na ty ztracené šperky," vykládal poručík Kos. "Ale teď se podržte: u té stařenky se známkami se ten Burák taky objevil! Jenže u ní se vydával za astrologa a věstil jí budoucnost. Že přijde o známky, na to ji bohužel neupozornil."
"A kde ho máš?"
"Nikde. On totiž načisto zmizel. Nebo že by to byl taky duch?"
"Vzpamatuj se," řekl znepokojeně kapitán.
Čarodějnice vehementně odmítla o tom mluvit, ale stařenka z prvního případu ochotně přiznala, že ji nějaký astrolog navštívil; dokonce poměrně přesně popsala, jak vypadal. "Měl černé vlasy, brýle s černými obroučkami, byl vysoký a hubený... Takový důstojný," dodala. "Divné bylo, že chudák Rek na něj pořád vrčel."
"Ten pes měl víc rozumu, než jeho paní," mínil poručík. "Ta mu totiž vypravovala o svém zemřelém manželovi."
"A o sbírce známek!" doplnil kapitán. "Neřekla mu také, kde je schovala?" zeptal se kapitán.
"To popřela. Ale jednou prý při tom vyvolávání duchů na chvílku usnula. On ji asi zhypnotizoval a vytáhl z ní, co potřeboval."
"Jak vlastně zemřel ten vlčák?"
"Ten zloděj ho zastřelil. Chudák pes asi bránil tu krabici se známkami. Když se stará paní vrátila z města, našla ho v krvi. A její syn ho hned pohřbil na zahradě. Proč s tím asi tak spěchal?"
Nastoupila rutina. V těle psa našli kulku z pistole, na psím těle textilní vlákna, pravděpodobně z vlněné rukavice; mechanismus celé té krádeže se dal snadno vydedukovat, jenže stále k ní chyběl hlavní protagonista.
"Potřebovali bychom neviditelnou ruku trhu!" usoudil ustaraně poručík.
"Jen nezačíněj s politikou!" napomenul ho kapitán.
Naštěstí ho neviditelná ruka neposlechla.
"Podívejte se, přišly dva anonymy. Tak ono to opravdu funguje!" radoval se o dva dny později poručík Kos. "To dělá konkurence! Tuhle nás někdo upozorňuje na nějakýho Arnolda B., že se vydává za astrologa a nemá živnostenské oprávnění!"
"Ukaž!" Kapitán mu vzal druhý dopis z ruky. "Ale to je o někom jiném!" Přelétl pár hůlkovým písmem psaných řádků.
"Zavěte Miloše Nebulu," četl polohlasem. "Je to podvodník! Slibuje lidem, že jim vyvolá ducha zemřelého. Ale jen z lidí tahá prachy!"
Skrytý aparát se dal vzápětí do pohybu, tiše, vytrvale, neúprosně. Brzy vyplivl informaci, že Borák a Nebula jsou jedna a tatáž osoba. Poté se rozjel obvyklý rutinní program, méně rychlý, méně přesný než počítač, protože odkázaný na schopnosti a pohotovost lidského činitele. Popis dvojediného hledaného muže znala celá operativa. Příslušníci měli podrobné instrukce, na základě kterých vznikl nepřehledný zmatek. Dopravní hlídky prováděly silniční kontroly, okruh pátrání se rozšířil. Lidé se divili, lekali, rozčilovali. V zátahu uvázlo několik hledaných násilníků, jeden občan podezřelý z distribuce drog, třináct řidičů pro požití alkoholických nápojů; vybraly se desítky pokut, odebralo několik řidičských průkazů. Mimo program byla nalezena jedna pohřešovaná manželka a jeden zatoulaný důchodce. Poblíž Písku byl zadržen muž, který vyhlížel slibně; za hodinu ho propustili, jelikož měl na inkriminovanou dobu bezpečné alibi.
Poručík Kos už ztrácel trpělivost a navrhnul kapitánovi, že bude v přestrojení pronikat do podezřelých skupin obyvatel, avšak naštěstí se v poslední chvíli objevil jakýsi muž, který byl zadržen pro opilost a urážku veřejného činitele. Vysoký, hubený, černé obroučky brýlí. Samozřejmě popřel, že by měl s uvedenými případy cokoliv společného. Oháněl se bezúhonností a lidskými právy, avšak stařenka z prvního případu ho bezpečně poznala.
"Lidi se projeví, až když je o něco připravíte," konstatoval poručík. "Kdybych nezasáhl, byla by ho probodla kuchyňským nožem."
"A co druhá stařenka?" zeptal se kapitán.

"Ta čarodějnice? Té jsme ho ukázali na fotografii, ale nějak si nebyla údajně jistá, bůhví, proč. Zato ho poznaly ty její kamarádky."

"A jak se ten chlap doopravdy jmenuje?"

"Užíval ještě několik jiných jmen, ale ve skutečnosti je to Rudolf Vrána."

Při domovní prohlídce se našla nejen příslušná pistole, ale dokonce i ukradené známky a dva ze zcizených šperků.

"Kromě toho zůstala na mrtvole psa textilní vlákna z vašich rukavic," sdělil Vránovi kapitán.

Seděl na židli, svěšená ramena, obraz bídy a zoufalství. "Potřeboval jsem se nějak protlouct," bránil se ochable a mnul si pěstmi oči.

Nebylo mu to nic platné; postupně se přihlásila celá šňůra rozezlených lidí, kteří mu naletěli na styk se záhrobím.

"Divím se, že ho ti duchové nevarovali," prohlásil poručík Kos. "To já bych si je jinak ochočil! Možná, že by nám pomáhali při pátrání..."

"Jen nic nezkoušej!" zarazil ho kapitán. "Abys je třeba nepřivolał. U tebe člověk nikdy neví..."

Poručík Kos se zasmál. "Já budu teď vyhlížet nějaký velký případ," řekl pln optimismu.

Do dveří vešel mladý strážmistr. Podal kapitánovi hlášení.

"Co je to?" zeptal se napjatě poručík Kos.

"Někomu vykradli chatu," odpověděl kapitán. "Ztratila se z ní nějaká elektronika..."

Poručík a internet

"Člověk se má neustále zdokonalovat!" pronesl poručík Kos s vážnou tvář. "Aby mohl bojovat s problémy společnosti."

"Snad nemíníš vstoupit do politiky?" nastražil uši kapitán.

"Tak otrlý nejsem!" ohradil se rozhořčeně poručík. "Jen chci jít s duchem doby žádné krok vpřed, dva kroky vzad."

"Ty ses dal na Lenina? Myslel jsem, že se zajímáš o zločinnost!"

"Také že ano: studuju to na internetu. Už například vím, jak se napakovat prostřednictvím úvěrové karty."

"Copak ty nějakou máš?"

"A kde bych ji vzal? Jde přece o metodu: zjistíte si něčí číslo kreditky a už to jede. U nás by to šlo snadno: osobní data jsou k máni jak na talíři."

"Až na to, že někde" kapitán výmluvně pohlédl ke stropu, "mají strach z rozšíření internetu: na něm se nedá s lidmi manipulovat."

"Ale jak dlouho?" opáčil pateticky poručík. "Proto chci být připraven. Vezměte si třeba, jak Scotland Yard honí zločince! Potkáš na ulici někoho podezřelého a šup, hned pošleš policii email! Nebo v Americe: zrovna včera jsem se dočetl, jak nějaká neznámá firma vybrala přes internet z kreditních karet tisíce dolarů. To je případ!"

"Já mám pro tebe také jeden! Akorát že není z internetu, ale z Vršovic. Někomu ukradli vzácné obrázky."

Okradený nemohl podat žádné kloudné informace. "Vůbec to nechápu!" bědoval. "Vždyť o těch starožitnostech nikdo nevědě! Já žiju sám. S nikým se nestýkám. Toho dne jsem byl jako normálně v práci! A nikdo tu nebyl!"

Ten, kdo vnikl dovnitř, musel být profesionál: zručně otevřel zámek, po něm i poněkud obstarožní trezor, nikde nezanechal nejmenší stopy. Známé firmy měly alibi, nebo méně perfektní metodu.

"Starý Mrnka byl takhle šikovný, jenomže ten už umřel," vrtěl hlavou kapitán. "A že by nějaký nováček?"

Málem než skončil větu, vynořily se dva další případy: stejný postup, jen předmět lupu se lišil: jednou to byly cenné mince, podruhé starožitné svícny a porcelánové figurky.

"Nechápu, kde vyčenichal ty lidi! Nejsou to žádní renomovaní sběratelé, jen takoví obyčejní fandové na staré věci," hlásil poručík. "Taky neměli ty starožitnosti nijak zajištěné: jeden je měl v prádelníku a druhý v komoře."

"Nemají sami někoho v podezření?"

"Ten první tvrdil, že má jen starou tetu na venkově, od ní ty mince také dostal. Ona nemá děti, tak komu že by je dala. A ten druhý se na mě osopil, že není žádný policajt, aby kdekoho podezřívál. A že stejně nemá koho. Probrali jsme jeho známé a příbuzné, ale postupně jsem je musel vyřadit. Podrobnosti jsem dal do zprávy."

"Tady máš adresu na jednoho překupníka," řekl kapitán. "Něco mi dluží. Stačí, když ode mne vyřídíš pozdrav."

Uvedený muž se chvíli ošival. "Ty věci nejsou kradené, tak oč jde? Obyčejně pocházejí z venkova. Lidi mívají na půdách celé poklady!" zajiskřilo mu v oku.

"Kdo vám je nosí?"

"Jeden chlápek, ani nevím, jak se"

"Jméno!"

"No nějaký Václav Macour. Ale adresu na něj nevím!"

"Jak vypadá?"

"Takový nenápadný hubený, prošedivělý, pořád chodí v hnědý bundě."

"Máte seznam všech lidí, co vám ty věci nosí?"

Překupník zavrtěl hlavou, brýle mu sjely na špičku nosu.

"Ukažte mi ho!" křikl přísně poručík.

Na monitoru počítače se objevilo jedenáct jmen

"Vytiskněte mi to."

"Ale čtyři z nich už sem nechodí jo a tenhle" překupník ukázal prstem, "ten před měsícem umřel."
"Býváte často mimo byt?" zeptal se poručík.
"Poměrně zřídka akorát v pátek chodím hrát šachy."
"Pravidelně?"
"Ano, od dvou do šesti. Pak se stavím na pivo a jdu domů."
"Nezpozoroval jste, že by se vám tu něco ztratilo?"
"Ztratilo? No jednou se mi zdálo, že z lednice zmizelo kus salámu A možná ještě něco Jenže já jídlu nevěnuju takovou pozornost."
"Technik nic nenašel," hlásil druhý den poručík. "Kromě kočičích chlupů kolem počítače. Jenomže ten chlápek nemá kočku!"
"Třeba mu tam leze od sousedů," mínil kapitán.
"Oni také žádnou nemají. Ale zato jsem se dověděl, že v ulici bydlí nějaká stará paní, co pěstuje kočky a "
"Když se nudí, vykrádá v okolí byty."
Vyhlíželo to nesmyslně: lupič s kočkou?
"Měli bychom se podívat na ty další sběratele z počítače," mínil poručík. "Mohli by rovněž přijít na řadu."
Naštěstí dva z nich sbírali starožitný nábytek a jeden měl spadeno na koňské chomouty, takže reálně zbývali pouze tři. Poručík Kos se vydal na průzkum terénu. Asi půl hodiny se potuloval poblíž domu, v němž bydlel jeden z ohrožených. V okolí se nic nedělo; podíval se do notesu na další adresu. Zpoza rohu se zjevil muž s ruksakem, za ním se courala zrzavá kočka. "To je krásná kočička", řekl poručík.
"To není kočka, ale kocour!" odušil muž dotčeně. "Je to můj nejlepší kamarád. Vůbec se ode mne nehne."
Poručík Kos pohládl kocoura, který se nedůvěřivě naježil; v dlani mu zůstalo pár chlupů. Identifikace byla poměrně snadná.
"Ve vykradených bytech se našly kočičí chlupy," vysvětlil kapitán zadrženému muži poté, co mu sdělil obvinění.
"Existuje na to zvláštní metoda zjišťuje se v ní dědičná substance, velmi zjednodušeně řečeno."
"Jestli mě zavřete, co bude s kocourem?" zeptal se zdrceně muž. "Je na mně závislý. Potřebovali jsme peníze, když jsem přišel o práci. Já jsem předtím dělal v zámečnické opravně a ona zkrachovala. Tak jsem vlezl do toho bytu pro něco k snědku. Ale pak mě napadlo, že si pustím počítač..."
"Tak vidíte!" řekl poručík, když muže odvedli. "Už to není daleko k internetu."

Poručík a prevence

"Člověk nesmí být pohodlný!" prohlásil nesmlouvavě poručík Kos. "A uhýbat z pouhé lenosti před výzvou doby!"
"Propána, co zase vymýšlíš?" otázal se ostražitě kapitán. "Máme snad málo práce?"
"Zrovna včera jsem se dočetl, že pracovníci orgánů činných v trestním řízení se často vymlouvají na údajně špatnou legislativu.. Zejména když se jim nechce do nějaké obtížné záležitosti..."
"Nečeš ty trochu moc?"
"Anebo se do ní nehrnou, protože prostě nechápou, o č kráčí. A kde je navíc nejisté, jestli by si vůbec připsali čárku za vyřešení případu."
"Tak o č jde?" zeptal se kapitán, v jehož mysli profesionální zvědavost nešetrně odstrčila navyklou skepsi.
"Já věděl, že jste pašák!" zaradoval se poručík Kos. Nevěnoval pozornost povytaženému obočí svého nadřízeného a zaníceně pokračoval: "Narazil jsem totiž na zločin. A tentokrát jde o něco velkého!"
"Snad ne o vraždu?"
"No právě!. Ještě není dokonaná, ale visí na vlásku!"
"Mrtvola?"
"Ne, ta vražda přece! Musíme tomu předejít!"
"A čemu?"
"Opravoval jsem včera ráno na dvoře motorku a slyšel jsem všecko."
"Ale co, kruci?" zlobil se jinak pověstně trpělivý kapitán.
"Strašlivou manželskou hádku. Oni bydlí v přízemí a měli dokořán otevřené okno. Nejdřív se hádali normálně: šlo o nějaký utracený pračky. Ona se rozčilovala, že je neměl co vybírat z knížky a na co že je potřeboval a on se vehementně bránil, že si potřebuje koupit nějakou součástku na auto. A v tu chvíli to začalo být moc zajímavý. Na auto, ječela ta ženská, to abys mohl jezdit za tou svou courou?"
"Jakou courou?" vystrčil kapitán nos z té záplavy informací.
"No to já přece nevím! Ale bylo jasné, že tu zuří žárlivost!"
"Kdyby každý žárlivý člověk měl hned vraždit, zredukovalo by se lidstvo na polovinu," namítl kapitán; zdálo se, že ta představa mu není proti mysli.. "Z toho nemůžeš hned usuzovat na nejhorší."
"Jenomže ta žárlivá manželka má zřejmě všecko promyšlený!"
"Jak jsi to pod tím oknem poznal?"
"Snadno: on totiž začal najednou rvát, že se nenechá otrávit houbama, že bude chodit na jídlo do hospody:"
"Jak přišel na houby?" "V tom je ten vtip: ona nejdřív vykřikovala, že s těma šampionama se spletla, aby nejančil..."
"A co dál?"

"To je právě podezřelý: najednou otočila jako na obrotku, aby se uklidnil, že ona by mu přece nikdy neublížila. A že ty nové hříbky v lednici sbírali přece spolu, cukrovala jak zamilovaná hrdlička."

"To mi připomíná jednu detektivku o muchomůrce zelený," bručel zamyšleně kapitán, "jenže už nevím, jak to tam bylo. Někdo ji někomu podstrčil."

"Tak vidíte!" jásal poručík Kos. "Ten člověk je v akutním nebezpečí! Ona na něj nejdřív řve a potom je najednou jako ovečka. Dokonce říkala, že bez něj by nemohla žít, tak něco, čím obvykle manželky mávají."

"Ale co chceš dělat? Vyčíháš si, až odejdou z bytu, vlezeš dovnitř oknem a proslídíš ledničku?" řekl pochybovačně kapitán. "Kromě toho můžou to okno zavřít."

"Prevence!" trval na svém poručík Kos. "Já něco vymyslím." Nevšímal si kapitánova výrazu a zmizel.

Téhož večera zazvonil u dveří dotyčného bytu. Otevřela mu starší paní. "Ale mladý nejsou zrovna doma," odpověděla na jeho otázku. "Co jste jim chtěl?"

"Jen takovou informaci: včera ráno jsem od vás z okna slyšel nějaký křik jako by se hádali. A hodně hádali!"

"Jakej křik?" podivila se, "Mladý jsou už třetí den na dovolený!" Vzápětí tu záhadu vyluštila sama: "Jo já už vím! Ale to bylo já jsem měla zrovna puštěný rádio! Vysílali takovou bláznivou hru..."

"Nic si z toho nedělej," chlácholil poručíka otcovsky kapitán. "Ona prevence to není jen tak!"

Případ z chirurgie

Místnost v suterénu byla strohá, čtvercová, spoře vybavená nábytkem. Asi metr od jedné z holých bílých zdí osaměle trčelo úzké lůžko; na lůžku ležela postava až po krk zakrytá dekou. Z deky trčel dlouhý nůž, téměř kolmo. Postava pod dekou se nehýbala.

„Nebyla jsem pryč ani pět minut!" vzlykala rehabilitační sestra do zmuchlaného kapesníku.

"Já já vůbec nevím, jak se to mohlo stát! Je nás tu málo musela jsem jít až na druhou stranu vypnout přístroj!"

"Vy často odcházíte od lůžka?" zeptal se mladý kriminalista.

"Pacient se stejně musí před masáží zahřát! Copak mě napadlo, že sem vleze nějaký šílenec? Vždyť on mě mohl taky zapáchnout!"

"Musel přece projít kolem recepcce!"

"Jenomže tam už tou dobou nikdo nebyl! Za to já nemůžu!" křičela sestra rozčileně. "Co mě tady obviňujete?"

"Poručík vám přece nic nevyčítá," uklidňoval ji starší z obou kriminalistů. "Ale mohl někdo počítat s tím, že tady pacient zůstane chvíli sám?"

Žena se teď bezděčně ohlédla za sebe, k pootevřeným dveřím. "Leda by věděl, jak to tu chodí.

A to ví v nemocnici kdekdo!" Zdálo se, že se tím ujištěním poněkud uklidnila.

"Myslela, že ji podezříváme," řekl poručík Gall, zatímco čekali na výtah. "Málem dostala hysterický záchvat."

"A divíš se? Někdo jí před očima málem zamorduje pacienta a k tomu je to doktor ze zdejší chirurgie.*

"Měl přitom štěstí, že se pachatel netrefil!"

"Skrze tu tlustou deku by měl co dělat i odborník!" Kapitán Doubek se sípavě rozkašlal.

"Rozhodně tu ránu vedla silná paže!"

"Taková rehabilitační sestra má bezpochyby také sílu!" minil poručík.

Kapitán nastoupil do vozu a vytáhl z aktovky lékařskou zprávu. "Zakrvácení dutiny hrudní...pneumotorax..."bručel.

"Pokud se nepřidají komplikace, měl by se z toho údajně dostat. Jenže prozatím se od něj nic nedovíme, je v těžkém šoku."

"Třeba ani nikoho neviděl! Zato ten pachatel musí mít přehled, jak to na rehabilitaci chodí!

Že sem doktor Bukač dochází na masáže a v kterou dobu. Jak se dá přijít nepozorovaně a kde se lze ukrýt. Kolik lidí může mít tak přesné informace?"

"Jed' už, Viktore!" Kapitána popadl záchvat kašle.

"Ty se půjdeš vypotit!" opáčil energicky poručík Gall "Aspoň do zítřka to nech na mně."

O pár hodin později ho zmáhal nepříjemný pocit, že se poněkud přecenil. Už jenom ten neohrabaný věžák, který se neomaleně vklínil mezi skupinu nízkých jednopatrových domků! Ten výtah, který výhrůžně skřípal a drnčel! Bylo s podivem, že právě sem se nastěhovalo tolik lidí z nemocnice. Dobrá polovina z nich ovšem neměla o ničem potuchy, nebo to aspoň předstírala. A ti ostatní si dávali záležet, aby tvrdili naprosté nesmysly. Poručík Gall stěží odolával pokušení vzít nohy na ramena. V poslední chvíli však přece jen narazil na slibnější zdroj informací.

"Posaďte se," vybídla ho vlídně korpulentní, dobrácky vyhlížející paní, a postavila před něj mísu s buchtami. "Víte, u nás na chirurgii je to dost složitý," přešla bez pobízení k věci.

"On doktor Bukač je jak bych to řekla. No zkrátka, náš pan primář si myslí, že se dere na jeho místo. I když podle mě to tak není. A hlavní sestra zas Bukače nesnáší, poněvadž jí

kouká na prsty. Totiž u nás se před časem ztratily nějaký léky. Tím nechci říct, že by snad ona "zarazila se. "A vemte si buchtu, jsou domácí!"

"Pokračujte prosím," opáčil Viktor Gall, který si na buchtu za mák nepotrpěl.

"Nemyslete, že jsem nějaká drbna! Jen bych ráda, aby se to vyšetřilo, poněvadž doktor Bukač je velký machr. Když operuje on, jsme vždycky klidný. On mi taky zachránil sestru, když nad ní všichni už zlámali hůl."

"A dál?" Poručík z čiré zdvořilosti opatrně kousl do buchtu.

"No jeden náš chirurg na Bukače strašně žárlí."

"Profesionálně?"

"To taky. Oni se už párkrát chytli. Jak se Bukač pokouší něco prosadit, tak ten druhý doktor "zaváhala.

"Jméno bychom si stejně zjistili."

"Jmenuje se Rudolf Fejda. A má moc hezkou manželku no, povídá se ledacos, i když já tomu nevěřím."

A bylo to zase tady, onen vpravdě :stereotypní rejstřík motivů, jež hnaly lidi do záhuby: strach ze ztráty pozice, moci, čehokoli. Strach z prozrazení nějaké špatnosti. Chorobná touha po uplatnění, závist, řevnivost, a samozřejmě žárlivost ve všech podobách. Nedožralé, anebo pokřivené emoce? Soustředěn na tyto chmurné představy kráčel poručík Gall za město. Dorazil až k protáhlému rybníku; plavalo po něm hejno kachen, za nimi se čeřil pruh špinavé pěny. Vodní plocha končila pod travnatou planinou. Za ní stálo na kraji smrkového lesa úhledné stavení, nepochybně hájenka. Pod okny záhony květin, podél zdi běžely dozadu vyrovnané řádky zeleniny. Pohoda, téměř jako z jiného světa. Sotva se poručík přiblížil, přetřhl tu idylu rozčilený jezevčík, který se s rozlíceným štěkotem hnál k pootevřené brance.

"Ajdo!" ozvalo se zpoza domu, odkud se vzápětí vynořila rozložitá postava v hubertusu.

Jezevčík i vetřelec se na místě zarazili; pouze zrzavý bojovník ještě výhrůžně vrčel.

Viktor Gall kývl na pozdrav, jen nerad se vydal na zpáteční cestu.

"S doktorem Bukačem měl kdekdo nějaké účty," přivítal ho kapitán Doubek; už tolik nechrapěl. "Tak kupříkladu hlavní sestra: důvodů by měla víc, ale sotva takovou sílu."

"Zato doktor Fejda není zrovna sušinka." Poručík Gall vyložil kapitánovi, co se dověděl v paneláku.

Bylo však nabíledni, že prozatím přešlapují namísto. Rekonstrukce činu povvrčila, že pachatel měl nadbytek příležitostí, kam se v suterénu ukrýt. Jednotlivé místnosti spojovala řada všelijak lomených chodeb, v boční části byly umístěny vany, oddělené od sebe neprůhlednými závěsy. Tady se mohly schovat celé hordy zločinců, jak se vyjádřil mladý strážmistr, jemuž byla při rekonstrukci přidělena úloha pachatele. Zřejmě se s ní zcela ztotožnil, neboť horlivě dodal: "Jestli tu byla jenom ta jedna sestra,, tak bych tu bez problémů odkrouhl řůru lidí!"

"Mírně se," doporučil mu kapitán rozmrzele; viditelně ho tížily pochybnosti. Jen policejní aparát dál nerušeně shromažďoval a vyhodnocoval fakta, netrápen žádnou nejistotou; na skeptické úvahy neměl vypracovaný program. Spis nabýval na objemu, avšak jednotlivá hlášení, protokoly, záznamy, laboratorní výstupy zůstávaly prozatím jen hromadou navzájem nesouvisejících údajů. "Chybí nějaký geniální nápad, který by tomu dal smysl," prohlásil nespokojeně Viktor Gall.

Zprvu to vypadalo, že druhý zločin nemá s prvním případem nic společného: v korytě potoka, který se spouštěl do řeky kus za městem, byla nalezena mrtvola asi čtyřicetiletého muže.

"Někdo ho zastřelil, hlásil strážmistr kapitánu Doubkovi. "Prý ho zasáhly zbloudilé broky při nahánce na zajíce." Pitevní nález však tuto verzi vynesl v zubech: smrt nastala mezi šestou a osmou večer a v tu dobu se široko daleko žádný hon nekonal. Navíc muž nezemřel na místě, kde ho našli.. "Pachatel ho sem asi dopravil až v noci," mnil poručík Gall. "Ale koho vlastně?"

Překvapení na sebe nedalo dlouho čekat: zastřeleným mužem byl doktor Bubeník, lékař z místní nemocnice.

"Co když si nějaká mafie vyřizuje účty s naším zdravotnictvím?" nadhodil Viktor Gall.

"Nejdřív chirurg, teď zase neurolog."

"Co mohli ti dva mít společného?" přemítal střízlivě kapitán Doubek. "V každém případě to vylučuje tvoji verzi.: doktor Fejda snad nežárlil ve velkém!"

"Proč ne? Existují přece i takové poruchy osobnosti. Nebo je Fejda paranoik a vidí všude nepřátele. Třeba něco osvětlí balistická expertíza!"

Ta všechno spíše zkomplikovala.. "Se značnou pravděpodobností lze soudit, že rána byla umístěna přesně na obličej," četl kapitán nahlas. "Podle hustoty broků lze soudit, že šlo spíše o běžnou ráži dvanáct, než o ráži šestnáct... Z broků, které byly vyoperovány, lze soudit, že šlo o tovární broky tří a půl..." Přelétl pohledem další řádky. "Ještě tu stojí, že to musela být brokovnice s výborným krytím: doktor Bubeník byla zasažen ze značné vzdálenosti, pravděpodobně čtyřiceti metrů."

"Pachatel zaútočil v tomto případě zepředu. Někde na něj asi číhal. Zastřelený nám nic nepoví, i kdyby ho byl viděl.. Zato doktor Bukač už třeba promluví!"

V nemocnici však nečekala žádná příznivá zpráva. "Je stále v šoku," řekl ošetřující lékař.

"Jinak bychom vás už vyrozuměli!" Ačkoliv se navenek tvářil klidně, z jeho slov zaznívala nervozita. Zdálo se, že nemocnici začala prosakovat panika. Rehabilitační sestra odmítla pracovat, pokud nebude trvale obsazena recepce a přítomen kromě ní ještě aspoň jeden masér. Personál pobíhal po chodbách jaksi neuspořádaně. Ale to mohl být jenom klamný dojem.

"Pojďte dál," vyzval poručíka muž v bílém plášti. "Syn mi ohlásil vaši návštěvu". Nezazněl v tom tónu jakýsi despekt? "Studovali jsme společně," řekl poručík. To byl tedy ten primář, který se údajně obával o svoji pozici? Seděl tu poněkud koženě ve svém křesle, s brýlemi vysunutými na čelo; nejistě rozhodně nevyhlížel. Ale co vůbec prozradí vnější vzhled člověka o jeho vnitřním uspořádání?

Úzkostná nedůvěra, chorobná podezřívavost nemusí být na první pohled nápadné.

"Předpokládám, že vás zajímají poměry v nemocnici!" pronesl primář.

Znělo to jako útok. Nebo sebeobrana? "Rád bych slyšel váš názor na to, co se stalo," řekl Viktor Gall. "Také něco bližšího o doktoru Bubeníkovi a "

"Ten u nás nebyl ani rok," vpadl neomaleně primář. "Spíš se něco dovíte u nich, na neurologii. Co se týče doktora Bukače, nevím, co chcete slyšet!"

"Má tu nějaké nepřátele?"

"Čili jestli vím o někom, kdo by mu chtěl vrazit nůž do zad?" Primář si posunul zpátky na čelo brýle, které mu sklouzly na nos. "Řadě lidí dokáže jít na nervy mne nevyjímaje. Hrozný suverén! Nedá si nic vymluvit. Už jsem měl několikrát chuť ho vyrazit jenomže on je vynikající chirurg. A to musí mít za všech okolností přednost."

Mluvil pravdu? Nebo byl tak mazaný? "Rád bych se dověděl o všech vážnějších případech, které se u vás vyskytly. Nebo o případech mimořádných alespoň za poslední dva tři roky."

"Máte na mysli nečekaná úmrtí? Či snad nezdařené operace?" Tentokrát putovaly brýle, kam patřily. Primář chvilku poručíka soustředěně pozoroval, jako by vážil, co unese. "Musím vás zklamat," řekl posléze. "Nikoho jsme u nás vlastním přičiněním nezahubili. Nikomu jsme v břišní dutině nezapomněli nůžky." Nepatrně stáhl koutek úst, pokud to měl být pokus o úsměv, pak se nevydařil.. "Možná se nějaká lobby rozhodla zlikvidovat pár doktorů, aby zvýšila průměr platů na hlavu."

Byl cynický, nebo tak chtěl vypadat? "Mohli se společně někomu znelíbit," odvětil poručík Gall.

"Tady páše každý svoji činnost spíše sám za sebe! Kromě toho jednou nůž, podruhé puška.

Musel by to být všestranný pachatel! A co se týče našeho personálu že by někdo z nich vlastnil střelnou zbraň a ještě uměl střílet?"

Poručík se raději vydal za odborníkem. Hájenka vypadala stejně přívětivě. Branka byla opět pootevřená, ale jezevčík se tentokrát neukázal.

"Ajda je v kotci," vysvětlil hajný. "Nějak moc zdivočela. Ale kvůli ní jste jistě nepřišel."

"Asi víte, co se stalo lékařům z nemocnice. Chtěl bych se zeptat, zda je těžké zastřelit člověka brokovnicí. Nehodila by se k tomu spíše kulovnice?"

"To je divná otázka! Záleží na tom, na jakou zbraň je kdo zvyklý. Ale poslyšte našla se vůbec nábojnice?"

"Ten muž byl zastřelen jinde, než ho našli. Někdo ho na to místo přinesl již mrtvého."

"A máte aspoň nějaké stopy?"

"Pachatel byl obezřetný: šel velký kus cesty potokem. A když přivedli psa, ten už žádný pach nad vodou nezachytil." Poručík se zadíval k temnému pásu lesa. "Musel na něj někde čekat. A věděl zřejmě, kudy přijde. Předem si vybral místo, odkud mohl dobře zamířit. Na takovou vzdálenost nelze nic přenechat náhodě."

"Na jakou vzdálenost?"

"Nejméně čtyřiceti metrů."

"Tak to byl machr! Ale tady jsou většinou samý výborný střelci. Bývala tu kdysi pytlácká vesnice," pokrčil hajný mohutnými rameny. "Už jdu, Ajdo!" otočil se ke kotci, odkud se ozývalo naléhavé kničení.

"Nebudu vás dál zdržovat," řekl Viktor Gall. "Je čas k obědu."

"To mi ani nepříjde," odtušil hajný. "Já jsem na hájence sám, kdo by mi ho uvařil."

"Máš zajít za primořem," přivítal poručíka kapitán Doubek. "Prý pro tebe něco má."

Informace to byla vcelku stručná, avšak hodná pozoru: asi před půl rokem se v nemocnici ošklivě střetli dva lékaři: Bukač s Fejdou. "Vzpomněl jsem si na to dodatečně," řekl primář.

Viktor Gall si pomyslel své. "A oč v tom sporu šlo?"

"O transplantaci. Totiž doktor Bukač naléhal, abychom konstatovali smrt jednoho našeho pacienta a nabídli jeho orgán k transplantaci."

"A v čem byl problém?"

"Ve stanovení smrti. Abyste rozuměl po celém civilizovaném světě se dnes už uznává takzvaná mozková smrt: člověk je mrtvý poté, co mu umře mozek."

"Dřív se věřilo, že dokud bije srdce "

"A dokud organismus dýchá, že je člověk ještě naživu. Jenže to už jsou jen jakési mechanické funkce, někdy vegetování na přístrojích. Ve vzácných případech se může organismus po nějaký čas udržet, avšak už nikdy nebude vnímat, cítit nebo myslet. Z takového člověka zbyly vlastně pouze orgány."

"Kdo určuje, kdy je mozek mrtvý?"

"Většinou to stanoví komise, v níž bývá ošetřující lékař, neurolog, anesteziolog, tj. resuscitátor. Musí se dodržet přísná pravidla a nevratnost stavu se zjišťuje opakovaně. Pokud komise konstatuje mozkovou smrt, vyrozumí se transplantací centrum." Primář se zachmuřil.

"Kdybyste viděl ty lidi, kteří čekají, pološení hrůzou, jestli se podaří získat včas orgán, na kterém závisí život třeba jejich dítěte! Kdo by měl mít právo naprosto beznadějně udržovat organismus, který už jako člověk vůbec nežije?"

"A z čeho pramení nesouhlas?"

"Ze zákeřné, zlé propagandy! Nějací rádobyšpasitelé, nebo psychopati s choroubnou touhou se předvádět, někdy i laici, kteří nemají o věci ponětí. Jsou v jádře bezcitní, lhostejní k zbytečným úmrtím lidí, jež bylo možno zachránit. Jen kdyby jim samým šlo o život! Kdyby sami nezbytně potřebovali orgán, který by je zachránil před jistou smrtí!"

Chvilí oba mlčeli. "A oč šlo v tom sporu Bukače s Fejdou?"

zeptal se posléze Viktor Gall.

"Fejda byl vždycky proti všemu, co navrhl Bukač. Z nějakých snad osobních důvodů. Jestli to byla v daném případě jen záležitost, ani pořádně nevím. Fejda má, myslím, i nějaké náboženské zábrany. Spíš než o transplantaci šlo o jakési účty mezi nimi dvěma."

"Vy tedy transplantace neprovádíte?"

"Kdeže, my jsme malá nemocnice. Jakmile komise konstatovala smrt, Bukač zavolal na kliniku, kde zoufale čekali na orgán k transplantaci. V poslední chvíli se pak podařilo zachránit člověka, který měl před sebou snad den života."

"Kdo byl v té komisi?" Poručík Gall se ani nemusel ptát.

"Doktor Bukač, doktor Bubeník a já," odpověděl primář, "takže bych nyní mohl být na řadě."

"A dárce orgánu?"

"Žena, kterou srazilo auto. Měla nevratně poškozený mozek. Jmenovala se Anežka Horová."

"Měla rodinu?"

"Jenom manžela."

"A kdo to je?"

"Hajný ze sousedního polesí."

Branka byla pootevřená, nikde se nic nehýbalo, jezevčík se neozýval. Vešli nezamčenými dveřmi. V čistě uklizené kuchyni ležel na stole list papíru.

...Přiznávám se, že jsem chtěl zabít doktora Bukače a že jsem zastřelil doktora Bubeníka. Vzali mi ženu. Já jsem to musel udělat! Když mi doktor Fejda řekl, že Anežku nabídli... Písmena byla v tom místě rozmazaná. ...Já jsem cítil, že mě podezříváte. A stejně už nemám, proč žít. Odpuštěte... Pak už jenom podpis: Štěpán Hora.

"Ty jsi to tušil," řekl kapitán Doubek, když vyšli před hájenku. "Nechtěl jsi mu poskytnout milosrdnou příležitost?"

"Poprvé mě to napadlo, když jsem zjistil, že je půl roku vdovcem. Ale jak jinak bys ho ještě chtěl potrestat?" rozhořčil se Viktor Gall. "Spíš by zasloužil potrestání ten zmetek, který mu to vykecal, aby ho poštal na Bukače! Já bych se vsadil, že to udělal úmyslně. Vlastními rukama zamordoval dva lidi."

"Jak mu to hodláš dokázat?" zeptal se kapitán.

"Musím se aspoň pokusit," řekl Viktor Gall. Zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Nad nimi se převalovala těžká šedočerná mračna. Nečekaně se roztrhla a obnažila propast temněmodrého nebe; v dálce se mihotala vzdálená hvězda, téměř neskutečná.

Rusalka v řece

Takový pocit Viktor Gall ještě nezažil: díval se na to mrtvé tělo, nebylo zdaleka první, s kterým se za pět let u kriminálky setkal, ale tentokrát vyhlížela smrt pokojně, téměř romanticky. Zavřené oči, dlouhé vlasy ovíjející hlavu a hrdlo, spící rusalka... Ranní šero pozvolna, neochotně propouštělo obrysy okolních věcí, úzkou lávku nad vodou, vetché zábradlí, kůl, který utonulou zachytil. Zblízka měla promodralý obličej, odřenou bradu a čelo. "Nějaké stopy?" zeptal se.

"Kdepak!" odvětil podporučík Křížek. "Než jsme dorazili, stačili to tu rozdupat. Ale všichni se rychle vytratili, takže svědky zatím nemáme, poručíku."

"Příčinou smrti bylo udušení utopením bez známek násilí,"

četl druhý den kapitán Doubek z předloženého znaleckého posudku. "Povrchové odřeniny na čele, na hřbetě nosu a levé straně brady, jakož i povrchové oděrky kůže na hřbetech obou rukou byly způsobeny ještě zaživa..."

"Asi jak padala z toho vysokého břehu," mínil Křížek.

"Co víme o té utonulé?"

"Zatím málo: Dana Rajtová, dvaatřicet let. Dřív prodávala v knihkupectví, poslední tři roky byla doma s dětmi. Její manžel je technik, pracuje u nějaké menší firmy," referoval podporučík. "Úplně se z toho zhroutil. Sebevraždu naprosto vylučuje, neměla prý nejmenší důvod. O děti se teď stará jeho matka."

"Má představu, proč byla jeho manželka večer u té řeky?"

"Ani v nejmenším. Jde taky o to, jak se tam vůbec dostala!" zdůraznil Křížek. "Řidič linkového autobusu tvrdí, že vezl to odpoledne jen hrstku stálých pasažérů. A jelikož do té vsi jezdí jen dvakrát denně, určitě by si prý někoho dalšího pamatoval, zvláště nějakou"

"A co jiné spojení?" přerušil ho skoro nerudně Viktor Gall.

"Žádné neexistuje! A do města, kde Rajtovi bydlí, je to dobrých třicet kilometrů."

"Mohla jet autostopem," řekl kapitán Doubek. "A řidič"

"Jenomže to by ji spíš odvedl do lesa, který je hned u silnice! A proč by ji pak táhnul na druhou stranu, až k řece, po úzké cestě, kam je odevšad vidět?" namítl Křížek.

"Byly na ní zajištěny nějaké stopy?" zeptal se Doubek.

"Četné stopy pneumatik, jenže povrch je kamenitý a tak nejsou dost zřetelné. Nedá se ani určit, jak jsou staré."

"Najdeme jiné," prohlásil urputně Viktor Gall.

Kapitán na něj pozorně pohlédl. "O tom nepochybuji," řekl.

Ovšem příliš nadějně ta záležitost zprvu nevyhlížela. Výpovědi známých a přátel včetně inženýrových spolupracovníků se vzácně shodovaly: Rajtovi žili v docela normálním manželství, o žádných vážnějších neshodách či dokonce konfliktech nikdo nevěděl, aspoň to tvrdili.

Pouze jediná osoba měla poněkud odlišný názor. "Dana si

zvykla na to, že se o všechno starám," řekla inženýrova matka. "A teď chtěla zas už mermomocí do práce. Chodila často pryč, že prý si shání nové zaměstnání. Přitom by ji byli v tom knihupectví vzali rádi zpátky!"

"Jak to víte?" otázal se poručík Gall.

"Přece se nás to všech týkalo!" vyhnula se přímé odpovědi.

"Co tomu říkal váš syn?"

"Zdeněk? Tvrdil, na tom není nic špatného."

"A bylo?"

Otevřela ústa, ale potom jen pokrčila rameny. Ráda svou snachu neměla, její postoj vzbuzoval pochybnosti, ale přesto jim nabídla možný motiv. Byla to však planá verze; ani houževnatý, neúnavný Křížek z ní nic nevykřesal. "Navíc má inženýr Rajta pro inkriminovanou dobu naprosto nezvratné alibi. A že ten by si najal zabijáka, to už je jak z nějakého televizního krváku," odfrkl pohrdlivě. "Byl jsem také v té sousední vesnici. Tam ji údajně nikdo neznal, ale možná by mohl něco vědět nějaký místní pytlák."

Poručík se znovu vypravil na místo činu. Přívětivá jihočeská krajina nadarmo plýtvala svými půvaby. Marně mu pospíchaly vstříc topolové aleje, lesklé hladiny rybníků, oblé zalesněné vršky: Viktor Gall byl soustředěný na pruh šedého asfaltu, který před ním neúnavně ubíhal k obzoru. Jel rychle: musel to místo vidět za denního světla. Na lávce seděl rybář, u kůlu byla přivázaná loďka. Po rusálce se slehla voda... Poručík Gall se představil.

"To já jsem vás zavola!" řekl živě starý muž. "Přijel jsem to ráno s loďkou a tak jsem ji uviděl v té vodě. Běžel jsem do hospody a zatelefonoval policajům, že se tu někdo utopil."

"Slyšel vás někdo?"

"Aby ne! Hned tam letěli, aby o něco nepřišli. To víte, lidi."

"Vy jste tu utonulou znal?"

"Osobně ne. Jen jsem ji asi dvakrát zahlídnul s nějakým blondákem."

Nemělo smysl ověřovat alibi toho drobného staříka. Místo toho se Viktor Gall zeptal na místního pytláka.

"To bude Cahrouzek! Ten bydlí až v další vesnici. Hajnej po něm pase, ale chytit ho? To ne. Na to je ten chlap moc mazanej, i když teda moc rozumu nepobral. Ale jestli jste tady kvůli tý utopený chudince, tak vám poradím: v tom lese u silnice je seník. Na mýtině, kolem ní jsou vysoký smrky. Zkuste to. Ale nesmí vás zmerčít první, to by zmizel."

Lesní příšeří zvolna smývalo obrysy stromů. Poručík se krčil v houští, leč po pytlákovi ani slechu. Za ním něco tiše zapraskalo. Sálh po pistoli, ale asi to byla jen zvěť.

"Hledáte mě?" ozval se vtom chraplavý, výsměšný hlas: "Jen klidně vylezte! Ale tu ženskou jsem já neutopil!"

Poručík se nadechl. "Tak nám pomozte najít pachatele!" Zvedl se z nedůstojné polohy a setřásl z bundy smetí. "Viděl jste ji alespoň?"

"Párkrát jo s takovým černovlasým hezounem," řekl ochotně zavalitý muž.

"Až odsud?"

"Dalekohled vám ledacos ukáže," zachrchlal; snad to bylo zasmání. "Přijeli párkrát na motorce, vlezli do lesa Ne, já je nešmíroval! Chodím sem však asi víte proč. Někdy zajeli k řece, taky se koupali, vyváděli v té vodě jak malý."

"Třeba se ještě uvidíme, pane Cahrouzku!" řekl poručík, ale pytlák mezitím zmizel jako duch.

Břeh řeky vyhlížel poeticky, proti zapadajícímu slunci se blýskala hladina řeky. Viktor Gall se ohlédl, zdálky se černal les. V náhlém popudu slezl o kus níž po strmém břehu, les zmizel. Když se opět vyškrabal nahoru, uklouzl a zapotácel se. V témž okamžiku třeskl výstřel. Střelbítě sebou hodil na zem, popolezl po břiše, schoval se pod můstek, čekal.

Vzápětí se ozval tichý zvuk motoru, blížil se, zhasl. Od cesty se blížila zavalitá postava s puškou. "Kde jste?" řekl chraplavý hlas. "Nestřelil po vás někdo?"

Viktor Gall opatrně vystrčil hlavu nad můstek, pak se vyhoupl nahoru: "Ruce nad hlavu! Pust'te tu pušku!"

"Co blázníte?" zařval Cahrouzek; pušku neochotně skláněl k zemi... Za ním se neslyšně zjevil mohutný stín, máchnul prudce paží a vyrazil mu ji z ruky.

"Radši jsem zavolał hajnýho," řekl starý rybář za jeho zády.

"Jak jste co vás to napadlo?" koktal pytlák. "Kdo vám co?"

"Prozradil jste se sám: mluvil jste o černovlasém hezounovi, abyste zmátl pátrání. Ale ona se tu scházela s blondákem. Viděli ji. A váš syn..."

"Byla by mu rozbila manželství!" zasípěl, snad ani nevěděl, že mluví nahlas. "Byl do ní blázen, nedal si říct! Tak jsem šel za ní, aby ho nechala být. Vysmála se mi. Chytil jsem ji za paži, ale ona se mi vyškubla a ztratila rovnováhu a sletěla dolů. Myslel jsem že zase vyleze, uměla přece plavat! Tak jsem kluka odtáhnul... Nevěděli jsme, že to bych ji tam nenechal! Já přeci nejsem žádný vrah!"

"A mě jste chtěl jenom postrašit?" Muž se sesul, rozbředlý sněhulák na konci zimy. Snad mu teprve teď všechno došlo. Viktor Gall pohlédl na hladinu dlouhé vlasy, zavřené oči...

Ale vidina rusalky už nenávratně zmizela.

Senzibil a duchové

"Já tě přece do ničeho nenutím!" řekla mi dotčeně tchyně, "ale na tvém místě bych se zbytečně nerozmýšlela."

"Vůbec nechápu, proč bych měl představovat nábytek!"

"Ty taky nejsi senzibil a nemáš tu nadpřirozenou vnímavost! On ví, proč vám doporučuje přestěhovat ložnici!"

Ještě jsem se bláhově pokusil o námitky, ale ty jako obvykle skončily s nožičkami nahoře.

"Tobě nevadí, že chudinku Evu pořád bolí hlava? Je to tvá manželka!" sdělila mi, jako bych to nevěděl už dvacet let.

Veškerý odpor se schlíple odplížil pod koberec. Ne že bych věřil na pomstychtivé duchy, údajně se prohánějící pod podlahou a ohrožující živé nad nimi! Avšak pro Evu byl výklad senzibila něco jako posvátné zvěstování. Čert nám byl dlužen tu vlezlou babu od vedle, která k nám toho šaška poslala, bručel jsem potichu, aby mi nebylo rozumět. Stejně mne ty dvě neposlouchaly. "Žili tu ve středověku, byli zákeřně zabiti a od té doby úpějí pod podlahou!" omílaly.

"Žádné úpění jsem neslyšel!" vzchopil jsem se ještě.

Eva na okamžik zaváhala, ale bdělá tchyně nepřipustila žádné pochybnosti: "Jsou to duchové, ty úpějí jinak! A nedojdou klidu, dokud "

"Dokud co?" chtěl jsem vědět.

"Prosím tě, už mlč!" zaječela nyní Eva a ostentativně si položila dlaň na čelo. Popotáhla a začala vzlykat, tchyně významně podupávala nohou a hlasitě vzdychala.

V palbě této těžké artilérie jsem se vzdal. Nábytek z ložnice putoval za pomoci souseda přes chodbu do komory, odkud jsme do prázdné místnosti natahali otlučenou komodu, vrzající lenošku a další vetché harampádie. Bylo jasné, že ty staré krámy zapůsobí na duchy pozitivně. Evu přestala bolet hlava, tchyně po několika dnech vařila má oblíbená jídla, oknem komory, které vedlo do zahrady, se linula vůně pivoněk. Nakonec jsem se s tou změnou smířil; na frontě nastal klid.

Dokud jsme se za pár týdnů nato nevrátili z víkendu...

"Zase jeden vykradený objekt!" hlásil otráveně poručík Kos. "Já nevím, že si lidi ty svoje domky nemůžou líp zajistit!"

"Zloději dnes překonají i bezpečnostní zařízení," namítl kapitán.

"Jenže tihle ani žádné neměli! Zamknou a prostě si odjedou. Není těžké dostat se dovnitř oknem." Poručík Kos potřásl hlavou: "Kdyby se konečně objevil nějaký nebezpečný případ!" dodal dychtivě.

"Radši ne!" vyděsil se kapitán. "A co vlastně ukradli?"

Poručík nahlédl do hlášení: "Nějaké pitomé šperky," řekl s despektem. "Beztoho budou falešné."

"Co naši známí profici?"

"Nic. Ti mají úplně jiný styl. A z těch, co by snad padali v úvahu, dva sedí a jeden si před týdnem zlomil nohu. A podle mě do toho domku stejně vlezl amatér."

"Všude přibývá amatérů!" bručel kapitán. "Zanechal aspoň nějaké stopy?"

"Jestli ano, tak je ti okradení zničili: všechno rozšlapali a všude jsou jenom jejich otisky. Přesto jsem objevil podezřelou osobu!"

"Doufám, že jsi ji hned nesebral!" Kapitán měl s poručíkem své zkušenosti. "Co je to zač?"

"Jejich sousedka. Tvrdili mi, že k nim chodí často na návštěvu, občas jim věnuje králíka..."

"A tím je podezřelá?"

"No, oni měli ty šperky jen tak volně v zásuvce přiborníku!"

"A když vytahovali lžičky, tak je zahlídla, dostala na ně zálusk a v noci vyrazila okno."

"Netvrdím přece, že ona! Ale zjistil jsem, že má svého muže omotaného kolem prstu a "

"Kdyby každý, kdo je pod pantoflem, měl hned vykrádat sousedy..." Kapitán sáhl do stolu pro dýmku.

"Jenomže tenhle byl už v minulosti trestán!"

"Za krádež?"

"To zrovna ne. Za urážku veřejného činitele."

Ruka s dýmku klesla rezignovaně na stůl.

"Nebojte se, já ho dostanu!" prohlásil poručík Kos útěšně. Než se mu to však podařilo, přibyl další vykradený objekt: opět rodinný domek, opět rozbité sklo v okně.

"Tomu sousedovi se to zalíbilo!" poznamenal kapitán.

"Jenomže on má bohužel alibi!" řekl nespokojeně poručík Kos. "Večír se v hospodě namazal a štamgasti ho před půlnocí přitáhli domů. Ještě druhý den ráno byl mimo..."

"Nakonec budeš mít opravdu větší případ!"

"A naše oddělení se proslaví!" zaradoval se poručík Kos.

Nevšimal si kapitána, který vypadal, jako by se chtěl pokřivovat.

Hned druhý den ráno vypravil se poručík prozkoumat terén u prvního vykradeného domku...Snad že byl tak snaživý, tak zapálený, přispěchala mu na pomoc vlídná náhoda. Sotva vystoupil z vozu, přihrála mu sousedy, kteří se právě se zápalem hádali. "Kašlu na tvoje duchy!" řval z domku rozzuřený mužský hlas.

Sousedka vyletěla na zápraží. "Jsi blázen!" ječela z bezpečné vzdálenosti. "Já za to přece nemůžu!"

"Zasloužila bys pár facek!" ozývalo se z okna. "To jsou ty tvoje pochybné známosti! Ten hajzl, se kterým ses tahala " Hlas zeslábl a sousedka kvapně prchla o kus dál. Měla proč: její muž se objevil ve dveřích a zuřivě máchal pěstmi. "Prej senzibil! Je to lump a zloděj!" Rozběhl se na svoji ženu, která začala hlasitě ječet.

V tom okamžiku už se poručík rozhodl zasáhnout. "To mi laskavě vysvětlíte!" oslovil překvapeného zuřivce. "O jakém senzibilovi je tady řeč?"

Za pár minut, využiv rozpolcení obou manželů, kteří se začali vzájemně osočovat, věděl už dost. "Ještě se vrátím!" pronesl výhrůžně. "Nikam se nevzdalujte!"

"On mě zabije!" ječela sousedka.

"Sotva! A kdyby, tak aspoň nebudeme muset pátrat po pachateli," odtušil poručík a nasedl do vozu.

"Nakonec se přece jen našlo pár otisků na okenním rámu," hlásil poručík Kos. Kapitánovi. "Máme je v kartotéce. A toho chlapa mám za dveřmi."

Zaskočený muž ani nezapíral. Celkem ochotně přiznal, že si jako senzibil vylepšoval životní úroveň. "Oni na to lidi dneska letějí! Běhají za jedním, tahají ho domů..." pokusil se svalit odpovědnost na stoupající poptávku.

"Nejde o vaše pochybné kšefty," řekl kapitán. "Ale o to, co jste z nich vytěžil: prohlédl jste si ty domky zevnitř, vyslídil, co by se dalo ukrást a pak jste do nich vnikl."

Než se vzpamatovali, rozběhl se obviněný muž k otevřenému přízemnímu oknu, vyskočil ven a dal se na zběsilý útěk. Poručík Kos zmizel stejnou cestou. Za okamžik se ozvaly dva výstřely krátce po sobě. Kapitán se chytil za hlavu. "Já jsem to tušil," zamumlal. Otevřel dveře, aby vydal příslušné pokyny.

Poručík Kos se v té chvíli objevil v okně.

"Snad jsi ho nezastřelil!" vykřikl kapitán.

Poručík Kos se zazubil: "Stačily dvě rány do vzduchu! On zakopl a už jsem ho měl. Je tak vyjevený, že nám teď poví všechno. Možná i to, o čem ještě nevíme."

"Hlavně že se to obešlo bez krve," oddechl si kapitán. "S tebou jeden nikdy neví..."

Smutná mrtvola

"Také bych raději psal o lásce a podobných výstřednostech," řekl spisovatel a s nelibostí přihlížel, jak pod hbitou rukou uklízečky mizí idylická vrstva prachu na psacím stole, "jenomže, co naplat, lid si žádá krve."

"Jaký lid, prosím tě!" Z lenošky před krbem se vyhoupla ruka s dýmkou. "Mluvíš jako stará struktura!" Dýmka opsala polokruh a zmizela.

"Jak tady mám uklízet?" zeptala se paní Máčková podrážděně a vyklepala z okna prachovku, "když se mi tu motáte pod nohama!" Vzápětí však změnila tón: "No ale o lásce je to náhodou pěkný, to si člověk i popláče. Alkdyž je u toho ještě nějaká ta smutná mrtvola, to taky není k zrovna k zahoezení!"

"A máš to vyřešený!" Z lenošky se vztyčila vyčouhlá postava, nyní s dýmkou v zubech. "Láska, krev a sem tam i nějaký obětí. Jdeme odsud, nebo ještě přijdem k úhoně."

Nebylo jasné, zda mrtvé tělo působilo smutně. Poručík přihlížel čilému dění, jež se rozvířilo kolem ženy neurčitěho věku, poklidně spočívající v trávě. Růsle vlasy měla rozhozeny ke straně, na tváři nebyl patrný ani stín strachu, žádná grimasa nehyzdila souměrné rysy.

"Škoda, že tam nebyl se mnou," řekl téhož podvečera poručík, pohodlně usazený v lenošce před krbem. "Ta mrtvá vyhlížela přímo romanticky."

Spisovatel, stísněný vnuceným pořádkem, neklidně poposedl. "Co mi tu vykládáš?" namítl popuzeně. "Víš, že mám raději psychologii než všelijaký nechutný vraždění."

"Však ti ji právě nabízím! Nechci po tobě, abys lezl po čtyřech, slídl po stopách, hrabal se v nudných hlášeních a studoval expertízy. Já ti povím v kostce, oč jde, a ty si k tomu doplníš, co bude líbo."

"Tak k čemu je mi potom ta tvoje mrtvola?" vyletěl spisovatel zcela nelogicky. "Nějakou si vymyslím sám. To snad svedu." "Nic jiného po tobě ani nechci! Jen se můžeš držet určitých faktů."

"Vida! Ty si s tím případem nevíš rady a čekáš, že ti ho pomůžu vyřešit!" Spisovatel se samolibě uchechtl. "Zkrátka, kriminálka je zas jednou v rejži."

"Ano, tak nějak," potvrdil poručík. Dal si záležet, aby vypadal naprosto bezradně.

"Začneš už s těmi fakty?" štěkl nedočkavě spisovatel. Přece

jenom byl zvědavý. Dokonce nabídl poručíkovi koňak.

"Zatím jich není mnoho. Té mrtvé bylo šestatřicet let, praco

vala v jednom velkém podniku jako sekretářka, a sice u náměstkyně ředitele. Byla rozvedená a měla nějakého přítele, o kterém jsme zatím zjistili pouze to, že učí někde na vysoké škole a momentálně je na studijním pobytu v zahraničí.

Konkrétně v Německu."

"Zapomněl ses zmínit, nač zemřela!"

"V tom je právě háček: otrava neznámým jedem. Až budeme mít pitevní protokol "

"Nepotřebuju!" vpadl suverénně spisovatel. "Zbytek si doplním sám. O jednom takovém šikovném jedu, co se navíc dá těžko prokázat, jsem slyšel od své babičky. Roste i u nás možná, že bych si vzpomněl, jak se jmenuje!"

"Myslel jsem, že nám chceš píchnout!" uculil se poručík.

"No jo!" Spisovatel chvilku předstíral, že přemýšlí. "Dobrá, tak mi ten protokol přines!" dodal blahosklonně. "A průběžně mě informuj, nač jste přišli."

Nemusel ani dlouho čekat.

"Nebyla rozvedená," sdělil mu hned druhý den poručík. "Její muž totiž spáchal sebevraždu. A zůstal jí po něm syn, teď je mu dvaadvacet."

"Ještě tohle!" reagoval spisovatel s odporem. "Sebevrahy já nemám rád. Totiž nerad o nich píšu. Máš ještě nějaké další nepřijemnosti?"

Myslí jenom na sebe, egocentrik! usoudil poručík. "To tedy mám. Tehdy tu ženu podezřívají, že k té sebevraždě nějak přispěla. Jenomže jí nic nedokázali."

"To už je zajímavější!" ožil spisovatel. "Kouká z toho fůra psychologie." Na znamení spokojenosti vyrukoval opět s koňákem, nalil však pouze sobě.

"Ty ses snad pomátl!" Poručík se zastavil mezi dveřmi. "Jak jsi o tom mohl už teď napsat! A ještě do takového škváru, který čtou jenom pitomci!" Rozhořčením se rozkašlal. "Kromě toho sis vymyslel úplně nesmysly!"

"A co má být? Jednak potřebuju prachy a jednak jsi mi neřekl, že je to tajný. Taky jsem neuvedl její jméno!"

"Protože ho nevíš, našťestí! Jenže podle řady detailů by se dalo poznat, o koho jde! To jsi nám tedy pomohl! Vždyť jsi narušil celé pátrání!"

"Nedramatizuj!" Spisovatel se hlučně rozesmál. Avšak smích ho měl velmi brzo přejít.

"Prosím tě, hned sem přijď! Hnedka, slyšíš?" vykřikoval o pár dní později do telefonu. "Ale my už od tebe žádnou pomoc nepotřebujeme!" řekl poručík.

"Nejde o vás!" ječel spisovatel. "Někdo mě chce zavraždit! Udělej honem něco!"

Poručík ho našel zhrouteného v ušáku; nad ním se týčila postava s dýmku. Z ušáku se vydralo zaupění: "Oni mě oddělají!" "Někdo sem totiž v noci vlezl," vysvětlila dýmka a rozvážně odplula k oknu.

"Ale kdo, k čertu?" zeptal se poručík.

"Kdo, kdo!" co já vím!" kvičel spisovatel. "To je vaše starost!"

"Způsobil sis to sám tím svým blábolem!" podotkl poručík kousavě. "Ale co se vlastně stalo?"

Spisovatel se vyhrabal z ušáku; vypadal naprosto zničeně. "Byla noc a já jsem už skoro spal, když tu se kdosi zjevil v bledém kosočtverci měsíčního světla uprostřed koberce..." pronesl; přece jenom to byl profesionál. "Asi myslel, že spím, protože tiše proplul pokojem a začal se prohrabovat v zásuvkách stolu."

"A co ty?" zeptal se poručík.

"Co já, co já! Měl jsem se snad nechat zavraždit? Ležel jsem, ani jsem se nehnul!"

"Ukradl ti něco?"

"To já právě nevím! V té spouště papírů se to nedá poznat."

"Co nějaké cennosti? Peníze?"

"Nic nezmizelo. Ale tím hůř! Nějaké obyčejnej lupič by mi byl milejší!"

Groteska, pomyslel si poručík. "No, podíváme se na to, neboj."

Výšetřování však nezjistilo sebemenší použitelné stopy.

"Jste žabaři!" úpěl spisovatel.

V bytě se od toho dne usídlila dýmka, aby ho ochránila, a také se pak už nic nestalo. O případu mrtvé sekretářky nechtěl spisovatel nadále nic slyšet: byl přesvědčený, že se po uveřejnění své povídky stal hříčkou temných sil. Kriminálka zatím pilně vyslýchala: osoby, s kterými se mrtvá stýkala, zaměstnance podniku, sousedy z domu; všichni shodně tvrdili, že to byla příjemná, chytrá paní, která si nepotrpěla na konflikty, ale také se s nikým příliš nebavila. Někdo podotkl, že snad skrývala jakési tajemství. Jaké? To ví bůh. Buď opravdu nic nevěděli, nebo právě naopak a nechtěli se zaplést do nepříjemností.

"Lidi jsou sobecký, starají se jen o své!" řekl rozšafně mladý strážmistr. "A potom se diví, když je také něco potrefí! Ale tuhle" podal poručíkovi poněkud pomačkaný kus papíru, "to by mohlo být zajímavý!"

"No to bych řekl!" prohlásil za okamžik poručík. "Kde jste k tomu přišel?"

"Ale kamarád je pošťák. Prozradil mi, že té paní v poslední době chodily pravidelně prachy. Teda vždycky nejméně dvacet tisíc. Od nějakého doktora Suchého."

Jméno i adresa byly smyšlené, peníze tudíž podezřelé. Z čistých zdrojů zřejmě nepocházely. Naštěstí si na příslušné poště vzpomněli, že je posílal starší obrýlený člověk. "Byl šedivý, ale obočí a kníry měl černé," tvrdila úřednice u přepážky. "A ještě něco," zamrkala obdivně na poručíka, "já vím, kde bydlí! Jednou jsem ho náhodou viděla, jak vychází ráno z domu."

"Ještěže se tak líbíte ženským!" pochvaloval si mladý strážmistr. "Mně by asi nic neřekla."

"Pojďte radši za tím chlapem!" odušil poručík.

Odesílatele peněz v označeném domě sice našli, ale tvrdošíjně jim opakoval, že peníze mu předával jakýsi známý. "Já nevím, kde bydlí! Ani jak se jmenuje! On mi to vždycky dával v hospodě."

"Vezmeme vás do vazby, abyste nemohl ovlivňovat svědky!" vyštěkl na něj mladý strážmistr. Nebylo to košer, ale zapůsobil to.

Muž zbledl a vyhrkl: "Ne, to ne! Manželka se nesmí nic dovědět!"

Díky této autoritě získali kýženou výpověď. A následně několik dalších; nastalo cosi jako řetězová reakce.

"On to chce každý hodit na někoho jiného!" řekl mladý strážmistr. "Jen aby to nebylo na ně! Lidi jsou podvratáci!" dodal zhnuseně.

"Všichni ne!" namítl poručík. "Jenomže na nás padnou vždycky ti horší."

Po značných komplikacích se podařilo zjistit, že mrtvá měla v bance konto. Bylo by stačilo na několik luxusních cest kolem světa. Mohli jste si z něj postavit vilu nebo žít deset let s rukama v klíně. Nebylo nejmenších pochyb, že si ho tahle paní nezaložila z platu sekretářky.

"Že by měla tak štědrýho milence?" napadlo strážmistra. "Jo a tuhle přišlo hlášení o tom jejím synovi. Stojí tu:...studuje druhým rokem na prestižní universitě... atakdál. Zajímavý je ale něco jiného:...při své poslední návštěvě udělal matce scénu. Tu hádku bylo prý slyšet až nachodbu. Nakonec vyběhl z bytu a ještě ve dveřích křičel, že ji už nechce nikdy vidět..." Musel mít silný důvod, aby na matku, jež mu platila drahé vzdělání, najednou tak zanevřel.

"O tom já skoro nic nevím," tvrdil její bývalý přítel, který na naléhavé dožádání přijel konečně z Německa. "Já jsem jí

rozhodně žádné horentní sumy neposílal!"

"To bys nevěřil, jak lidi hloupě lžou!" řekl o týden později poručík, pohodlně usazený v lenošce před krbem. "Ten chlap se tvářil, jako by tu mrtvou znal stěží od vidění."

"Ani se mu nedivím," řekl spisovatel. "Přece ji snad nezabil."

"Dostali jsme informaci z interpolu: je důvodně podezřelý, že se podílel na obchodu s děvčaty."

"A ta mrtvá?"

"Ta to měla všechno zpunktovat. Aspoň on na ni hází hlavní vinu. Prý si to vymyslela, aby mohla podporovat toho svého zhýčkaného spratka, jak prohlásil ve své výpovědi."

"A jak to prováděli?" zeptal se spisovatel zaujatě.

"Lákali dívky do Německa na výpomoc v domácnosti. A tam padly do rukou nějaké bandě, která je vyvázela za hranice. To snad už znáš z novin."

"Všecko z té lásky k penězům," ozvala se dýmka ze svého oblíbeného místa u okna. "Ono pak ani není těžké naletět."

"A kdo ji vlastně zabil?" otázal se spisovatel.

"Nikdo. V bankovním trezoru uložila dopis. Že se jí zhroutil svět, když ji opustil její syn. Že už nemůže dál žít, že je strašně smutná, tak nějak. Odjela za město, vzala si ten jed, ušla ještě pár set metrů a tam si lehla do trávy."

"Nepřiznala se v tom dopise, že kdysi zabila toho svého manžela?"

"To tam nestálo," odpověděl poručík. "Ale můžeš si něco vymyslet."

"Vůbec ji nezajímalo, jak smutný budou ty mladý holky," zabručel spisovatel. "Jestli o tom napíšu, tak že ji někdo zavraždil."

Spisovateli s úctou

Někdo tiše došlápl na bílý kosočtverec měsíčního světla uprostřed koberce. Spisovatel se neklidně obrátil na druhý bok a hlasitě zavzdychal. "Vstaňte!" Velitelský hlas ho přinutil, aby se posadil, dřív, než si vůbec uvědomil, co se děje. "Co je to za blbinu!" zamumlal v přesvědčení, že se mu něco zdá, i přebral se zpátky do peřin. Sotva o minutu později stál bos vedle gauče, čelem ke zdi a s rukama nad hlavou. Po zádech mu stékal pot, tohle už nemohl být sen.

"Kde máte poslední honorář?" pronesl za ním úsečný hlas.

Spisovatel se nadechl: "Uložil jsem ho na knížku. Mám ji u švagra!" odpověděl prohnane. Cítil, že i v kritických situacích dokáže chladnokrevně myslet.

"Nežvaňte!" Hlas přetékal výsměchem. "Včera odpoledne vám ty prachy donesl pošťák, pak jste si koupil flašku a nikam jinam už jste nešel! Tak kde jsou?"

Spisovatel zblekotal. Jeho proslulá fantazie sebou smýkla ke dveřím a zbaběle se protáhla skulinou pod nimi. Do zad se mu zavrtal studený předmět. Dotek kovu!

"Tak bude to?" štěкло mu u pravého ucha.

Nehodlal se nechat zastřelit. "Jsou v sekretáři pravá zásuvka dole." Peníze byly pochopitelně v levé horní; tím manévrem se ještě pokusil získat čas k nějakému ráznému činu. Vůbec na něj nedošlo.

"Složte si ty končetiny podél těla, klepete se jak sulc!" Vzápětí byl hbitě omotan nějakou šňůrou. Než se vzbodil, podtrhl mu lupič nohy a mrskl s ním na gauč. "Předpokládám, že jsou nahoře, vlevo!" řekl hlas výsměšně.

Svázaný autor vyřeštil oči: tohle mu něco připomínalo... Než se vyrovnal s touto neodbytnou myšlenkou, zůstal v místnosti sám, jen s notnou panikou. Spoután a bez pomoci? Jak dlouho člověk vydrží bez jídla a pití, proboha? Po hodinovém úsilí, kdy mu dodávala odvahy pouze představa jeho vlastních hrdinů, které přiváděl do všemožných nebezpečí, se mu podařilo vymotat se ze šňůry. Byla to jeho vlastní, z koupelny; na jednom konci ještě visel kolíček. V spisovatelově duši se zatřepal nepříjemný pocit jakési degradace... Dopotácel se k telefonu a zavolal policii. Dvakrát musel opakovat své jméno a adresu. Nějaký negramota, zřejmě vůbec nečte, pomyslel si rozhořčeně.

Vyšetřováním na místě činu bylo zjištěno, že lupič nezanechal žádných použitelných stop: nikde utržený knoflík, ani vlákenko látky, natož otisk palce. "Jak je to možné?" rozhořčil se spisovatel. "Zkoumali jste také trasologické stopy?"

"Pochopitelně, Mistře!" Vyšetřující orgán povytáhl obočí, vyhlížel, jako by potlačoval smích. "Jenomže pachatel zde chodil ve vašich vlastních bačkorách! Raději přemýšlejte, kdo všechno věděl, že jste obdržel ten honorář?"

"Listonoš!" vyhrkl spisovatel.

"No jistě!" odušil orgán. "Ale toho jsme museli vyloučit. Pátráme samozřejmě dál, Mistře!" Videltně předstíral úctu, kterou nepocíťoval. Spisovatel za ním zamkl na dva západy a roztrpčen klesl do křesla. Prozatím ztratil pomyslení na další tvůrčí činnost.

O dva dny později mu pošta doručila balíček. Otvíral ho opatrně, avšak bomba v něm nebyla. Zato zíral vyřeštně na polovinu uloupených peněz. Vážený pane, stálo v přiloženém dopise, jsme vám dlužni vysvětlení. Pohnutkou našeho činu byl záměr předvést vám názorně banální pošetlost vašich detektivek. Vloupání bylo provedeno přesně dle návodu, který jste poskytl ve svém románu "Zločin za měsíčního svitu". Možná jste si to uvědomil, ačkoliv jsme nedosáhli dokonalé pitomosti originálu, což vás mohlo poněkud zmást. Nabízíme vám tuto možnost: dáte-li stáhnout případ z vyšetřování, což při vašich konexích nebude obtížné a policii to přijde jenom vhod, vrátí me vám do týdne druhou polovinu peněz. Souhlas s naší nabídkou vyjádříte tím, že postavíte do okna vázu s šefíky (viz vaše dílo "Zločin s vůní", str.299).

Otřesený autor se uchýlil do křesla, avšak nic nevymyslel. Nakonec se zachoval podle pokynu v dopise. Utěšoval se tím, že ostuda nepřekročí hranice policejního aparátu, ale ten stejně nepatřil k jeho čtenářům. Již uklidněn se pustil do

dalšího psaní. Jen měl v prvních dnech nepříjemné zábrany, kdykoli se mu vybavily některé věty z dopisu...

Zanedlouho mu listonoš doručil další. V něm bylo psáno:...

Šeříky v okně jsme zaregistrovali. Uvědomili jsme si však, že apikací vámi popisovaných lupičských metod jsme vám vlastně poskytli cenný verifikační materiál, tudíž povzbuzení v další tvůrčí činnosti. Dospěli jsme proto k závěru, že odměna nám vlastně náleží, alespoň ta polovina. Máte pochopitelně možnost obrátit se znovu na policii. S úctou... Spisovatel stoupl krevní tlak a zuřivě dopis zmačkal. Nemůže se přece u policie zesměšnit! A ostuda by tentokrát mohla proniknout na veřejnost. Rozhodl se, že peníze raději oželí. Ztrátu si vynahradí několika novými povídkami. Za tři měsíce zazvonil navečer telefon. Hlas, který se ozval, měl nepříjemně velitelský tón: "Vzhledem k vašim novým literárním a finančním úspěchům požadujeme nadále deset procent ze všech honorářů, a to s kamžitou platností!"

"Jděte do háje!" vykřikl rozružený spisovatel a třásl sluchátkem.

Po deseti dnech toho litoval: na místě, kde byla právě provedena drzá loupež, se našlo jeho zlaté pero, kterým dříve uděloval autogramy a které již nějaký čas postrádal. Jeden příliš horlivý vyšetřovatel vyrukoval s verzí, že autorovi zřejmě došly nápady, a proto hledá inspiraci v realitě. Krátce nato se někdo vloupal do vily známé a vážené rodiny a odcizil tam starožitné skvosty. U plotu zahrady nalezla policie kapesní nůž, který pochopitelně patřil nyní už podezřelému spisovateli. Jen s obtížemi prokázal, že má na inkriminovanou dobu alibi. Teď už jenom doufal, že se brzy ozve telefon. Sotva se ohlásil známý velitelský hlas, kvapně vyhrkl, že s požadovanými deseti procenty souhlasí.

"Tentokrát musíme žádat dvacet," zněla strohá odpověď. "Jistě chápete, že jsme měli značnou režii."

Spisovatel sípavě vydechl a opět neprozřetelně sekl sluchátkem. O měsíc později byl podezřelý z dalších dvou zločinů. Vloupání do jeho bytu teď bylo považováno za fingované. Hrozilo mu, a to v nejlepším případě, umístění v psychiatrické léčebně. V této kritické době se ozval telefon potřetí.

"Dám vám těch dvacet procent!" zaječel spisovatel hystericky a třesoucí se rukou si přejel dávno neholený obličej.

"Třicet!" opravil ho hlas úsečně. "Máme vás dále přesvědčovat?"

"Třicet," opakoval spisovatel monotónně a bezúčelně kýval hlavou i se sluchátkem. "A kam vám to jak si to přejete přebírat?" Odkáslal si. "V mrtvé schránce?"

Hlas se poprvé srdečně zasmál. "Žádné starosti! Z každého honoráře odložíte třicet procent zas do té samé zásuvky. Nemusíme vás, doufám, varovat, abyste nešvindloval."

"Ne, ne! Tolik fantazie mi nezbylo."

"Rovněž vám nedoporučujeme informovat policii.!"

"S policií mi dejte pokoj!" zavěštl spisovatel hlasem, který sám nepoznával. Na druhé straně mezitím zavěsili. Sklesle se zadíval na nepopsané archy papíru, rozházené po stole. Kdo se mohl skrývat za tou odpornou lumpárnou?

Podezřívá své nepřátele a ještě víc své přátele, ale také čtenáře, příbuzné, redaktory, korektory, několik dní dokonce i šéfredaktora svého nakladatelství, ale ten by na nic tak mazaného nepřišel. Někdy čas uvažoval, že by s detektivkami přestal, ale musel si přiznat, že neví, jak by se jinak živil. Pustil se proto do dalšího psaní. Jeho příběhy byly čím dál horší, ale jako zavedené firmě s četnými konexemi mu prošlo všechno. Pravidelně odkládal do levé horní zásuvky sekretáře příslušnou část honorářů, které odtamtud v nepravidelných obdobích mizely. Zprvu špatně spal, avšak potom si zvykl, že ráno bývají jeho pantofle na jiném místě, než kam je večer odložil. Všiml si, že noční hosté si u něj občas uvaří kávu, a pečlivě doplňoval její zásobu. Navenek se už smířil se vším, ale v podvědomí ho hryzla nespokojenost a tíseň.

Jednoho dne dostal poštou balík, v něm jakýsi rukopis. Vážený pane, četl v přiloženém dopise, jelikož vaše produktivita značně upadla, čímž je nám působena škoda, rozhodli jsme se rozmnožit vaši tvorbu. Naše díla budete vydávat pod svým jménem. Z honorářů nadále odkládejte do zásuvky 50 procent. S úctou...

Spisovatel si přečetl rukopis: byl ještě horší než většina jeho detektivek. Chtěl ho roztrhat, ale listy mu beznadějně padaly z roztrhšených rukou... Lékař mu doporučil klid a umístil ho v decentní léčebně. Obdivuhodné bylo, že dál vycházely jeho detektivní romány. Jeho houževnatá píle vzbudila obdiv i těch čtenářů, kteří ho kdysi neuznávali. Stal se skutečně proslulým a zůstal jím až do své smrti, korunované velkolepým pohřbem. Mezi nesčetnými věnci vynikal jeden, větší než všechny ostatní. Na stuze byla pouze tři slova: Spisovateli s úctou.

Stalo se v Miami

"To je přepadení!" vykřikl drsně muž s šátkem na obličej.

"Všichni k zemi!"

Pět vystrašených zákazníků se poslušně složilo na podlahu obchodu.

Muž za pultem se k tomu neměl.

"No tak, bude to!" Druhý lupič na něj zamířil zbraň.

Prodávač už bez odmluvy sjel také na zem. "Ksichtem na podlahu! A žádný blbiny!" přikázal hrubě.

Jedna ze zákaznic vyrazila jakýsi skřek, druhá začala hystericky naříkat.

"Buďte tiše, prokrista," zasyčel na ně muž, který ležel hned vedle nich.

První lupič přistoupil zatím k otevřené pokladně a začal vybírat bankovky. Druhý se otočil k ženě, která ještě tiše kvílela. "Budeš držet tu hubu?" osopil se na ni.

Na podlaze se rozhostilo ticho, nikdo se už neodvážil ani pohnout.

"Co s tím děláš tak dlouho?" otočil se hrubián ke svému komplicovi.

Toho využil prodávač a pokusil se o jakousi akci, nikdo se nikdy nedověděl, co měl vlastně v úmyslu. Druhý lupič

zaslechl šramot a prudce se otočil; přitom mu z pušky nečekaně vyšla rána. Ozval se výkřik a muž od pokladny rovněž vypálil. Někdo ztěžka vyhekl. Několik vteřin bylo naprosté ticho. Prodavač zvedl opatrně hlavu a spatřil kaluž krve. Zdálo se, že někdo volá. Zdálo se, že někdo volá.

"Padáme!" zařval hrubě. Oba lupiči rozrazili dveře a zmizeli na ulici. Venku na ně čekal vůz, řízený sotva patnáctiletým klukem. Vzápětí se rozjel a zmizel za rohem.

V obchodě se mezitím zvedli ze země. Vyděšeně, ale se stále s větším úžasem na sebe vzájemně civěli. Žena začala pro jistotu zase naříkat.

"Snad vás nepostřelili?" skočil k ní prodavač.

Všichni se po sobě znovu podívali, nikomu nic nebylo. Nechápatě hleděli na krev na podlaze. Do obchodu vtrhla policie. Dva ze zákazníků sjeli znovu k zemi. "Je někdo raněn?" zeptal se mladík v uniformě.

"Nikdo!" odpověděli sborově.

"Děláte si legraci?" vyjel starší policista a zaujal výhrůžný postoj.

"Propána ti dva se snad postřelili sami! Navzájem!" vykřikl teď prodavač.

Policie chvíli vyšetřovala, ale k jinému závěru dojít nemohla. "To mě teda podržte!" řekla její starší část. "Takhle natvrdlý lupiče aby teda pohledal."

"Nebudete je stíhat?" zeptal se jeden ze zákazníků, dodav si konečně odvahy.

"A můžete nám je popsat?"

"Měli šátky až k nosu a čepice naražené až na uši!"

"No tak vidíte! Podle čeho je máme najít?"

"Vždyť značně krváceli!" ozval se opět prodavač, který byl přece jenom nejsrdnatější. "Určitě vyhledají nějaké ošetření!"

"No to máte pravdu! Nemocnice je kousek odtud."

"Tak vidíte! Tam určitě vzbudí ti dva pozornost!"

"V Miami? Nikdo si jich ani nevšimne! Zkuste tam zajít na ambulanci: je pořád plná postřelenejch!" Starší policista se obrátil k mladšímu kolegovi: "Hele, sepiš to tady, já počkám ve voze."

"Tak už si to konečně dočteš?" zeptal se nakrátko ostříhaný mladík. "Tobě to teda trvá!"

"Co blběš, vole!" opáčil druhý. "Teda ti řeknu, je to poučný." Zamával potištěným kusem papíru. "Kdes to vůbec splánil?"

"Brácha to vytiskl na internetu. Ale o čem se z toho chceš poučit? Stejně nemáme žádný zbraně. A hned tak mít nebudem."

"Já si spláším pistoli!" holedbal se druhý kluk.

Ostříhaný se na něj útrpně podíval. "Myslíš, že nikdo nepozná, že je ti dvanáct? Musíme počkat, až vyrostem."

"Fakt, vole. Nuda."

Oba se zvedli, hodili si na záda batohy s učivem a vydali se pomalu ke škole. Loupeže odložili. Prozatím. Prozatím?

Tragédie u rybníka

Hráz rozsáhlého rybníka se táhla nejméně kilometr. Vedla po ní úzká silnice k jednopatrovému stavení hájovny, stojící nedaleko travnatého břehu, u kterého se mírně pohupovala loďka. Tu a tam se voda rozvlnila, vymrštilo se lesklé kapří tělo a s prudkým šplouchnutím zase zmizelo. Hladina zrcadlila vršky stromů, modrala se zářivým nebem, svítila bílými oblaky. Na protější straně přecházel rybník v porost bažinných rostlin. Tam, v příbřežním pásu, kde se voda stýkala voda se souší, mihla se neslyšně užovka; zelený skokan ji postřehl příliš pozdě. Širokým pruhem hustého rákosu a orobince proběhl šustivě vítr, párek kachen však vyrušilo něco jiného. Zvedly se nad hladinu a zapadly o kus dál do bezpečí vysokých travin. Z rákosí se nyní vynořila shrbená postava; obezřetně se rozhlédla, pak přeběhla v předklonu k nedalekému lesu, kde zmizela zdánlivě beze stopy. Ale v rákosí po ní něco zůstalo: mužská postava ležela nehybně na břiše, napůl na břehu, hoření polovinu těla a obličej ponořené do vody. Měla tak zůstat ještě po několik dní, dokud ji neobjevili střelci při lovu na kachny.

"Nějaké stopy?" zeptal se kapitán Doubek mladého policisty.

"Kdepak!" odpověděl mladík uctivě, "než jsme dorazili, tak to tu úplně rozdupali."

Měl pravdu; ani specialisté neobjevili nic použitelného. Hajný utopeného muže poznal. "To je přece Toník Valentů!" vyhrkl zděšeně. "Propána, ještě minulej tejden jsem s ním mluvil! Chodil sem krmít ryby. Jemu totiž tenhle rybník kdysi patřil a potom ještě dva, co leží o kus dál," mávl paží. "Někdy před dvěma rokama to dostal zpátky."

"V restituci?" zeptal se kapitán.

Hajný jen smutně kývl hlavou. "Valentovi ty rybníky vlastnili po staletí, taky pole a kus lesa. Dokud tu byli oni, všechno jen kvetlo. Potom darmo mluvit. Já jsem tu za starýho Valenty, jako Toníkova táty, ještě nebyl. Přišel jsem až potom. To už jim všechno sebrali a jeho zavřeli. Vim to od svého strejce, ten tu byl tenkrát hajnej. Toníkovi je teda bylo," opravil se stísněně, "už dobře pětadesát ale jak ten se teď o všechno staral!"

"Měl tu nějaké nepřátele?"

"A kde by se vzali? Vždyť dělal celej život někde za Chlumcem! Sem se vrátil s rodinou, až když mu to dali zpátky."

"Kdo patří do té rodiny?"

"No Mařka Valentová, teda jeho žena, ženatej syn se snachou a jejich dvě děti. Ty jsou obě ještě malý." Hajný se zadíval na vysokého snědého muže, který se vynořil z lesa a zamířil k nim.

"Kde jsi byl, Viktor?" zeptal se ho kapitán.

"Trochu jsem se prošel po lese," odpověděl poručík Gall. "A nebylo to marné."

"Podle lékařského nálezu nastala smrt udušením z utonutí," hlásil druhý den hned po ránu podporučík Křížek. "Tuhle jsem to donesl. Udělali také toxikologické vyšetření, ale nic nenašli. Ani stopy po alkoholu, zkrátka nic, co by vysvětlovalo, jak tam mohl spadnout."

"Ukažte!" kapitán se zahloubal do lékařské zprávy. "V nose, ústech a průdušnicích byla nalezena voda s rybníčním blátem..." četl polohlasem. "Plíce peřinovitě vzdemuté... Ani slovo o nějakých známkách násilí," konstatoval.

"Viktore!" obrátil se k poručíkovi, "co jsi vlastně objevil v tom lese! Že rostou houby?"

"To také," odpověděl Viktor Gall. "Ale kromě toho jsem zjistil, že se tam někdo dral křovím, až polámal větve."

"Nejspíš vysoká!"

"Pokud měla na sobě hubertus. Pár vláken totiž uvázlo na ostružinách. Dal jsem je do laboratoře."

Kapitán něco zabručel; byl viditelně rozmrzelý, což se stávalo jen naprosto výjimečně. "Ondřej se zas popral!" utrousil na vysvětlenou. "Nadělal spolužákovi modřiny, protože prý nadával cikánům."

"Aspoň že někdo není rasista! Doufám, žeš mu za to nenařezal."

Debatu ukončil telefon. "Prý našli nějakého svědka," řekl kapitán, když položil sluchátko. "Žádají nás, abychom přijeli, protože si s ním nikdo neví rady. To bude něco pro tebe!"

Na místním oddělení už poručíka čekali. "Ale nemáme ho tady," řekl poněkud nejistě mladý strážmistr. "Totiž on sem nechtl jít. Já nevím, čeho se může bát?" rozhlédl se po nevelké kanceláři, vybavené obstarožním nábytkem, a pokrčil bezradně rameny.

"A kde ho tedy máte?" zeptal se Viktor Gall.

"Čeká na vás u rybníka. Na hrázi." Strážmistr teď vypadal ještě rozpačtější. "Já vás tam dovedu, jestli chcete."

"Není třeba, zajedu tam sám. Co je to za člověka?"

"Toho hned poznáte! Takový obr, šmajdá a je vůbec kapku zvláštní. Taky špatně mluví." Znělo to slibně.

Skutečnost se ovšem vymkla veškerým představám. Už z dálky spatřil poručík obrovitou postavu, stojící na konci hráze. Sotva vystoupil z vozu, pohnul se ten hromotluk směrem k němu, ale okamžitě se ostražitě zastavil a viditelně se zakymácel. "Vy ste ten" začal kupodivu slabým hlasem, který se k těm hrozivým rozměrům vůbec nehodil. Poté následovalo něco naprosto nesrozumitelného. Poručík Gall se představil, ale nebyl si jistý, že mu ten podivný rvor rozuměl. "Chcete mi něco povědět?" zeptal se opatrně.

"Jojo." Hromotluk ukázal k lesu. "Tam!" Vydali se tím směrem, roztodivná dvojice: Viktor Gall kráčel dlouhými kroky za kulhající a pajdající postavou v starém odřeném kabátě, s čepicí naraženou až na uši, rozhazující pažemi, které mohly bez potíží pohánět větrný mlýn. Přes ta herkulovská ramena, přes mocnou šíji v ní bylo něco bezmocného. Zastavili se blízko místa, kde byl nalezen utopený Valenta.

"Pepa!" poklepal si z ničeho nic dvoumetrový hromotluk prstem na hrud'. "Pepa!" opakoval, zřejmě v přesvědčení, že ten před ním těžko chape.

"Rozumím! Pepa!" ubezpečil ho poručík Gall. "Já jsem Viktor," zabušil si přičinlivě na prsa, aby rozproudil komunikaci..

"A co mi chcete ukázat?" Pepa udělal dva kroky směrem k rákosí, tam se nejdříve zarazil, chvilku tápal nohou před sebou, potom se konečně zas pohnul kupředu. Na to, jak předtím kulhal a pajdal, se nyní pohyboval překvapivě obratně. Otočil hlavu a kývl: "Pote!" Viktor Gall se vydal za ním v optimistické naději, že ho nepříjemně měkká, mlaskavá půda, která unese tu váhu před ním, nevezme ani na vědomí. Byl to ošklivý omyl: znenadání ucítil, jak zapadá levou nohou do bahna. Pepa to jakýmsi atavistickým instinktem asi předvídal, protože ho mohutnou tlapou pohotově popadl, zvedl jako postřeleného králíka a postavil před sebe. Vzápětí rozhrnul rákosí. Objevila se loďka s pytlí, nějakou síť a pruty. "Tudle!" pronesl lakonicky. "Pytlák?" "Jojo." "Pan Valenta mu na to přišel?"

"Jojo."

Po další rozmluvě neplýtvající slovy si Viktor Gall udělal jakýsi obrázek o boji majitele rybníků s pytláky. Musel to být boj vytrvalý, lité, ale z hlediska Valenty ztracený. "Ten pytlák ho srazil do vody?" zeptal se. "Jojo." Hromotluk ukázal paží, jak se to odehrálo.

"A pan Valenta chtěl vstát a "

Pepa naznačil pokleknutí.

"Ten chlap mu klekl na ramena?"

"Jojo. A " Pepa se sehnul a sevřel pěsti.

"Držel mu rukama hlavu pod vodou!"

"Jojo." "A kdo je ten pytlák?"

Hromotluk sebou trhnul, popadl poručíka za paži a odvedl ho beze slova zpátky na pevný břeh.

"Tak kdo je to? Znáte ho?"

Pepa něco zamumlal; než se poručík vzpamatoval, obrátil se a rychle pajdal pryč. "No tak počkejte přece, Pepo! " Viktor Gall se rozběhl za ním. "Chcete snad, aby ten vrah pana Valenty byl potrestaný nebo ne?"

Hromotluk se zastavil. Vypadalo to, jako když brečí, ale nějak dovnitř. "Toník hodnej Na mě dycky!" vyrazil s námahou.

"No a ten " "Já nene " Odkymácel se pryč, nebylo síly, jež by ho mohla zadržet.

"Pojďte dál, " přivítal poručíka hajný. "On byl Pepa vždycky trochu divnej. Ale potom ho jednou porazilo auto a když se vrátil ze špitálu, už byl takovejhle."

"Ale proč nechce prozradit, kdo je ten pytlák? Zřejmě to ví!"

Hajný se ošil. "Víte, těžko někoho osočovat. Já pár pytláků znám, ale z těch to nemohl bejt ani jeden. Ty mi chodějí na

zvěř, ale ne na rybníky."

"A nevíte o někom, kdo pytláčí na vodě?"

"No Pepa," řekl váhavě, s viditelnou nechutí hajný, "má totiž mladšího brácha Jmenuje se Jaroslav, ale říkají mu Zrzoun, podle vlasů."

"A to je také pytlák."

"No, Valenta po něm pásl už dlouho."

"Kde bydlí?"

"V sousední vsi. Ale teď bude někde v hospodě. Nebo jel za tou svou ženskou. Ale kde ta bydlí, to nevím. Zrzouna najdete nejspíš ráno, v posteli. Jestli se neurazíte, máme tady pokoj pro hosty, máma by vám povlíkla."

Viktor Gall se neurazil. Otevřeným oknem čist'ouunkého podkrovního pokoje se vloudila svěží syrová vůně. Proti sivému nebi se rýsovaly špičaté vrcholky smrkového lesa. Zdálo se, ozývaly tiché zvuky, hlas ptáka, tajemné šelestění... Někde poblíž zapraskala větev. Kdesi se tam odehrávaly skryté příběhy, jistě ne tak záladné jako ty mezi lidmi. Zhluboka se nadechl, několikrát za sebou. Usnul, sotva položil hlavu na polštář.

Zrzavý Jaroslav však doma po ránu nebyl. "Vypadá to, že tu ani nespál," hlásil strážmistr. Horší ovšem bylo, že nenašli ani hromotluka Pepu.

"Jedeme na hráz!" řekl Viktor Gall. "Pospěšte si!"

Stejně přišli pozdě. Na tomtěz místě, kde našli předtím Antonína Valentu, leželo ve vodě, obličejem dolů, nehybné tělo jiného muže.

"To je ten brácha," potvrdil o chvíli později hajný. "Pepa si to s ním chtěl asi vyrovnat sám... Ale kam zmizel, propána?" Hledali ho marně, hajný, policie, pár lidí ze vsi. Až po týdnů na něj narazili houbáři; tělo visící z tlusté větve statného dubu už nevypadalo mohutně a nemotorně, jen uboze, jen k politování.

"A jak bys tomu chtěl zabránit, prosím tě!" řekl kapitán

Doubek. "Zaprvé jsi nevěděl, co udělá. A i kdyby copak bys mu to rozmluvil? Nemohl jsi ho přece preventivně pro nic za nic zavřít." "Není to poprvé, kdy jsme nezastavili tragédii," odvětil zasmušile Viktor Gall. "Nejhorší je, že všichni chodíme až příliš často pozdě."

Záhady lidské duše

Vůbec nic nechápal: taková skvělá, originální zápletko! Že by se o ní byl někomu zmínil? V každém případě to byl pořádný trapas.

"Kdyby se v té povídce vyskytovala jen jistá podobnost!" bědoval šéfredaktor a divoce si mnul nos. "Ale že právě vy s vaší proslulou fantazií máte zapotřebí půjčovat si cizí nápady!"

"Jaké cizí? Jestli ta povídka vyšla už dřív no prosím, možná že jsem to přehlédl. Ale pořád je to moje povídka!" zdůraznil podrážděně.

"Co to bájíte?" vpadl mu šéfredaktor neomaleně do řeči, "V tom obskurním plátku přece neotiskli žádnou vaši povídku!" Rozkašlal se rozčilením nad úspěchem špinavé konkurence. "Vy jste poškodil naši prestiž!"

"Ale či je to tedy povídka, když ne moje?"

Šéfredaktor zalovil rukama v hromadách různých tiskovin. "Tady! Tak se podívejte! Nějaký Ma ri o Ce la!" slabikoval rozčileně. "Ještě ke všemu tak pitomé jméno!" Štítivě zvedl konkurenci za rucek a zuřivě s ní zacloval.

"A kdo to má jako být, proboha?"

"To bych taky rád věděl! Údajně umělecký pseudonym."

"Můžeme ho žalovat. Totožnost se přece dá zjistit!"

"Vždyť to tomu chlapovi vyšlo dřív, než vám!"

"Ale já mám přece kopii té povídky, kterou jsem vám poslal!"

"A vy myslíte, že on tu svoji nemá?" Šéfredaktor se chvíli dusil. "V každém případě je to velice nemilá věc," dodal poté už smířlivěji; konec konců měl před sebou populárního autora, jehož povídky nepochybně přispívaly k oblíbě časopisu. "Příště si dejte, prosím vás, pozor!"

Celý den mu ta záhada seděla v týle. Rozbolela ho hlava, ztratil chuť k jídlu, v noci mizerně spal. Teprve vydatný hlt koňaku mu po ránu vrátil úsudek: jediné možné vysvětlení bylo, že někde zapomněl text té své povídky; psal si některé věci nanečisto třeba v metru, v čekárně u zubaře příležitostí, kde mohl ten šmírák mohl nechat, bylo povícero. Jasně: někdo ho našel a zneužil! Ale z čeho on sám potom přepsal tu definitivní verzi? Že by jeho paměť reprodukovala tak spolehlivě slovo za slovem? Vlastně na sebe mohl být pyšný! Spokojeně zalistoval tlustým sešitem, kde si zaznamenával zvlášť originální nápady. Bude prostě psát dál, nenechá se otrávit.

Nálada mu vydržela do té doby, než mu zavolali z populárního ženského týdeníku, kam pravidelně přispíval. Situace se lišila pouze tím, že tentokrát na něj dorážela zástupkyně šéfredaktorky. "Jak jste nám to mohl udělat?" kvílela a působivě pohazovala se strany na stranu dlouhými vlasy. "Opíšete to z nějaké obskurní tiskoviny a pak to dáte nám! A my jsme vás vždycky měli za solidního autora!"

Nehodlal se jí svěřit, že už se mu to stalo podruhé. "A kde tu moji povídku otiskli před vámi?"

"Jakou vaši?" zamávala křiklavou barevnou obálkou. "Napsal to nějaký Mario " "Cela," vpadl neprozřetelně.

"Jak to víte?" zeptala se. "Telepatie," odpověděla si sama. Tajemné vysvětlení jí zřejmě sedělo: bylo o ní známo, že dává přednost záhadám před únavnými nároky logiky. Usoudil, že je to všechno nesmysl, nedá se zneklidnit nějakými hloupými náhodami. Klid mu však dlouho nevydržel.

"Já sám vůbec nevím, co v tom je!" rozkřikl se o pár dní později na hubeného mladíka s knírem, který v oblíbeném měsíčníku vedl literární rubriku. "Za ten váš plátek najdu tučet jiných!" Sebedůvěra však nebyla stavu věcí šita na míru. V redakcích ho začali pozorovat zkoumavými pohledy, jeden redaktor se ho dokonce neomaleně zeptal: "A víte jistě, že tahle ta vaše povídka ještě nikde nevyšla?"

Prál si, aby je všechny mohl poslat do paďous, avšak musel si připustit, že se musí nějak žít. Nakonec se rozhodl přejít k útoku. Energicky sfoukl prach z psacího stroje, na který měla uklízečka zakázáno sáhnout. Když se po čtrnácti dnech vyhrabal z haldy zmačkaných papírů, třímal vítězně v ruce svůj triumf: pět zbrusu nových povídek. Osobně, nedůvěřuje již nikomu, natož poště, je poté doručil do příslušných redakcí.

Než však stačili otisknout kteroukoli z nich, objevily se dvě v bulvárních denících a jednu dokonce vysílali v rádiu. Autorem nebyl nikdo jiný než Mario Cela. Tentokrát se skutečně musely vmísit nadpřirozené jevy: vždyť texty nedal z ruky, v zásuvce psacího stolu ležely kopie... Celý týden s nikým nepromluvil, uklízečka mu nechodila na oči. Připadalo mu, že snad zešílel, na tvůrčí činnost nebylo ani pomyšlení. Jednoho zvlášť rozháraného večera vzal do ruky knihu, která se povalovala na psacím stole, ani nevěděl, jak se tam ocitla. "Pokladnice nebo běsi ve vašem nitru? ...Jak si podřídíte síly svého podvědomí..." napovídaly slibné nadpisy kapitol. Podvědomí...A co když kdysi napsal stejné příběhy, které nyní mylně považoval za nové nápady? Co když v jeho podvědomí žily ty povídky skrytým, utajeným životem, a jenom se teď vynořily na povrch? Ovšem jak k nim potom přišel nějaký Mario Cela? A proč se jemu v stejné době ty příběhy...Proboha on sám je Mario Cela!

"Někde jsem nedávno četl nějakou povídku, která připomínala tvůj styl. To píšeš teďka pod pseudonymem?" otázal se psychiatr, ke kterému se hned nazítří uchýlil.

"To ne! Vlastně jsem to napsal, ale není to moje povídka!" blekotal zmateně.

"Když jsi to napsal, proč by to neměla být tvoje povídka?" podivil se lékař. "Ostatně znám ty typické charakteristiky komplexů, projevy podvědomí a tak dál!"

"To je právě ono! Psal jsem to, ale nejsem autor!"

"Cože?"

"Ano! Jsem to já a nejsem to já! Protože mám schizofrenii!"

"Odbornou práci nechej laskavě na mně!" Psychiatr se neslušně rozesmál. "To mě podrž!" plácal se do kolen, "schizofrenik, který si sám určí diagnózu!" Chvilí mu trvalo, než pochopil, jak se věci mají. "No tohle," bručel a masíroval si pleš, "poslyš, s tebou to začíná být zajímavý!"

"Nemůžu říct, že bych se bavil!"

"Počkej!" Lékař se zamyslel. "Nestýkáš ty se s nějakým médiem? Ačkoliv takový případ se zatím nevyskytl, že by médium reprodukovalo souvislé texty Jak bych ti to jen vysvětlil?"

"Já tomu rozumím! Jsem schizofrenik, ne idiot!" ohradil se dotčeně. "Co mám teda dělat?" "Jsi přetažený, psychogenní deprese," uchýlil se lékař k běžné terminologii. "Tuhle ti dám nějaké prášky, ber je dva týdny a pak zase přijď. A na tu dobu úplně vypni, jdi někam, pobav se Apropó, co dělá Marcela?"

"S tou už jsem skončil! Lezla mi na nervy: chtěla, abych se s ní oženil!"

Ten večer nemohl dlouho usnout: co když na tom nápadu s médiem opravdu něco je? Ale kde a kdo by mu četl myšlenky? V posledních týdnech trčel stále doma. A uklízečka jako médium působila přece jen poněkud divoce...

Rozhodl se, že poslechne psychiatra. Začal pořádat večírky, zval všechny možné přátele a známé. Pozoroval, zda neprojevují nějaké mimořádné duševní sklony. Po krátké době však usoudil, že jsou to nechtutní pragmatici a omezení technokrati. O zvláštních duševních silách nemohlo být ani řeči, neprojevily se, ani když jim vydatně naléval: žvanili jen o ženských, starých strukturách a o penězích. Záhady lidské duše v nich budily nechutné veselí.

Uklízečka se rozčilovala, že dělají v bytě čurbes. Jestli nedostane přidáno, tak mu s tím praští.

"Stejně v tom svém šuplíku už žádné kopie nemá!" řekla doma své dceři Marcela.

"Taky je nepotřebuju!" opáčila Marcela. "Můžu si povídky psát sama: Mario Cela má už přece jméno," uškříbla se mstivě. "Toho lumpa jsem znemožnila nadobro!"

Mýlila se: populární autor povídek se časem vypracoval v uznávaného znalce v otázkách mimosmyslového vnímání, přenosu myšlenek na dálku, mimořádných sil lidské psychiky. Největší úspěch mu přinesla specializace na jasnovidectví, která mu, vzhledem k záhadným propastem lidské duše, začala vynášet mnohonásobně více, než psaní nějakých povídek.

Žena se zahalenou tvář

"Vinkriminované době se tu údajně vyskytovala nějaká žena se zahalenou tvář," řekl kapitán. "Co je to za nemysl?"

"Třeba nějaká pravověrná sekta," mínil poručík Gall. "Dnes je v Čechách možné ledacos. Ale kdo s tím vůbec přišel?"

"Nějaký člověk, co tu vypomáhá. Říkají mu Fáňa. Prý trpí mentálním postižením. Hlavní sestra tvrdí, že si občas trochu vymýšlí."

"A kdo ne?" Poručík se zastavil na širokých schodech lemovaných impozantní balustrádou. Na zasklených vstupních dveřích se skvěl honosný nápis: Soukromé psychoterapeutické sanatorium.

Všude bylo čisto, růžově vymalované stěny s nevtrlivými reprodukcemi, pohodlná křesílka, květinové stolky. Na dveřích byly místo obvyklých názvů různé obrázky nebo jakési záhadné značky.

"Působí to uklidňujícím dojmem," vysvětlil jim elegantní, prošeďavý šéflékař. "Rozhodně lépe, než kdyby tam stálo: vyšetřovna, laboratoř a podobně." Podíval se přívětivě na oba kriminalisty. "Ale vás asi zajímá něco jiného."

"Nás zajímá všechno," řekl poručík Gall. "Například bychom se rádi dověděli něco bližšího o vašich pacientech. O jejich psychických potížích, nemocech a podobně."

"Máte zřejmě na mysli, zda nejsou nebezpeční," řekl lékař s úsměvem. "Mohu vás ujistit, že takové těžké případy my nepřijímáme. Ty posíláme na " poněkud se zarazil, "normální psychiatrickou kliniku." Zazvonil na sekretářku, která se vzápětí přihnala s podnosem; stála na něm konvice s libě vonící kávou, džbán s džusem a talířek se zákusky. V příštích minutách si k tomu vyslechli působivou přednášku o nejmodernějších terapeutických metodách uplatňovaných v sanatoriu. "A příplatky pouze za nadstandardní péči," opakoval Viktor Gall, když se ocitli zpátky ve své strohé, nijak zvlášť pohledné kanceláři, které se o pastelových barvách ani nesnilo. "Podle toho šéflékaře je to u nich jako v pohádce. Přesto bych tam být nechtěl, ani za nic."

"Co se ti nezdálo?" zeptal se kapitán Doubek.

"Všechno je tam jaksi nasládlé. Ale hlavně mě mate, kde se v té idyle najednou objevila ta mrtvá. Udušená polštářem! To je jako pěst na oko." Viktor Gall otevřel zásuvku a vyndal z ní několik papírů.

"Mě spíš zaráží, že tam tu ženu se zahalenou tváří jinak údajně nikdo neviděl! Ani sestra z ambulantní části, ani paní z recepce!"

"Myslel bych, že přiletěla na koštěti, kdyby ten Fáňa netrval tak houževnatě na svém: že ji viděl blízko toho pokoje, kde ležela oběť. Proč to pořád opakoval? On sám měl přece také příležitost! Přitom na podušce, kterou byla žena udušena, ani jinde v místnosti nezůstaly žádné stopy, nic. Někdo se na tu vraždu připravil. Ale že by zrovna ten chudák Fáňa?"

"Gumové rukavice si mohl navléknout kdokoli! Fáňa nebo třeba uklízečka," podotkl kapitán. "Co to vůbec čteš?"

"Něco o psychoterapii." "Takže ty jsi zas včera seděl u internetu!!" Kapitán se zatvářil nostalgicky. "Hned bych s tebou měnil! To já jsem musel opravovat kupu úkolů a ještě ke všemu řešit všelijaké spory."

"Neměl sis pořizovat čtyři kluky!" nadechl se poručík. Ať chtěl však dodat cokoli, nebylo mu toho dopřáno.

"Můžu vstoupit?" otázal se ve dveřích podporučík Křížek.

"Já jsem přišel na něco zajímavého!"

"Tak ven s tím!" řekl netrpělivě poručík. "S kým jste si zase přátelsky pokecal?"

"Vám se něco stalo?" opáčil dobrosrdečně Křížek, ale v očích mu potutelně svítětkovalo. "Já vám spravím náladu: uklízečka mi sdělila pod pečeti přísného tajemství, že v tom špitále, či co to je, není tak docela všechno v pořádku. Panujou tam všelijaké řevnivosti. Tedy ona tomu říká šmoudrance. Vyjádřila se, že některý doktoři by se měli spíš léčit sami!"

"A něco konkrétního?" zeptal se kapitán.

"No například to, že určití pacienti mají zvláštní režim: přijdou ráno, nasnídají se, potom zalezou do jednoho pokoje a přijímají tam různé návštěvy."

"Snad ne ženské?"

"Jestli máte na mysli něco jako bordel, tak v tom to není. Ta paní je přesvědčená, že se tam dělají nějaké kšefty."

"A z čeho tak soudíte?" zeptal se poručík.

"Párkrát už našla v koši vyhozený nějaký zmačkaný papír. Že je zvědavá, tak si jich pár prohlídla. Byly prý to snad nějaký účty. Jo, a abych nezapomněl: u toho ouřadování, nebo co to je, bývá často jeden z lékařů: jmenuje se Kalous."

"A neschovala si něco z těch lejster?"

"To prý ji nenapadlo. Že nevěděla, k čemu by jí to bylo. Ale slíbila, že něco sežene." Svůj slib však nemohla splnit. "Je mi to divný, ale jako když utne: ty lidi sem přestali chodit!" šuškala o den později ve svém kamrlíku podporučíkovi Křížkovi. "A hlavně o mně vůbec nemluvte," dodala. "To je podezřelý,!" Kapitán sebral ze stolu dýmku a zastrčil ji do kapsy nijak zvlášť elegantního baloňáku. "Jdeme navštívit ty doktory."

Šéflékař projevil zdvořilý údiv: "To musí být nějaké nedorozumění! Nevím, kdo vám poskytl ty informace. Ovšem, není to zase žádné tajemství: dva pacienti sem docházejí ambulantně, to je pravda. Jsou to totiž podnikatelé, kteří chtějí na veřejnosti působit zdatně a vyrovnaně, víte, co myslím. Docházejí k nám proto na terapii jaksi inkognito. Je docela možné, že si s sebou přinesou nějakou práci, ačkoliv se to nemá. Ovšem zakazovat přímo nic nechceme! My nejsme " nedořekl.

"Policajti, zajisté," doplnil poručík Gall. "Leč my si teď, s vaším dovolením, promluvíme s některými vašimi kolegy."

"Prosím!" Šéflékař nehnul ani brvou, neprojevil nejmenší nelibost. Buď mu to nevadilo, nebo se profesionálně ovládal.

Muž, který se o chvíli později usadil proti poručíkovi do bílého koženého křesla, vyhlížel poněkud neuspořádaně. Ne že by měl nakřivo kravatu nebo špatně zapnuté knoflíky bledězeleného pláště, ani nebyl rozcuchaný či jinak neupravený. Netkvělo to ve vnějším vzhledu: Viktor Gall měl vtíravý pocit, že někde pod tím navenek zdánlivě nevzrušeným povrchem kvasí nějaký neklid. Ten vnitřní zmatek seděl doktoru Kalousovi v očích. Asi si toho byl vědom, poněvadž se poručíkovi pokud možno vyhýbal pohledem.

"Vy jste našel tu mrtvou pacientku?" zeptal se ho.

"Ano," odpověděl doktor Kalous. "Konstatoval jsem cyanosu. Exitus letalis prostě zjistil jsem, že smrt nastala udušením."

"Je divné, že se nebránila!"

"Ležela v hypnotickém spánku. Ten bývá v určitých případech součástí terapie."

"Jak to, že byla v místnosti sama?"

"Nehrozilo nejmenší nebezpečí. A také to bylo jen nakrátko."

"To znamená, že čin mohl provést pouze někdo, kdo byl obeznámený s provozem sanatoria."

"V jistém smyslu ano. Anebo někdo prostě počkal, až odejde z pokoje."

"Co mi můžete sdělit o té ženě se zahalenou tváří?" změnil poručík téma.

Lékař sebou škulbl. Čeho se polekal? "To je pacientka našeho primáře," řekl. "Ona sem dochází jak bych vám to stručně vysvětlil? Existuje taková zvláštní choroba odborně se nazývá body dismorphic disorder. Je to duševní postižení, psychiatři je řadí mezi fobie. Takový člověk je posedlý utkvělou, chorobnou představou, že má těžkou vadu zevnějšku: třeba nadměrně veliký nos, vyboulené oči, odulé rty, výrazku a podobně. Je přesvědčen, že je odporný. V nejtěžší formě se to projevuje tím, že vůbec nechodí mezi lidi."

"A nelze ho přesvědčit, že si to jenom namlouvá?" zeptal se poručík.

"Právě že ne. Myslí si, že ho ti ostatní jenom utěšují. Je znám případ ženy, která bydlela se svou matkou v jednom domku a přitom se dva roky neviděly. Vůbec nevycházela ven."

"A co když takový člověk někam jít musí? Třeba k doktorovi s běžným onemocněním?"

"Ta nešťastnice, o které mluvím, si v takovém případě zafačovala celý obličej."

"A co ta vaše pacientka?"

"Pokud vím, přijede vždyky taxíkem. Nosí klobouk s hustým závojem, jako kdyby šla na pohřeb. A navíc chodí zadními dveřmi, které se jinak nepoužívají. Ona totiž " lékař zamrkal, jako by mu padlo něco do oka, " ona má svůj vlastní klíč."

"A primář?"

"Pochopte, on jí chce pomoci, tak na to přistoupil. Přijímá ji v jedné místnosti, která je blízko východu z nepoužívaného sklepa."

"Primář mě poučil," řekl o něco později Viktor Gall kapitánovi, "že jsou dva způsoby, jak se ta nemoc léčí: psychoterapií anebo medikamenty. A on že právě užívá tu první. Podrobně mi to popsál"

"Mě by spíš zajímalo, jestli ta zahalená žena znala oběť."

"Právě že ano! Primář se nejdříve odvolával na lékařské tajemství a nechtěl mi prozradit její jméno, nic."

"Ale nakonec prozradil."

"Neboj se, nepoužil jsem násilí!"

"Tak kdo to je?"

"Marie Brennerová. Tuhle mám adresu."

Marie Brennerová sice na uvedené adrese bydlela, naprosto však odmítala s nimi mluvit. "Pochopte, Mařenka je nemocná," řekla nešťastně starší paní, která jim otevřela dveře. "Já jsem její matka. Co my jsme se s ní už natrápili! A přitom, kdybyste dceru viděli " Ani si neutírala slzy, které jí stékaly po tvářích. "Je taková hezká! Jenže ona nikomu nevěří. Drží ji to už od jejích patnácti let..."

"Může s námi přece promluvit a vzít si ten závoj!" navrhl kapitán. "Jenom jí položíme pár otázek." "Já se jí zeptám. Ale moc si od toho neslibuju!"

"Vyřídíte jí laskavě, že se jinak vystavuje zbytečnému podezření: v tom sanatoriu přece došlo k vraždě!"

"Cože?" Stará paní se zapotácela. "Ale o tom my nic nevíme " Opřela se o dveře. "Počkejte prosím, já to Mařence povím."

Bylo to jako scéna z fantastického filmu. V pokoji, kde se s ní nakonec setkali, byly zatažené závěsy, pootevřenými dveřmi padal z vedlejší místnosti pouze uzounký proužek chabého světla. Nedalo se ani poznat, co si žena přehodila přes obličej.

"Co chcete vědět?" Neobyčejně melodický altový hlas se slabě chvěl. "Já stejně o ničem nevím."

"Vy jste byla v sanatoriu právě v době, kdy se tam stalo to neštěstí," řekl opatrně kapitán.

"To je možné. Ale co má být? Snad si nemyslíte "

"Uklidněte se," přidal se Viktor Gall. "My se vás ptáme jenom na to, co je nezbytně nutné. Zjistili jsme totiž, že jste se s tou obětí znala!"

"Nevím přece, kdo to je!" namítla.

"Alena Pechová."

"Cože?" Její úžas zněl přesvědčivě. "Ano tu já znám," koktala. "My jsme spolu chodily na gymnázium..."

Šéflékař je přijal okamžitě. "Nevím, zda jste nezpůsobili katastrofu! Tihle nemocní mají beztak blízko k sebevraždě!" V jeho hlase znělo neskrývané napětí. "Pochopte, cítím za ni odpovědnost..."

"Ale proč? Copak si opravdu myslíte, že tu pacientku zardousila?" zeptal se poručík Gall.

"A proč byste za ní jinak chodili?"

"Mluvíme s každým, kdo je z hlediska jistých souvislostí podezřelý," řekl kapitán stroze. "Můžeme vás požádat, abyste nám ukázal tu cestu, kterou paní Brennerová chodí dovnitř?"

Kráčel před nimi, stín jeho vysoké postavy se na zdi mnohonásobně lámal ve světle slabé žárovky. Oba kriminalisté ho následovali beze slova.

"Tady jsou ty dveře," řekl a odemkl je.

Vedly na malý dvorek, plný harampádí. V prudkém dešti se leskla starobylá dlažba. Poručík si ohnul límec a udělal pár kroků k malým vrátkům ve zdi. "Od těch měla také klíč?" zeptal se.

"Ovšem," odvětil primář. "Chcete je také odemknout?"

"Není třeba. Ukažte nám teď laskavě, kudy chodila do té terapeutické místnosti."

Lékař na něj podrážděně pohlédl. "No prosím," řekl. Bylo znát, že už se tak profesionálně neovládá.

Po úzkém schodišti dorazili do opuštěné chodby. "Tady."

Primář otevřel dveře dokořán. Vevnitř byl masivní oválný stůl, dvě pohodlná křesla a mahagonový sekretář. Na stěně visel akvarel, vypadal jako originál.

"Kudy by se paní Brennerová byla mohla dostat do inkriminované místnosti, kde ležela pacientka doktora Kalouse?" zeptal se kapitán Doubek.

Bylo to vlastně jenom pár kroků, když člověk věděl, kudy jít.

Jenom jedno tu nesouhlasilo: Fáňa tvrdil, že ženu v závoji viděl přicházet z úplně opačné strany! Že by se byl tak spletl? Záhad spíš přibývalo.

"Je to celé jaksi neskutečné," řekl Viktor Gall, "samé příšeří, samá mlha. Jako v té bajce: bylo i nebylo."

"Tady nesu zprávu o tý zavražděný!" hlásil o pár dní později podporučík Křížek. "Představte si, že ona kdysi zpívala v baru U okatýho prince! A tam se seznámila jestlipak byste uhodli, s kým!"

"Neuhodli!" odsekl Viktor Gall.

"S tím vaším primářem!" vynesl Křížek svůj trumf. "A nejenom seznámila. On se s ní zapletl a odstěhoval se kvůli ní od rodiny. A pronajal pro ni a pro sebe přepychový kvartýr v té nové čtvrti pro boháče."

"A dál?" Teď už byl netrpělivý i kapitán.

"No takhle se to táhlo asi dva roky. Jenže ta dáma mu začala přerůstat přes hlavu. Jednak chtěla pořád víc peněz a hnedka nový fáro, hnedka něco jinýho. A co hůř, začala se roztahovat i v tom sanatóriu. Primář toho měl nakonec dost a vrátil se dokonce ke své rodině. Ale ona začala strašněvů vadět na to jsou fůry ochotných svědků, znáte lidi. Primář se to nejdřív pokoušel nějak urovnat a tak do ní asi cpal pořád víc prachů. Když to nepomáhalo, požádal doktora Kalou se, aby ji nějak pacifikoval. Nevím, jak ji k tomu přemluvili, ale "

"Jasně! Kalous to zkusil s hypnózou. A možná i s nějakými drogami," vpadl poručík Gall. "To jsou oblíbené metody a hodí se na všechno možné. Jenomže to asi nevyšlo."

"Ale proto by snad ještě nemusela zemřít," namítl kapitán.

"To všechno byly sice značné nepříjemnosti, ale ne dostatečný motiv pro k vraždu!"

"Jenomže ta paní byla moc zvědavá!" hihňal se Fáňa. "Pořád někde to no čuchala. A ukradla z toho pokoje nějaký tyhle "

"Účty?"

"Jojo! Ale těch já mám fůru !" řekl radostně. " A ta paní to taky měla!""Ty svoje velice ochotně přinesl.

"Jde naprosto nepochybně o rafinované podvody s penězi dobročinné nadace," vyjádřil se expert. "Jednoduše řečeno: falšovali účty, vykazovali nerealizovaná vydání. Nebudu vám teď líčit podrobnosti " Což znamenalo: stejně byste tomu nerozuměli. Asi měl pravdu. Písemné dobrozdání mělo i s přílohami stovky stran. Nebylo pochyb, že Alena Pechová o těch podvodech věděla a že primáře vydírala. Oba podnikatelé, kteří se chodili do sanatoria údajně léčit, to potvrdili. Svoji účast ani moc nezapírali. My jsme byli jenom taková pošťáci, tvrdili unisono.

"Pane doktore," řekl toho odpoledne poručík Gall, "sděluji vám obvinění z trestného činu vraždy, kterou jste spáchal tím, že jste "

"Co je to za nesmysl!" přerušil ho prudce lékař.

"Je zbytečné zapírat! Váš kolega už se přiznal."

"Snad ne k vraždě?" Hlas se mu ani nezachvěl.

"Jenom k těm podvodům. Vraždu sám spáchat nemohl, protože byl po celou inkriminovanou dobu v pokoji hlavní sestry. Ta viděla chvilku předtím pacientku na lůžku, ještě živou."

Lékař sáhl do náprsní kapsy, ale poručík byl rychlejší. "Dejte mi ty prášky, pane primáři!" řekl. "Na základě uvedeného obvinění jsem nucen vás zadržet a provést výslech..."

"Je to pořád ten samý kolotoč," poznamenal k případu podporučík Křížek. "Peníze, pochybný vztahy, peníze. Zkrátka chlapi jsou nepoučitelný. A ženský vlastně taky."

Smrt v třináctém patře

Někdo křičel. Křik vyletěl vzhůru nad střechem domu, odskočil od betonových zdí, rozpadal se v pustém prostoru mezi paneláky, sklouzl v táhlé, tlumené skučení. Muž ležící na balkóně si ho nevšímal. Skrčený, hlavu divně vyvrácenou, obličej v temné kaluži. Skučení náhle skončilo trhavým vzlykem.

O patro níž se otevřelo okno, avšak vzápětí ho někdo přirazil. Byly téměř dvě hodiny v noci, obyvatelé paneláku většinou spali, možná nechtěli slyšet, možná opravdu neslyšeli.

Temná osamělá postava se plížila podél zdi k výtahu, přivolala ho, nastoupila a potom pouze slabé hučení prozrazovalo, že sjíždí dolů. V kterémsi z dolních pater se výtah zastavil, klaply dveře, za okamžik ještě jedny a pak už nebylo slyšet nic, jen vzdálené hučení motorů z dálnice. Kdesi zavyl pes.

Mrtvolu objevili až ráno. Vlastně ne hned.

"Tady někdo rozmazal barvu," řekl muž v montérkách a ukázal prstem na stěnu nákladního výtahu.

"Nějaká divná barva, poznamenal druhý. "Člověče to vypadá jako krev!"

Byla to krev. A nejenom na stěně výtahu. Krvavé šlápoty se našly ve druhém a také v třináctém patře, kde vedly do prostoru před půdou a odtud na balkón.

V protokolu pořízeném týž den vyšetřovatelem stálo: "...Místo nálezu těla zavražděného muže, ve kterém byl ztotožněn Dr. Vilém Hodr, je poslední patro třináctipatrového domu, a to v nebytové části severní strany domu v prostoru, který přechází v balkón. Tento prostor spojuje bytové části, spojovací schodiště a výstupy z výtahů. Dům je přístupný jednak neuzamčenými dveřmi v přízemí, za kterými se nalézají osobní výtahy, jednak ze zadní části domu vchodem, před kterým je neohrazený prostor...Na schodech k zadnímu vchodu jsou krvavé stříkance a na betonovém pásu podél stěny

domu je souvislá plocha krve, na předních stranách balkónů jsou plošné krevní skvrny ze stékající krve...Na balkóně v třináctém patře leží na podlaze mrtvola muže, a to v poloze na břiše. Hlava mrtvoly se opírá o podlahu obličejovou částí. Ústa jsou pootevřená, špička jazyka je povyplazena. Oči jsou zavřené. Na zátylku je patrná otevřená rána ve vlasaté části hlavy. Z rány jde dolů podél levého ucha široký pruh již zaschlé krve. Obličej je celý ponořen do sraženého krevního koláče o rozměrech asi 90 x 100 cm. Krevní koláč sahá až k okraji balkónu, odkud krev stekla po stěně domu..."

Nadporučík Hanák odložil úřední záznam. "Zajistili tam pachové i daktyloskopické stopy a kromě jiného také parádní otisky holínek, na první pohled větší číslo, takže mužská bota. Takovou ránu by stejně mohla stěžít zasadit žena."

"A co pes?" zeptal se Hanáka druhý kriminalista, kapitán Vích.

"Od místa nálezu mrtvoly šel po chodbě k výtahu a ve druhém patře chytil další pachovou stopu. U bytu mrtvého ji ukončil."

"A v bytě?"

"Ve vaně se našly nepatrné stopy po krvi. Pravděpodobně se tam pachatel myl. Ale jinak nic, všude pořádek. Ani stopy po násilném vniknutí! Rádio bylo zapnuté, jako kdyby si byl doktor Hodr jenom na chvilku odskočil."

"Ale proč právě do třináctého patra?"

"Tam totiž bydlí jeho manželka," řekl nadporučík Hanák. "Ta vypověděla, že navečer, asi mezi osmou a devátou, byl ještě u ní."

"Copak oni nebydleli spolu?" podivil se kapitán.

"Oba ty byty jsou malé a oni si prý chtěli zachovat určité soukromí. Hodrová je překladatelka a potřebuje při práci klid. Její manžel prý rád poslouchal rádio, pořád od něj bylo slyšet hudbu, zprávy aspoň to tvrdí sousedka. Div neřekla, že teď bude aspoň konečně ticho."

"Hodrovi neměli děti?"

"Vzali se teprve před třemi roky. To bylo jemu k šedesátia jí kolem pětatřiceti. Moc jsem se toho od ní nedověděl, je zřejmě v šoku z té jeho hrozné smrti. Myslela nejdřív, že spáchal sebevraždu. Koktala, že prý ji podezříval, že se s ním chce rozvést. Dokonce prý hrozil, že se zastřelí, kdyby ho opustila."

"Proč by to dělal?"

"Je to atraktivní žena, černovláska, prostě kočka."

"A on?"

"Byl předtím už třikrát ženatý. Podle fotografie, kterou má Hodrová na stolku, nevypadal nejhůř: prosedivělý elegán, se ženám může líbit. Ale hlavně musel mít dost peněz: pracoval v advokátní branži."

Kapitán Vích zavrtěl hlavou. "Proč by ho tedy opouštěla? Je to nějak moc komplikované."

"Já nic víc nevím. Hodrová byla v hrozném stavu. Jako by ani nevnímala, že u ní v bytě dělají prohlídku. Stejně se nic nenašlo. Ostatně, sotva by vraždila manžela pár metrů od svého bytu. Klíč od jeho bytu se nenašel, dostal jsem z ní jen to, že ho snad před časem ztratila."

Další vyšetřování prokázalo, že doktor Hodr měl rozsáhlý okruh klientů a známých, což se dalo předpokládat, ovšem že udržoval také jakési záhadné styky. "Tu a tam sem chodili takoví podivní lidé," vypověděla jeho sekretářka. "Klienti to nebyli, ty bych měla v záznamu. Pan doktor o nich nikdy nemluvil. Vždycky se s nimi zavřel a to pak k němu nikdo nesměl. Někdy pak býval ustaraný, nebylo mu do řeči. On byl pan doktor jinak vlídný člověk, veselý, takový společenský." Z ničeho nic se rozplakala.

Její popis návštěvníků nebyl k ničemu, nebyli to podle ní vždycky stejní lidé, vysvětlovala. Pamatovala si dobře pouze jednoho z nich: vysoký, statný, v kožené bundě, klobouk do čela. "Nikdy nesmekl, když vešel. Se mnou se vůbec nebavil, vždycky se rovnou hrnul do pracovny pana doktora."

Nikdo jiný ty divné návštěvníky neviděl, alespoň to unisono tvrdili, snad se chtěli vyhnout nepříjemnostem. Nabízely se nejrůznější verze, avšak pro žádnou nesvědčily žádné skutečné důkazy. Ani po předmětu, kterým musel být podle znalce veden úder do hlavy, nebylo ani stopy.

"Znalec tvrdí, že smrt byla způsobena úderem do hlavy, vedeném značnou silou. Podle známek poranění a zlomenin se muselo jednat o masivní předmět," řekl nadporučík.

"Možná kladivo?" mýnil kapitán Vích.

"V posudku se kromě kladiva uvádí těžší tyč, palice, menší činka, roura a podobně. Když Hodr upadl na zem, nemusel být ještě mrtev. Zdá se, že vrah ho dorazil, až když ležel. Byl to nějaký zabiják? Jenomže na profíka to právě nevypadá."

"Mohlo to být člověk, který měla na Hodra hrozný vztek. Třeba jednal v návalu zuřivosti."

"Co naprosto nechápu, je ta krev ve výtahu," řekl nadporučík Hanák. Pachatel pochopitelně zanechal krvavé šlápoty na zemi ale co po těch stěnách? Nechtěl tím vzbudit dojem, že mrtvý byl dopraven výtahem nahoru, do třináctého patra?"

Kapitán pokrčil rameny. V případě bylo zatím příliš mnoho nejasností a přímo vnucoval nejdřívejší hypotézy.

Záhadou stále zůstávalo, jak se pachatel dostal po činu do bytu zavražděného a zda se tam šel pouze umýt. Pokud něco hledal, nezanechal po své činnosti nejmenší stopy. Hodrová přitom nedokázala odpovědět na otázku, zda se v bytě nic neztratilo.

"Cennosti? Písemnosti?" opakovala otupěle. "Já jsem se manželovi ve věcech nikdy nehrabala. A uklízel si tady sám." Vůbec už neměla ponětí, kde vzal pachatel klíč. Bezpečně identifikovala svazek klíčů, které našli u mrtvého v kapse kalhot. Domnívala se, že jiné klíče, ale určitě to nevěděla.

Ani výpovědi sousedů a ostatních obyvatel domu nevnesly do případu jasno, navíc si některé vzájemně odporovaly. Podle jedněch žili manželé Hodrovi odděleně prostě proto, že jim určité soukromí vyhovovalo. 'Ze byli zvyklé na své pohodlí. Dvě ženy ovšem tvrdily, že Hodrová chtěla bydlet sama, aby mohla přijímat pánské návštěvy. Správce domu

se ušklíboval, že naopak za doktorem chodívaly tu a tam různé dámy.

"Stejně si asi všichni vymýšlejí!" zlobil se nadporučík. "Copak v tomhle skladišti si někdo všimne, že tu žijou ještě jiné myši?"

O nějakých dámských návštěvách u manžela neměla Hodrová tušení. "Mohla se tam stavit některá z jeho bývalých manželek," napadlo ji. Nebo nějaká klientka, na tom přece není nic divného!"

"To se ví, ta žárlit nemusela!" mínil nadporučík. "Taková kočka!"

"Já bych to tak suverénně netvrdil," namítl kapitán Vích. "Jak jsem ji pozoroval, bude to pěkná hysterka."

"Abych nezapomněl, nějakého člověka v kožené bundě zahlédla prý asi dvakrát nebo třikrát u Hodra v bytě," řekl nadporučík Hanák. "Sotva prý vešla, tak ten muž odešel."

Také si okamžitě nasadil klobouk, ale stačila ještě zhlédnout, že měl černé kudrnaté vlasy. Skoro jako černochoch."

Kapitán ožil. "Takový vlas našli přece na místě činu! Konečně něco reálného!"

Kudrnatý černovlasý muž však nebyl nikde k mání. Zato se podařilo zjistit, že doktor Hodr měl několik zapřísáhlých nepřátel. Jenomže ti, jak se dalo čekat, měli na inkriminovanou dobu naprosto nepochybné alibi; jeden z nich byl dokonce ve vazbě.

"Někdo z nich si mohl vraha najmout," mínil nadporučík Hanák. "To dnes už není problém."

"Stejně tak si ho mohla najmout i manželka," konstatoval kapitán.

"Ty jsi proti ní zaujatý! Jaký by měla motiv?"

Spis postupně nabýval na objemu, přibývaly výpovědi dalších svědků, kupily se stále nové expertízy. Všechny ty papíry však byly jen hromadou faktů, kterým chyběla souvislost. Chtělo to nápad.

Naštěstí se z mlhy vynořil další svědek. Bydlel v sousedním paneláku a vletěl jím do cesty spíš proti své vůli.

"Ona je to dáma po mužskejch jako divá," rozpovídal se po jistém váhání. "O mě se taky pokoušela, ale to víte, co kdyby to prasklo! A jeden taky neví, koho měla v posteli chvíli před váma, že jo!" Najednou nebyl k zadržení.

"Zkrátka to není moje gusto. Jednou mě udyndala, abych jí přišel spravit vodovod. Když jsem k ní přišel, byla pěkně nalitá. A začala brečet, že ji nemá nikdo rád a že ten jedinej, na kom jí záleží, ji prej chce opustit."

"Mileneček?"

"To nevím. Nejdřív mě napadlo, jestli nemyslí toho svého starýho, ale to sotva."

Na otázku, zda od ní manžel nechtěl odejít, reagovala Hodrová překvapeně. "Co vás to napadlo?" podivila se. Pak se zarazila. Zachvěla se jí brada, stěží zadržovala slzy. "Nakonec ještě podezříváte mne!" vykřikla. "Ono nestačí, co jsem už prožila! Copak nebudu mít nikdy pokoj?" Bezvůlně se zhroutila na opěradlo křesla a zakryla si tvář dlaněmi. Náhle sebou škubla. "Jo, já jsem ho zabila!" vříska hystericky. "Abych zase zůstala bez peněz! A musela otročit." Teď se objevily slzy. "Vy si asi myslíte, že kvůli dědictví! Jenže manžel všechno, co měl, rozdával svým dětem!" Zalapala po dechu. "Má jich sedm. A snad i nějaké nemanželské..." Trochu se uklidnila. "Mně dával všechno, co jsem potřebovala. Na mně nikdy nešetřil... Domlouval mi, abych se nemořila s těmi překlady. Že má dost pro nás oba... Ale na hotovosti toho moc neměl. Ukazoval mi dvě vkladní knížky měl na nich pár tisícovek." Znovu začala plakat, teď nahlas, ani si už neutírala slzy. Naříkala nad jeho smrtí? Nebo nad ztrátou toho pohodlného života?

"Vypověděla jste, že manžel od vás toho večera odešel kolem deváté," řekl mírně nadporučík.

"Že jste pak ještě pracovala a brzo po desáté šla spát," přidal se kapitán. "Druhý den, když na vás zvonili, nemohli vás probudit. Jak je možné, že jste ještě v devět spala tak tvrdě?"

"Asi jsem spolykala moc prášků," vzdychla. "Bez prášků já totiž vůbec neusnu. Mám zničené nervy."

"Dej vyhledat její zdravotní dokumentaci," rozhodl o chvíli později kapitán Vích. "Moc bych za to nedal, že se s těmi svými nervy už léčila."

Domněnka se potvrdila. Hodrová byla dokonce několikrát hospitalizována na psychiatrické klinice. Z lékařské dokumentace se dověděli, že trpí těžkou hysterickou poruchou, občas dekompenzovanou do oblundných rozměrů.

"Kromě toho trpí mráкотnými stavy," četl nadporučík z podrobné písemné zprávy, "které na ni přicházejí záchvatovitě, náhle, z plného vědomí, a zase náhle skončí. Vyznačují se hysterickými příznaky, které nejsou v této souvislosti obvyklé... Nabízí se diagnóza epileptického stavu nebo psychomotorického záchvatu..."

"Plyne z toho něco pro nás?" přerušil ho kapitán.

"Psychiatr mi vysvětlil, že v mráкотných stavech tohoto typu se dotýká osoba může dopustit i těžkých agresivních činů. Jenomže u Hodrové údajně chybí jakékoliv známky, jež by vyvolávaly podezření na epilepsii."

"To nám ohromně pomohlo."

"Psychiatr mi ještě sdělil, že si Hodrová v poslední době stěžovala na manžela. Prý vyslovila podezření, že se intimně stýká s nějakým mladíkem. Lékař si Hodra pozval, ale ten mu naopak tvrdil, že se jeho manželka stýká s nějakým svým bývalým milencem. Vyslovil prý dokonce obavy, aby si nesáhla na život, poněvadž podle něj se její psychický stav neustále zhoršuje."

Kapitán se nadechl. "Jeden druhému vyhrožovali asi sebevraždou. A přitom možná oba udržovali nějaké mimomanželské styky. "Co z toho plyne? Že byli oba blázni?"

"A přitom na sebe vzájemně žárlili!" dorazil ten nádherný obrázek nadporučík. "Jenomže i kdyby žárlila nevím jak, kde by vzala takovou sílu? Hodr nebyl žádná papěrka. A o hlavu vyšší, než ona."

Jako kdyby na dálku vycítila jejich pochybnosti, zavolala toho dne Hodrová na kriminálku sama. "Na něco jsem si vzpomněla," prohlásila. "Den předtím než se to stalo jsem byla dole u manžela. A někdo mu zatelefonoval. Měla jsem dojem, že manžel nechce mluvit přede mnou. Pozval toho člověka na druhý den k sobě. Řekl mu, aby přišel večer. Ale víc nevím. Nemluvili jsme spolu o tom."

"Dalo se soudit, že váš manžel mluví s mužem?"

"Vypadalo to tak."

"Neoslovil ho jménem?"

"Bohužel ne. Ale zdá se mi, že mu vykal. A také ještě podotkl, aby si ten člověk vzal něco s sebou, že se s ním hned vyrovná."

"Ze si tak náhle vzpomněla!" poznamenal kapitán, když položil sluchátko.

Vypadalo to, že nadporučík ho neposlouchá. "Poslyš, " zeptal se, "kam bys doma schoval dopis nebo prostě nějaké lejtstro, aby na něj nepřišla tvoje manželka?"

"Rozhodně bych ho nenechal doma!"

Postupně navštívili Hodrovy exmanželky. Naštěstí byly jen ty tři. U ždané z nich si však nic neschoval. "Měl jednu známou, už hodně starou paní bývala to přítelkyně jeho matky," vzpomněla si jedna z žen.

"Ano, pár věcí si tady, chudák, před časem nechal," rozlítostnila se stařenka. "Není to ani měsíc, co přinesl tuhleten balíček."

V objemné zalepené obálce bylo pět vkladních knížek, dvě z nich na velmi vysoké částky. Kromě toho tam byla značná suma v dolarech. A také fotografie polonahých žen v náramně choullostivých pozicích, očividně amatérské snímky. V bleděmodré obálce našli kopii na psacím stroji psaného dopisu, datovaného několik týdnů před Hodrovou smrtí. "No poklona," řekl nadporučík Hanák. Poslechni si tohle: "...Ty hnusná, vypočítavá mrcho, válíš se s tím svým číšníkem z toho pajzlu U dvou pecek, a myslíš si, že ti to ještě budu financovat! Každopádně vezmi na vědomí, že podám co nejdříve žádost o rozvod. Tentokrát je to definitivní, už mě neukecáš. A vrať mi už konečně klíč od mého bytu, nebo dám vyměnit zámek! Mám dost tvých kontrol a chorobných scén! Ty jsi totiž blázen a patříš do cvokhausu."

"Ale já jsem ji už nejím pět roku neviděl!" ohradil se dotyčný číšník. Podrbal se v černých, nápadně kudrnatých vlasech a dodal: "Ona byla vždycky cáklá."

Po jistém okolkování nakonec připustil, že Hodrovou viděl asi před třemi týdny. "Ona na mě čekala. Byla hrozně milá, pořad mě hladila po hlavě. Divil jsem se, co to do ní najednou vjelo!"

"Vlas, který byl nalezen u mrtvého, patřil vašemu milenci," oznámili ji.

Pohlédla na ně zděšeně. "To to ne!" vykoktala. "On na manžela hrozně žárlil, to ano... Vyčítal mi, že jsem se za něj provdala ale tohle ne..."

Nad kopií Hodrova dopisu užasle a lítostivě potřásla hlavou.

Sáhla do kapsy pro kapesník.

"Originál jste zničila, předpokládám," řekl kapitán.

"Manžel mi takových věcí napsal víc, když na mne měl zlost," zašeptala. "Já jsem podobné výlevy potom už ani nečetla. On mě totiž doopravdy miloval." Podívala se na oba kriminalisty, vzadu v očích jí plálo maličké žlutavé světélko. "Občas mi vyhrožoval vším možným. I že mě jednou zabije." Světýlko pohaslo. "Ve skutečnosti by mě byl nikdy neopustil."

"Na podlaze kolem mrtvého byly zajištěny stopy holínek. Ty holínky patří tomu vašemu milenci," řekl nadporučík.

"Proboha!" Na krku jí naskočily červené skvrny. "Ne, tomu nevěřím! On by nic takového neudělal."

"On skutečně nikoliv. Vy jste si ty holínky od něj před časem vypůjčila. Namluvila jste mu, že jedete na ryby. Navlékla jste si je, když jste manžela vylákala nahoru pod záminkou, aby vám pomohl odnést na půdu balík knih. Když jste se vraceli, srazila jste ho k zemi. Pokračovat snad nemusím."

"Těma rukama?" natáhla před sebe štíhlá zápěstí. Začala se jí třást, postupně se roztřásla celá.

"Vy ovládáte výborně karate, paní Hodrová," řekl kapitán.

Dala se do křiku. Křičela stále silněji, křik přešel v táhlé, tlumené skučení. Zdálo se, že nikdy neskončí.

Lázeňská idyla

"Lidi jsou úpadkovou větví opic," prohlásil s přesvědčením strážmistr Mlejnek. "Ztrácejí kupříkladu pud sebezáchovy a ničejí si vlastní prostředí. Jako dinosauři: všechno sežrali, až už neměli co požírat a vyhynuli."

"O těch dinosaurech existuje ale i spousta jiných teorií," řekl nadporučík. "A lidé "

"Rozhodně se žádný zvířecí druh navzájem nevybíjí!" nedal se Mlejnek. "A vůbec zvířata nekradou, nepodvádějí a rozhodně "

Rozhovoru bylo naneštěstí souzeno, aby byl zcela bezcitně přerván.

"Ano, rozumím!" Strážmistr nešetrně mrskl sluchátkem. "Máme jet hnedka do Frantovejch. Malér."

Muž, který se stal středem soustředěného zájmu několika policistů a dvou mužů v civilu, sám už nevěnoval nikomu pozornost. Ležel nehybně na zádech, obě ruce rozhozené do stran, pravou nohu mírně pokrčenou. Hlavu měl pootočenou ke straně; proužek krve, který mu vytekl z úst, nebylo v přítomnosti hustými větvemi smrku téměř vidět. "Myslím, že není zdejší," řekl jeden z policistů. "Nic u sebe nemá, asi mu všechno ukradli."

"Loupežné přepadení?" zapochyboval strážmistr, který rád projevoval vlastní názor. Ještě týž den zjistili, že muž se jmenoval Antonín Rousek a že přijel do Frantových lázní za manželkou, která tu byla na léčení. Když ji přivedli k identifikaci, načisto se zhroutila.

"Paní Rousková bude teď potřebovat pár dní naprostý klid," prohlásil lázeňský lékař. "Je v těžkém šoku."

"To bych rád věděl, proč se ten Rousek špacíroval po lese, místo aby se věnoval své manželce!" bručel strážmistr Mlejnek, který byl také stále s něčím nespokojen. "A ten pitevní nález je taky na houby."

"A co bys chtěl? Víme, že bezprostřední příčinou smrti byla masivní krevní ztráta po bodnožném poranění," citoval nadporučík z hustě popsaného listu. "Postižení hlavní větve plicní tepny... a tady:... podle hloubky bodného kanálu

mohl být použitým nástrojem nůž nalezený v těsné blízkosti mrtvého..."

"Jestli je na něm vůbec Rouskova krev!"

"Jasně. Třeba tam někdo kuchal srnce!"

Strážmistr nakrčil nos, avšak potom vynesl triumf: "Já jsem se dopoledne trochu rozhlídnul po zdejší scéně," řekl. "Objevil jsem tady totiž bývalýho spolužáka Otu. A ten mi sdělil něco moc zajímavýho: Rousek sem jezdil za ženou i dvakrát týdně, ale nebylo mu to prý nic platný: ona tu stejně měla nějakýho amanta."

"A co? Tak to prostě v lázních chodí odjakživa: lázeňská manželství! Divné je ovšem to, že tou kudlou nemával spíš Rousek, když měl takový důvod! Nasadit někomu parohy a potom ho ještě oddělat, to je poněkud obráceně."

"Vždyť vám říkám, že s lidma to není v pořádku! Ale ono je to ještě jinak: Ota mi řekl, že ten amant bere za lásku prachy. Takových je prý ve zdejších lázních víc."

"Ti tu bývali už dřív, ještě za vlády pracujícího lidu."

"Proč by ale oddělovali manžely, kteří na to solí peníze?" podivil se strážmistr.

"Máš pravdu, to teda nevím. Ledaže by jim tu Rousek lezl do zelí. Byl to přece pohledný chlap!"

Otevřely se dveře. "Máte tu návštěvu," hlásila služba.

Mužik, který zůstal stát na prahu, byl viditelně neklidný.

"Tady jsem přinesl nějaký střevíce." Vytáhl z tašky pár hnědých polobotek. "Našel jsem je v potoce, povídám si, někdo je vyhodil, budou dobrý. Jenže jsou mi velký. A když jsem se dověděl o tom mordování..."

"Pokračujte," vybídl ho nadporučík. "Máte nějaké podezření?"

"To tak!" vyletěl mužik. "Já bych byl nerad s něčím spojovanej. V televizi povídali, že svědkové u nás nemají žádnou ochranu. To aby se člověk potom bál vystrčit nos!" Snad aby ilustroval své obavy, vytáhl kapesník a mohutně do něj zatroubil.

"Kdeže jste našel ty boty?" zeptal se nadporučík.

"No vždyť povídám, v potoce. On teče tam no poblíž, kde toho člověka zamordovali."

Jenom váhavě jim sdělil své jméno a adresu.

"Lidi jsou hned vystrašení," podotkl strážmistr Mlejnek, když za sebou mužik zavřel dveře.

"Jakýpak tohle je svědek!"

"Musíme se pro jistotu podívat po majiteli těch bot," odušil chmurně nadporučík. "To bude pěkná práce!"

Také byla. Podobných polobotek běhaly po lázních snad desítky. Lépe se jim nevedlo ani s vražedným nástrojem.

Jednak na něm pachatel nezanechal žádné otisky, jednak to byl celkem obyčejný kuchyňský nůž na maso. "Jako by se nemohli zapichovat historickými dýkami!" Strážmistr se tentokrát uculoval. Měl proč.

Návštěvnice byla mladá, pohledná a kupodivu nejevila žádné známky strachu. Strážmistr jí galantně nabídl židli a sám

se posadil k psacímu stroji; natočil si ho tak, aby na ni alespoň koutkem oka viděl. "Nesnáším mužskou prostituci, vysvětlila hned zkraje, proč přišla.. "A nikdo se nesnaží proti tomu zakročit. Je to pro takové krásné lázně ostuda."

Ukázalo se, že ta mladá žena je učitelka, což do jisté míry vysvětlovalo její rozhořčení.

Energicky podepsala svoji výpověď. "Kdybyste ještě něco potřebovali, víte, v kterém lázeňském domě mě hledat," řekla už na prahu.

"Ta je, co! K ní bych hned chodil do školy!" pronesl strážmistr bujaře.

Nadporučíka zajímaly spíš informace, které jim poskytla; popsala několik mladíků, kteří v lázních ochotně pečovali o spokojenost pacientek.

"...Uvedení mladíci chodívají na taneční zábavy a vytupují si ženy, které vypadají, že by mohly platit..." citoval z její výpovědi. "...Avšak většinou ani nemusí chodit hledat. Některé pacientky vyvíjejí vlastní aktivitu. Ačkoliv mezi mladíky panuje jistá konkurence, možná ani nestačí uspokojit poptávku..."

"Stejně bych si takhle vydělávat nechtěl," mínil rozšafně strážmistr. "Ačkoliv něco na přilepšenou by nebylo marný."

Podle uvedeného popisu našli poměrně brzy dva mladíky. Jeden z nich měl evidentně slabé nervy, poněvadž je po jistém váhání upozornil na tři další. Nebo tu působil konkurenční boj? "Jenomže z nás žádnéj by na nikoho nešel s kudlou! A proč by to taky dělal!" tvrdili shodně oba. "Nejsme pitomý."

"Jistě je, že musíme hledat motiv zločinu," řekl nadporučík, když toho večera vyšli z ulice za náměstím. Maně se zadíval na zářivě bílou fasádu kostela, kontrastující se sytémodrým nebem, na ozdobnou kovovou svítilnu před parkem.

"Neměli bychom zajít k tomu lesu? Jako na místo činu!" nadhodil strážmistr, kterému tahle romantika celkem nic neříkala.

"Nešel bys raději na taneční zábavu?" zeptal se poťouchle nadporučík, kterému Mlejnek zkazil kratinký okamžik pohody.

"To myslíte vážně?"

"Mohl by sis tam zatančit s jednou hezkou učitelkou!" Teď už se nadporučík usmál; najednou měl pocit, že je mu také dvaadvacet let. "Jen by ses musel pro jistotu tvářit, že ji vidíš poprvé."

Samozřejmě na nic takového nedošlo. Druhý den, hned po ránu, jim doručili anonym. "Radši se koukněte na toho Rouska," stálo v něm tiskacími písmeny. "On to byl pěkněj prevít. A taky si zjistěte, odkud ta jeho coura bere prachy."

"Fujtajfl," ulevil si strážmistr, který moc anonymů ještě nezažil. "Vidíte, v tom je taky vidět ten úpadek lidstva."

"Je to pravda: celkem obyčejný ouřada, žádný velký plat." Nadporučík se držel věci. "Ale naši na něj nic nevyšťárali!" uvažoval nahlas. "A podle té taxy, která se v lázních těm klukům platí, musela mít Rousková skutečně řůru peněz!"

Jednoho po druhém vzali mladíky na paškál. Kromě toho, že všichni samozřejmě rozhořčeně popírali, že by za poskytované služby brali peníze, měli tři z nich neotřesitelné alibi. Zbývali dva. Oba shodně tvrdili, že žádnou Rouskovou vůbec neznají.

"Zatím to není možné!" odmítl lázeňský lékař výsledek své pacientky. "Je v těžké depresi, držíme ji jen taktak nad vodou, aby nespáchala sebevraždu. "O další mrtvolu snad nestojíte!" dodal výhrůžně.

Na chodbě na ně zamávala sestra. Vešli za ní do jakéhosi pokojíku, plného vyřazeného nábytku.

"Rousková je pěkná mrcha!" prohlásila bez obalu. "Podle mě to všechno hraje, umí v tom chodit.

Kromě toho jí náš doktor jde na ruku!" zamrkala významně. "A ten kluk, co se s ním tahala, to je spíš její oběť! Je mu sotva dvacet. Fakt je, že je ohromně hezký, černovlasý, široký ramena, ani ta jizva na tváři ho nehyzdí..." dodala zasněně.

"Určitě nemá tu Rouskovou v lásce," ušklíbl se o chvíli později strážmistr.

"Divíš se? Rousková je pěkná ženská a tahle chuděrka jí toho amanta záviděla, to je bez debaty." Nadporučík se zachmuřil. "Příroda zkrátka není spravedlivá. Ale důležité je, že teď víme, který z těch dvou kluků je ten pravý."

Pochopitelně zuřivě zapíral. "Já tu paní vůbec neznám! A už vůbec ne toho jejího starýho!"

"A co když vás někdo vyfotil?" řekl nápaditý strážmistr nazdařbůh.

"Tak na mě chce něco shodit!"

"Je tam takový hezký zákoutí, jako stvořený však vy víte!"

Dvoznačnost tohoto výroku byla záludná: mrtvého Rouska našli právě na okraji malebného palouku. V každém případě to byl přesný zásah. Mladík se začal potit, viditelně zblednul, vypadalo to, že se skácí. Nabídl mu sklenici vody; ruce se mu tak třáslly, že ji málem vylil na zem.

"Ukažte mi předloktí!" řekl nadporučík. Pochopitelně, vpichy po jehlách. "Jak dlouho to provádíte?"

"Od patnácti," zašeptal odevzdaně; byl viditelně v koncích.

"Není to s tím Štefou tak hrozné," řekl jim druhý den lékař. "On to kupodivu drží v jistých mezích. Jsou arci takové výjimky, ačkoli mě to dost udivuje. Asi si pomáhá spíš alkoholem."

"Snažte se postavit ho na nohy, abychom mohli pokračovat," řekl nadporučík.

Mezitím dorazila lejsra, která se týkala Štefova předchozího života. Byla to tristní četba a bylo v ní všechno, co zlého může malého kluka v dětství potkat, od rodičů alkoholiků, kteří si před ním bezohledně vyřizovali účty, přes všechny stíny dětského domova.

"Je mi z toho nanic," prohlásil strážmistr. "Já se mu ani nedivím, že si chtěl teďka všechno to příkoří vynahradit. A stejně celý život pořád stojí nanějakých počmáraných papírech! Prý fakta! Ale o tom, jak byl asi nešťastný, když ho mlátili a všelijak týrali, o tom tady není ani řádek. To asi nikoho nezajímalo."

"Tak jak se to odehrálo?" zeptal se nadporučík o dva dny později. Stáli v lese, pod širokými větvemi smrků číhalo tísnivé přítí. Mladík byl bledý, jizva na obličeji o to výraznější. Nadporučík mu podal dlouhý kuchyňský nůž.

"Měl jste sice rukavice, ale na tom teď nezáleží. Strážmistr bude představovat tu oběť."

"Ne! Ne!" bránil se mladík. "Já jsem to nechtěl! To ona mě navedla! Chtěla se ho zbavit! Že ho nenávidí! Že chce žít se mnou ... že mě miluje..." koktal. "Sama ho sem vylákala! Strčila mi ten nůž do ruky! Předtím do mě nalila koňak." Svěsil hlavu, vlasy mu spadly přes obličej.

"Ten její manžel se vůbec nebránil?" zeptal se ho nadporučík.

Škubl sebou, zvedl hlavu. "Jak to, že ne!" vykřikl. Jako by teprve nyní začal vnímat okolí a to, co se s ním děje. "Vrhnul se na mě, začal mě mlátit ...dal mi pěstí do obličeje! Já jsem ho vůbec nechtěl zabít ... ale to já nesnesu, aby mě někdo tlouk!"

"A paní Rousková?"

"No ta na mě přeci křičela, abych ho" nadořekl. Opřel se ramenem o strom. Nebrečel. Určitě brečel vevnitř.

"Má to zpečetěné," řekl strážmistr, když toho večera nasedali do vozu. Ulicí se zvolna loudalo pár chodců a dva do sebe zahledění milenci. Nad lesem ochable visel unylý měsíc. "Nebo uznají, že to v jistém smyslu byla vlastně sebeobrana?"

"Ledaže by si zaplatil drahého advokáta," odušil nadporučík, nevěnuje už ani pohled té lázeňské idyle. "Rouskovou z toho nakonec někdo vyseká, je přece psychicky tak labilní! Ta nebude litovat peněz na svoji záchranu! Ačkoliv zdejší doktor najednou prohlašuje, že už je schopná výpovědi atakdál. Lekl se a nechce s tím dál nic mít."

"Vždyť jsem to říkal, úpadek!" prohlásil sverepě strážmistr. "Žádná zvířata se k sobě navzájem takhle podle nechovají! Je mi z toho nanic."

"Kdyby sis měl všechno takhle brát, musel bys hledat jiné zaměstnání! A to by byla škoda."

Vyjeli ze zatačky na kopec. Měsíc se zatím přemístil kamsi před ně, celá krajina vypadala neskutečně v jeho sinalém svitu. "Doufejme, že se pro toho kluka opravdu najdou nějaké polehčující okolnosti," řekl nadporučík.

Člověk a zbraň nebo naopak ?

Motto: Střela letí a s ní kus duše.
(Zapomenuté rčení)

Temný hřeben oblého vrchu se zřetelně rýsoval proti šedomodrému nebi, za ním se pozvolna vysouval hutný a těžký mrak. Udýchaně vydechl. Rozhlédl se kolem, všude pusto, liduprázdno. Odkopl nohou větvičky a posadil se na široký pařez; měl ho vyhlédnutý už dávno. Pušku si položil přes kolena. Před sebou měl dva rozložené smrčky; když se trochu naklonil, měl báječný výhled na protáhlou louku, která se na druhém konci šplhala až k pásu drobného kamení, kde se

její zeleň rozpouštěla v šedohnědé suti. Sem se chodíval navečer pastvit srnec s krásně tvarovaným parožím, silný šesterák. Sledoval ho už nejméně tři týdny, ale vždycky se vyskytnul někdo v okolí, většinou turisté, anebo musel zase sám odejít. Až dnes si připravil dostatečný časový prostor: ohlásil doma manželce, že odjíždí na služební cestu a vrátí se až pozdě večer.

Zvedl dalekohled, zavěšený na krku, a pomalu, bedlivě zkoumal celé okolí. Nikde ani noha. Jenom naproti na úbočí, stoupajícím poměrně ostře vzhůru, zahlédl na okamžik pohyb: něco se mihlo v pásmu kosodřeviny. Že by srnec? Ten přece přicházel pokaždé z opačné strany! Zammul si oči a upřeně pozoroval stráň. Už se klonil k názoru, že se mu něco zdálo, když náhle zaregistroval vzprímenou postavu. Znovu dal k očím dalekohled a opravdu: nějaký člověk v tmavé bundě! Ted' už se vynořil celý a drápe se šikmo vzhůru, je tam úzká vyšlapaná stezka. Ten mi tady scházel! Vždyť nebudu moci vystřelit! uvažoval rozladěně. Nervózně se podíval na louku nad sebou, srnec nebylo prozatím vidět. Co když mi ho vyplašil! Naštěstí vítr vane směrem k tomu bláznovi; kam se vůbec žene ted', navečer? Na nejbližší chatu jsou to skoro dvě hodiny!

Vtom se objevil srnec; jakoby ho jediným tahem vystříhl z temně zeleného smrčí, ostražitě se rozhlíží, jistí... Co ten člověk nahoře na úbočí? Bundu už nebylo vidět, zřejmě zašel za ohbí cesty. Jak může být odsud daleko? Mohl by zaslechnout výstřel?

Srnec se poklidně pastvil, pomalu, velice pomalu se blížil na vzdálenost jistého zásahu. Nemohl z něj spustit oči, v celém těle známé chvění... Sáhl po pušce, zastudila ho v dlani. Opatrně zvedl hlavu, opřel ji o větev těsně u kmene smrku, zalíčil, napjatý, soustředěný, už nemyslí na blázna v bundě, vidí jen srnec, který ted' stojí mírně na koso, vnímá jen komoru v kříži dalekohledu, hluboký vdech a výdech, stiskne spoušť.

Lesní stěna vrací úsečný třesk výstřelu. Srnec se vzepjal a zlomil takřka na místě. Klid, ticho, už žádný pohyb.

Vybíl kulovnici a opřel ji o strom. Opět zapátral po okolí, pozorně, není žádný spěch. K srnci se nevydal přímo přes louku, ale obloukem podél smrčí, táhnoucího se vzhůru. Těch osmdesát, sto metrů se zdálo být nekonečných.

Konečně! Tady leží. Okamžik zůstal stát v obdivu nad nevšední krásou parůžků, ale vzápětí se vzchopil. Sklonil se, zvedl srnec, mírně hekl, přehodil si ho přes rameno a stejnou cestou obešel louku zpátky k pařezu.. Položil úlovek na zem a vydechl. Vytáhl nůž a dal se do práce, zručně a hbitě.

Náhle zaslechl, že někdo volá. Trhnul sebou a narovnal se. Větvemi smrku nebylo v okolí nikoho vidět. Má snad halucinace z toho napětí a vzrušení? Ne! Hlas se ozval znovu, nyní už rozuměl i slovům: volání o pomoc, jasné a zřetelné.

Chlap v bundě! napadlo ho, čert mi ho byl dlužen, co ted'? Srnec tady nemůže nechat. V cizím revíru a navíc v době hájení! Co když tudy půjde zítra hajný se psem? Už jednou mu málem vletěl do rány, tenkrát se sice vykroutil, ale bylo to jen o vlasek a hajný vyhrožoval, že příště už mu neunikne, že ho dopadne. A je to starý lišák, zkušený, vytrvalý! Ne, nejméně ze všeho by potřeboval, aby měl na krku nějaké vyšetřování, zrovna nyní, když se syn chystá na školu! K tomu pořádná ostuda. A navíc manželka! Až se otfásl, když si představil, jak by vyváděla, jak by ječela, že je nenapravitelný pytlák, zapletla by do toho i nebožtíka táta, máš být po kom!

Rozhodně musí co nejrychleji odsud. Znovu popadl nůž a nasadil ho na kůži. Ale v tom okamžiku zase to volání, úpěnlivé, opakované, neslo se večerním tichem, jakoby ho okolní kopce podávaly jeden druhému. Roztřásl se mu ruce. Se zaťatými zuby ukončil vývrh, vnitřnosti zabalil do igelitového pytle, ten zakopal a zakryl větvemi a několika balvany.

Sebral pušku a pověsil si ji přes rameno, srnec si hodil na záda a klopýtavě se vydal dolů ze stráně. Už si nevšímal toho hlasu, postupně stejně slábnul, až utíchl docela. A možná, že už ani nevolá, třeba si nějak poradil, třeba to nebylo nic vážného. Ostatně, je teplo, ani v noci není velká zima, až přijede domů, hned někomu zavolá, samozřejmě anonymně, že se něco přihodilo pod Střelákem. Nejde přece o žádnou tragédii, propasti ani hluboké jámy tam nahoře nejsou.

K vozu, zaparkovanému na postranné cestě pod kopcem, došel zpocený, takřka zchvácený. Přesvědčil se, že poblíž nikdo nebyl: poznal by to podle stop v měkké půdě. Uložil úlovek do kufru a rychle se rozjel.

Za necelou půl hodiny dorazil na svoji starou chatu v sousedním revíru. Odnal srnec do sklepa a pověsil ho za čelist na skobu. S obdivem si znovu prohlédl parůžky; takové ve sbírce ještě nemá. Vypreparuje je později, v klidu. Škoda, že se jimi nemůže nikomu pochlubit!

Oddychl si, už se upokojil. Převlékl se do jiných šatů, sundal si pohorky a tlusté ponožky. Pečlivě za sebou zamkl sklep. Podíval se na hodinky : půl deváté, dorazí domů včas, aby se manželka neplašila a nezačala obvolávat známé, jestli o něm někdo neví. V nestřeženém okamžiku pak někam zatelefonoje ...

Jel rychle po úzké okresce, kolmice stromů, rýsující se ve světle měsíce, se vrhaly dozadu, za něj, stále rychleji, mezi nimi se mihala přízračná zeleň luk. Náhle ucítil slabounký náraz, ozvalo se zapištění, zřejmě mu vběhl pod kola zajíc: další nepříjemnost! Zastavil, vrátil se, ale nic nenašel, na kole žádné stopy.

Manželka na něj čekala s večerí, rozvleklé povídání, bože, ona snad nepůjde nikdy spát!

Nesoustředěně jí odpovídal na otázky, jednu chvíli se na něj udiveně podívala: Co je to s tebou? Pojd' si lehnout, jsi přetážený!

Protivně měkká matrace, nemožně naducaná peřina, jak kdy mohl pod tou tíhou usnout? Konečně manželčino pravidelné oddechování, raději ještě chvíli počká. Posléze vstane z postele, potichu jde do kuchyně, natočí si vodu a napije se. Ano, táta byl pytlák, to je pravda, máme to v rodině, kdo za to může jenže táta by nikdy nikoho nenechal bez pomoci, jednou kohosi nešťastnou náhodou postřelil a přinesl ho domů, měl z toho pak oplétačky, dost ho to stálo, aby vyvázl...

V duchu slyší zase to táhlé, nářikavé volání. Kam jsem se to dostal? Jak člověk jedinkrát sleví, slevuje potom už napořád, klouže stále níž, nebýt té prokleté lovecké vášně, nemuselo se tohle přihodit. Přechází neklidně po kuchyni, zastaví se, rozhodne se pak už rychle.

Znovu se oblékne, teď pospíchá, ani za sebou nezamkne domovní dveře, sedne do vozu, divoce se rozjede. Auto nechá stát pod kopcem, už se ani nenamáhá, aby s ním zajel někam stranou. Ke všemu začíná pršet. Na kamenité cestě mu kloužou polobotky, ale dere se pořád výš, potom už cesta necesta rovnou vzhůru, ještěže to tu dobře zná, i tak každou chvíli zakopne o kámen, o vyčnívající kořeny.

Konečně se dostane až na louku, kde zastřelil srnce, neuplynuly hodiny, ale snad celé dny. Děšť ustává, mraky se trhají, škvírami váhavě prosvítá střep měsíce. Krajina se rozzáří a zešedne zároveň, ale aspoň je trochu vidět.

Nad loukou se pustí rovnou do příkrého svahu, oběma rukama se chytá trsů trávy a křovin, rozdírá si dlaně, ale nedbá, drápe se dál až na stezku, po které šel ten člověk. Vydá se po ní, skoro utíká, zakopne, upadne, na koleně si roztrhl kalhoty, ale to je teď jedno, všechno je jedno: záleží jen na tom, aby našel toho v bundě. Proč vlastně už nevolá? No ovšem, to je nesmysl, kdo by vydržel křičet tak dlouho. Ale co to? Stezka tady končí, rozbíhají se z ní dvě pěšiny, měsíc si s ním hraje na schovávanou, chvílemi není vidět na krok. Zkusí jít po té dolní cestičce, ta by měla vést přímo k horské boudě. Klopýtá dál, řídký měsíční svit se mihotá po trávě, keře ztrácejí a opět nabývají tvar. Pěšina znenadání končí, zřejmě si ji spletl. Rychle se vrací na původní stezku, vydá se z ní přímo vzhůru po úzkém chodníčku, supí, potí se, začíná ho bolet naražené koleno, ale nepolevuje ve své zběsilé snaze, aby napravil, co se stalo, opojení z lovu je pryč, snad nikdy nebylo, puška, rána, srnec, všechno ztratilo význam.

Napadne ho, aby zavolal sám, je to bláznivý nápad, avšak přece zahaleká, křičí, je tady někdo? Ozvěte se! Sám neví, co všechno vyřvává do té proklaté noci, ale nikdo se neozývá...

Temný hřeben ční posupně a nepřátelsky proti světlejšímu nebi, kosodřevina protahuje zlé stíny, ten člověk třeba leží v některém z nich, co když ztratil taky směr a já jsem ho přešel, možná je v bezvědomí, nebo je mu špatně. Postřelená zvěř často zapadne do křovin a bez psa ji nikdo nedohledá. Vychopí se, co tu trčím, musím hledat dál! Začne znovu volat, hlasitě, divoce, zoufale, dere se pořád dál do svahu.

Nad ním se náhle vynoří pruh světla, jako by ho někdo za hřebenem vystřelil; je to možné, že už je blízko boudy? Asi mají rozsvícený reflektor. Než dorazí až na hřeben, trvá mu to ještě nejméně půl hodiny. Koleno ho bolí už prudce, námahou a bolestí se mu tmí před očima, k boudě má teď nejvýš sto, dvě stě metrů, ale snad tam ani nedojde. Konečně je před ní. Ani nemusí bouchat, dveře jsou dokořán a z ostře narýsovaného obdélníku světla mu jde někdo naproti. Poznává ramenatého vedoucího, dobře se znají. Jen stěží vnímá jeho udivené otázky, z posledních sil se vbelhá dovnitř.

Blázinec, vrtí hlavou vedoucí, jsi dneska už druhý případ! Ale pro tebe snad nemusím přivolat pomoc! To ten první na tom byl hůř.

Zvedne k němu jen mlčky oči, před nimi mu kmitají černá kola.

Napij se! Vedoucí boudy mu podává sklenku a vykládá bez pobízení dál: Představ si, našli jsme ho čirou náhodou! Mě totiž rozbolel zub, prášky mi nepomáhaly, tak jsem běhal kolem boudy a pak taky kus cesty až ke Střeláku, když najednou slyším někoho křičet. Tak jsem vzal kuchaře a běželi jsme za tím hlasem. Našli jsme tam chlapa skoro v posledním tažení, nebýt nás, bylo by asi do rána po něm. Měl totiž kromě zlomeniny i otevřenou tržnou ránu aspoň doktor říkal, že mohl vykrváct. Ani jsme se nedověděli, kam vlastně šel. Ale kde se tu bereš ty?

Tma před očima, ale není černější než ta v duši, už neposlouchá, co vykládá vedoucí, jen něco mumlá a vrtí bezmocně hlavou. Ne, to přece nechtěl! Teprve jedna věta ho vyburcuje.

Když se ten člověk trochu probral, říká vedoucí, začal vykládat, že poblíž toho místa, kde vletěl do nějakého dolíku a kde zůstal ležet, prý někdo vystřelil, no že tam prý zkrátka někdo byl a musel ho slyšet, jak křičí, ale že mu nepřišel na pomoc. Já tomu nemůžu ani uvěřit, možná blábolil z toho šoku, nebo dostal horečku tady na horách přece takoví syčáci nežijou!

Ale kde jsi se tu tak pozdě vzal ty? vrací se vedoucí ke své otázce.

Ztěžka polkne, odkašle si: Musel jsem na vzduch, ale nějak jsem to přehnal.

No hlavně, že jsi v pořádku, slyší vedoucího.

Jsem v pořádku, ujišťuje sám sebe v duchu, jenom na to hledání nikdy nezapomenu. A pušku už nevezmu do ruky!

Zhluboka, s ulehčením vydechně. Ale proč vlastně? Tře si bolavé koleno, nepřítomně pozoruje hřbet své ruky.

Nakonec se zase nic tak hrozného nestalo... Opravdu nestalo?

Divný případ

"Máte tady zajímavou návštěvu," hlásil podporučík Křížek.

Dívka byla velice mladá, nadmíru pohledná a viditelně se potýkala s rozpaky. "Já poslali mě za vámi. Že vy prý "

"Povídejte!" řekl poručík Gall tím nejcivilnějším ze všech civilních způsobů.

"Je to kvůli strejdovi.... Někdo ho zavraždil!" vyhrkla.

Po pěti minutách znal poručík alespoň základní údaje. Dívka se jmenovala Renáta Staňková a měla vzdáleného strýce, který se o ni od dětství staral, poněvadž její rodiče přišli o život při srážce vlaků. Sama tehdy vyvázla se zraněním, které jí zanechalo trvalé následky: nepatrně kulhala. Strýc byl povoláním lékař, avšak odešel do invalidního důchodu pro těžký diabetes.

"Našla jsem strejdu v úterý ráno. Nosila jsem mu rohlíky k snídani. Kupovala jsem je cestou do školy. Když jsem odemkla, bylo mi divné, že už nečeká na chodbě věděl, že mám naspěch, abych nepřišla pozdě." Zarazila se. Polkla. Vytáhla kapesník. Ale zase se sebrala. "A on už nebyl naživu.... Já jsem to poznala chodím třetím rokem na zdravotku." "Mám tu čerstvý čaj," nabídl jí poručík Gall, "napijte se!"

Popadla hrníček, ani nepoděkovala, myšlenkami u té hrozné události. "Řekli mi, že se asi předávkoval inzulinem. Ale to je hloupost! Věděl přece, co dělá! Píchal si inzulin už celá léta! Někdo ho zabil!" Znělo to divoce, emotivně a nepravděpodobně. "Kdyby tu bylo podezření na trestný čin, určitě bychom se tím zabývali," namítl Viktor Gall mírně nechťel tu chudinku ranit. "Proto jsem přišla za vámi! Oni to pořádně nevyšetřili!" rozplakala se, bezbranně, opuštěně mládě.

Jako profesionál měl reagovat jinak. Místo toho pocítil soucit. Ten by sám o sobě byl nestačil, avšak měl své zkušenosti s vyšetřováním: za to, že se nikdy nic neproměškalo, by nebyl vsadil ani zlámanou grešli.

Podle lékařského nálezu byla příčina smrti metabolická... "Byla zjištěna značná hypoglykémie," četl Viktor Gall kapitán Doubkovi ještě téhož odpoledne z poněkud pomačkaného papíru, "takže lze soudit, že zemřel na hypoglykemickou kómu, což se mohlo stát po příliš velké dávce inzulinu... Někdy ignoranci tu připsal, že chtěl třeba spáchat sebevraždu. Copak by ten člověk byl dopustil, aby ho ta ubohá holka takhle našla?"

"Počkej," řekl kapitán a uvážlivě si zapálil dýmku, "mě zaujalo něco jiného: ta dívka ti řekla, že den předtím přinesla svému strýci večeři. Sekanou. Že mu ji dala do lednice, ale ráno že ji měl na stole v kuchyni, k tomu ukrojený kus chleba. Z toho plyne, že se hodlal najíst!"

"Máš pravdu." Viktor Gall se znovu podíval do zprávy. "A smrt nastala mezi šestou a osmou večer." "Něco mu zabránilo, aby se najedl."

"Nebo někdo!"

Byly to opravdu pádné důvody pro další vyšetřování. Potíž tkvěla v tom, že mělo značné zpoždění.

"Všecky stopy jsou v háji," shrnul situaci lapidárně poručík Křížek. Během dvou dnů však přišel s prvním hlášením: "Zjistil jsem u souseda, že doktora občas navštěvovali nějakí dva známí. Jeden z nich prý býval na klinice jeho pacientem. A toho už jsem našel v jedné kavárně. Tady jsem sepsal jeho výpověď."

"Ručně?" vyděsil se Viktor Gall, "Raději mi to přečtete."

"Tak jen to nejdůležitější," řekl Křížek a vytáhl brýle. "Tady: ...chodili jsme jen občas a na kus řeči. Někdy jsme si také hodili mariáš. Naposledy jsme u doktora Honzika byli asi před dvěma týdny. To jsem si od něj také koupil starožitnou brož. On totiž neměl moc velký důchod a podporoval tu svoji neteř, tudíž potřeboval nějaké peníze navíc....

Moment "Křížek statečně zápasil s vlastním rukopisem. "Ten chlápek, mimochodem se jmenuje Halama, taky tvrdil, že mu ty prachy vyplatil hotově, že si je doktor zastrčil někam do knihovny a údajně poznamenal, že je ani nebude ukládat, protože prý Renáta potřebuje na zimu něco na sebe."

"Taže by doktor Honzík měl mít v bytě peníze a vkladní knížku," konstatoval kapitán. "Našlo se vůbec něco?"

"Nikdo to tam zatím moc důkladně neprohlížel," odpověděl Křížek.

"Tak to zařídte!" přikázal zachmuřeně kapitán. "Tenhle případ je od samého začátku zbabraný."

Renáta o vkladní knížce věděla. "Strejda ji měl na heslo. Chcete ho vědět?" zeptala se prostoduše.

"To ne," usmál se Viktor Gall. "A co hotové peníze? Měl nějaké doma?"

Dívka zavrtěla hlavou. "O tom nic nevím. Leda jen menší částku. Tu míval vždycky po ruce."

"Třeba dvacet tisíc?"

"Co vás napadá, pane poručíku! Kde by k nim taky přišel!"

"Nevíte o tom, že by prodal nějaké šperky?"

"Šperky? Ale máte pravdu, jednou mluvil o nějakém náramku... Koupil mi tenkrát k vánocům kolo. Ale to už jsou dva roky." Neměla zase daleko k pláči.

"To nevádí," ujistil ji rychle Viktor Gall. "Má kromě vás ještě někdo klíče od bytu?"

"Dal je taky sousedovi. Pro všechny případy, kdyby se mu třeba udělalo špatně."

"Ale jak by ho byl přivolal?"

"Zaťukal by na zeď. Oni to tak měli smluvené." Dívka se konečně malounko usmála.

"Jinak je neměl nikdo?"

Pokrčila rameny. "O nikom jiném nevím."

"Měl váš strýc nějaké příbuzné?"

"Starší sestru. Bydlí v Plzni. Je nějaká ochrnutá a nikam už nechodí. Já jsem ji viděla naposled asi před pěti roky, to sem ještě přijela. Ale potom se nějak nepohodli Strejda o tom se mnou nemluvil. Já vím jenom, že to bylo kvůli jejímu synovi."

"Ten bydlí také v Plzni?"

"Kdepak. Oženil se a odstěhoval se myslím, že do Rokycan."

"A strýce nenavštěvoval?"

"Sotva. To by se byl Strejda zmínil," řekla. Znělo to však poněkud nejistě, jako by tu bylo něco, o čem nechťela mluvit.

"Proč jste nám neřekl, že máte klíč od doktorova bytu?" zeptal se o dvě hodiny později poněkud vyplašeného souseda.

"Nikdo se mě neptal! A já jsem si ani nepomyslel, že by to mohlo být důležité!" "Byl jste po smrti doktora Honzika ještě v bytě?"

"No " muž zaváhal, jako by najednou dostal strach. "Šel jsem se tam podívat, až když ho odvezli. "

"A proč?" zeptal se poručík Gall. "Hledal jste tam něco?"

"Co bych tam měl hledat!"

"Třeba peníze!"

"Muži se roztřásla brada. "Co si o mě myslíte?" "Ale věděl jste, že je má v knihovně."

"Taky tam ještě musejí být!" vzbopil se soused náhle. "Proč se po nich nepodíváte?"

"Protože jsme před chvílí zjistili, že tam právě nikde nejsou."

"To není možný! A hledali jste pořádně?"

"Tak se pojděte podívat se mnou!" Poručík šel napřed do pokoje vybaveného zachovalým starožitným nábytkem.

"Máte možnost," řekl a posadil se do lenošky, která ho téměř pohltila. Pozoroval muže, jak roztřeseně otvírá zasklenou knihovnu, jak se přehrabuje v knihách.

"Tady nic není," otočil se soused posléze a bezradně rozhodil rukama. "Asi to přendal někam jinam! Jenomže kam, že ano?"

"Já jsem vám říkal, že tu ty peníze nejsou!" podotkl poručík Gall a s jistou námahou se zvedl.

"A ten zápach už taky ne," prohodil soused bezděčně.

"Jaký zápach?"

"No jak jsem sem vešel, ucítil jsem takový jako nasládlý puch."

"Propána!" řekl k tomu podporučík Křížek. "To je přece jako v těch případech uloupených šperků! To byly ty inzeráty, jak jima nějaký lidi nabízeli prodeje A hned s adresou a telefonem!"

"Vy myslíte ty předloňské loupeže?" zeptal se kapitán.

"Jasně! Lidi si přímo říkají o to, aby je někdo okradl. Pokud si vzpomínám, tak se jim na ty inzeráty přihlásil nějaký inženýr Pavlát: nabídl vždycky část sumy v markách a když se potom přihnul do bytu, aby se podíval na ty šperky, nikoho z těch prostáček ani nenapadlo, aby na něm chtěl občanku. Byli to taky samý osamělý starší lidi, ty jsou zvlášť neopatrný!"

"A co pak udělal?" pobídl Křížka poručík.

"No co! Vložil na stůl ty peníze a zatímco si je přepočítávali, omámil je hadrem namočeným v chloroformu. Pak sebral šperky i peníze a zmizel. Nikde nenechal žádné stopy, nic. Zůstal po něm akorát nasládlý zápach!"

"V případě doktora Honzika mohl ten chloroform po aplikování inzulínu opravdu způsobit tragédii: pokud by se včas neprobral "

Lékař takovou možnost nevyloučil: "Pokud mu pachatel podržel hadr na obličej delší dobu, mohl pak dostat křeče a už se nepostavil na nohy. Nebo se opravdu už vůbec neprobral. Nelze vyloučit, že potom mohlo nastat to hypoglykemické kóma."

"Takže nemuselo jít o úmyslné usmrcení," mínil kapitán Doubek.

Podporučík Křížek zatím shromáždil další údaje. "Jestli ty krádeže šperků prováděl profesionál, tak ho zatím nemáme v evidenci. Máme jenom jeho popis z těch starých případů: vysoký, nápadně hubený, prošedivělé vlasy, brýle s tmavou obroučkou, knírek pod nosem."

"Zjistil jste, jestli doktor Honzík nedával také nějaký inzerát do novin?" zeptal se kapitán.

"A proč by to byl dělal, když mohl prodat těm svým známým! Ale i kdybychom si odmysleli brýle a knírek ani jeden z nich není vysoký a hubený!" namítl Křížek. O dva dny později přišel však s novou informací: "Prý v té kavárně vykládali ti dva o koupi té brože," hlásil. "Dokonce ji tam někomu ukazovali. Tak jsem se trochu rozhlídnul "

"Zkraťte to, propána!" Viktor Gall div nevyskočil ze židle.

Křížek se uculil. "Chodívá tam občas jeden takový člověk dokonce nosí brýle, chybí jen knírek."

"Ten mu naroste, než to z vás všechno dostaneme! Tak kde ho máte?"

Hubeňour nejdříve vytrvale zapíral. Když mu sdělili, že bude konfrontován s okradenými, už dál vzdorovat nedokázal.

"Prokristapána, ale já jsem nikoho nechtěl zabít!" zahořkoval, když mu sdělili další obvinění. "Já přece nejsem žádnéj vrah! Jenom jsem strašně potřeboval nějaký peníze... A když jsem se dověděl, u koho ti dva pánové koupili tu brož, dostal jsem ten nešťastný nápad, že to zkusím znova. Už jsem toho chtěl fakticky nechat, ale teďka jsem na tom opravdu bídne." Vložil jim svůj osud, najednou nebyl k zastavení.

"Kdyby měl každý zkrachovaný podnikatel hned sahat k loupežím, to bychom dopadli," řekl kapitán Doubek.

"To budu souzený jako vrah?" zakvílel znovu zdrcený hubeňour. Sesul se ochable na židli, vyhlížel jako přelomený vpůli. Litoval toho mrtvého? Nebo pouze sebe? "Pokud se prokáže, že jste přišel doktora jen okrást, že jste tedy nepřišel se záměrem zabít, v tomto smyslu tedy nikoli ve zlém úmyslu, nebudete obviněn z vraždy. Pokud splníte i další podmínku, že jste nemohl vědět, co tím chloroformem způsobíte, mluví to rovněž ve váš prospěch." "Mě vůbec nenapadlo, že by po čuchnutí k namočenému hadru mohl někdo umřít!"

"Ale zato jste našel ještě peníze v knihovně," řekl kapitán Doubek.

"V knihovně? To ne... On si je vyndal sám! Měl je jen tak, v obálce. A chtěl k tomu dát ty, co jsem vložil na stůl."

"Takže jste pak sebral všechny."

Hubeňour svěsil hlavu. Alegorie ubohosti a neštěstí. Pravděpodobně ani nic nepředstíral.

"Stejně to byl divný případ," řekl k tomu později kapitán Doubek. "Kdyby si nebyl začal s doktorem Honzíkem, asi jsme na něj možná nikdy nepřišli."

"Já si myslím, že si zločince produkujeme sami:: lidi, kteří jsou zahrnání do úzkých, příliš přitlačeni ke zdi. Někteří z nich jsou svým způsobem vlastně také oběti. Ostatně tomuhle člověku by někdo sotva dokázal, že měl tušení o nějaké cukrovce."

Uložil spis do trezoru zamkl zvolna stůl. "Jdeme domů," řekl kapitánu Doubkovi. "Cestou se zastavíme u Renáty. Já jsem jí to slíbil."

Výjeli serpentínami vzhůru do kopce, pod nimi v šedavém potahu mlhy blikotalo město, chvílemi mizelo a znovu se objevovalo jako divný přízrak.